colecţia

ALCRIS

76

ROZ

Adevărata identitate

Mabel Cole

Mabel Cole

Adevărata identitate

Titlu original: Fantasy Woman

Traducător: Mihnea Columbeanu

Text coperta a IV-a:

Gina Darcy le era cunoscută doar ca „Regina Fanteziei” miilor de telespectatori avizi care îi urmăreau în fiecare săptămână emisiunea. Adevărata ei identitate era un secret păzit cu străşnicie, cunoscut doar de câţiva. Astfel, când lui Tod Fallon i s-a trezit interesul faţă de „Regina Fanteziei” şi a apărut la o

informare despre emisiune, Gina a fost destul de descumpănită. Nu era în joc numai intimitatea ei; toate lucrurile pentru care se străduise după destrămarea dezastruoasei sale căsnicii păreau a fi ameninţate de însăşi masculinitatea acestui om autoritar, care era în mod vizibil obişnuit să obţină tot ce dorea. Dar ce anume voia Tod Fallon de la ea?

Capitolul 1

— HAIDE! *Hai odată!* Fir-ai al dracu’!

Se ştie că ibricul păzit nu dă niciodată în clocot şi, cu siguranţă, cu cât te uiţi mai mult la ceas, cu atât se mişcă mai încet acele. Ceasul din apartamentul de hotel al lui Tod Fallon nu făcea nici el

excepţie.

Ar fi putut ieşi la o plimbare, ca să-i treacă mai uşor timpul, dar Londra era într-una din dispoziţiile sale mohorâte, umede şi cenuşii. Aşa că, în schimb, de-o oră încoace Tod se învârtea din dormitor în salon şi înapoi, cu o monotonie care ar fi riscat să uzeze serios o mochetă mai ieftină. Pe trăsăturile lui aspre şi masculine se citea o iritare intensă cauzată de aşteptarea obositoare; şi, de asemenea, contra lui însuşi, din pricina stării de nerăbdare nervoasă şi a nevoii de a-şi pierde fără rost timpul. Marcha ar fi turbat de furie dacă ştia ce avea de gând, dar la urma urmei, în ultimele şase luni, îşi făcuse un obicei din a-i suporta toate chefurile, aşa că măcar de data asta trebuia să-i facă şi *ea* lui pe plac.

Tod nu era obişnuit să aştepte;

sarcina asta le revenea asistenţilor, secretarelor şi personalului casnic. Dar nici chiar un om cu averea, puterea şi influenţa lui nu putea grăbi timpul, chiar dacă, pentru el, timpul însemna bani şi, totodată, se apropia de limită, graţie tărăgănărilor lui Marcha.

În timpul plimbărilor prin apartament, îşi aruncase sacoul costumului gri croit impecabil, îşi desfăcuse nodul cravatei şi o azvârlise şi pe aceasta, dintr-o mişcare violentă care-i descheiase şi primii nasturi ai cămăşii albastre de mătase, dezvăluind faptul că bronzul de pe chipul cu piele netedă se întindea în josul gâtului robust, cu tendoane tari, până pe piept. Părul brunet şi des, vibrând de vitalitate şi înspicat din belşug cu argintiu fusese răvăşit de mişcările nervoase ale mâinilor lui

puternice.

Înalt şi lat în umeri, dominând împrejurimile, emana o energie şi o nerăbdare greu stăpânită care făceau ca până şi costumul atât de încăpător să pară prea mic şi strâmt.

Luă de pe masă, cam pentru a douăzecea oară, programul oferit de administraţie – căci toate apartamentele din acel hotel de lux se lăudau cu câte un televizor. Deşi i-ar fi putut recita pe de rost conţinutul, revăzu rubrica încercuită a emisiunii pe care intenţiona s-o urmărească. „O extravaganţă realizată prin asociere cu T.L.M. Enterprises”. Studie atent fotografia alăturată a prezentatoarei, o reproducere de clabă calitate care nu prea reuşea să răspundă la numeroasele întrebări ce-i frământau mintea. Era greu de crezut că ar fi fost

potrivită, deşi secretara lui îl asigurase categoric. Ciudat, totuşi, că Marcha se opunea atât de ferm ideii.

O privire exasperată spre ceas îi arătă că acele acestuia abia se mişcase. Aruncă revista, luând telecomanda televizorului. Până şi reclamele ar fi fost suportabile, pentru a mai risipi acea tensiune necaracteristică.

Tod Fallon era obişnuit să obţină tot ceea ce voia. Îl deconcerta să-şi dea seama că, de data asta, nu putea fi sută la sută sigur că avea să-şi atingă obiectivul. În timp ce ultima reclamă se estompa, lăsând să înceapă genericul şi muzica următoarei emisiuni, Tod se pomeni aplecându-se spre ecran, aşezat pe marginea scaunului, şi-şi impuse să se relaxeze, cu o exclamaţie de nemulţumire. La dracu'! N-ar fi trebuit să aibă nicio îndoială. Dacă propriile lui

descoperiri confirmau ceea ce-i spusese secretara, până la urmă avea să-şi realizeze scopul. În fond, avea posibilitatea de a trage câteva sfori influente. Numai un prost ar fi refuzat o propunere ca aceea pe care intenţiona el s-o facă.

Un glas anonim, încărcat de accente dramatice, anunţă:

— În fiecare săptămână, milioane de telespectatori urmăresc postul nostru ca s-o vadă pe ea, femeia pentru care nicio cerere nu e imposibilă. Doamnelor şi domnilor, telespectatori de pretutindeni, prezentatoarea dumneavoastră, Regina Fanteziei!

Apăru în aplauzele spectatorilor din studio, coborând scara în spirală, iar de astă dată Tod nu-şi mai dădu seama cum se înclina înainte, scrutând-o şi apreciind-

o pe steaua emisiunii cu ochii lui negri şi inteligenţi. Ce vârstă să aibă? Vreo douăzeci şi cinci de ani? Era prea matură, pentru ceea ce avea el în minte? Televiziunea putea fi înşelătoare, dar Tod bănuia că avea statura potrivită, cam un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri, cel mult şi şaptezeci, cu picioare lungi, forme curbe şi sâni tari, superbi, accentuaţi de croiala şi cutele rochiei scânteietoare de seară. Părul des, aproape drept, de culoarea blănii unui setter roşcat, îi încadra faţa. Numai dacă afurisita n-ar fi trebuit să poarte acea mască domino. Dar secretara îl avertizase asupra acestui truc ridicol.

Până acum, se ridica la înălţimea aşteptărilor. Silueta ei n-ar fi făcut de ruşine o candidată la titlul de Miss Univers. În pofida măştii, se distingea că

avea o faţă de formă pătrată – poate inspirând puţin prea multă putere, pentru o persoană pe care Tod intenţioan s-o manipuleze – iar sub marginea măştii negre gura îi era lată, cu proporţii generoase.

Producătorii emisiunii nu se zgârciseră la bani, nici cu decorul opulent, nici cu costumaţia ei somptuoasă; acelaşi principiu se aplica şi în cazul marii atracţii – împlinirea dorinţelor. O fată, de exemplu, dorea să cunoască un star pop favorit. Alte cereri erau mai bizare, ca aceea a bătrânei de nouăzeci de ani care toată viaţa îşi dorise să călărească o cămilă. Existau dorinţe extravagante, comice, sau chiar căutând fascinaţia pericolului. În timp ce privea, sprâncenele lui Tod, îmbinate într-o linie groasă, coborâră deasupra ochilor meditativi, în timp ce dădea din cap cu

hotărâre. Trebuia s-o cunoască pe acea femeie şi, dacă era bună la ceva…

Gina Darcy îşi lăsă trupul longilin şi graţios în singurul fotoliu confortabil din cabină şi-şi desprinse masca neagră pe care fardurile şi transpiraţia cauzată de reflectoarele puternice din platou i-o lipiseră neplăcut de faţă. Întotdeauna se bucura să lepede sărăcia aia, ar fi vrut să nu fie nevoită s-o poarte, dar sponsorii nu se lăsau. Făcea parte din imaginea ei, din anonimatul după care se ascundea, ea, aparent atotputernica Regină a Fanteziei.

Ce mai glumă! Numai de-ar fi ştiut lumea! Nu putea spune că rolul nu-i plăcea, dar uneori îşi dorea să fi avut o implicare mai profundă; îşi dorea ca faima, aclamaţiile la nivel naţional, să îi aparţină Ginei Darcy, nu *alter-ego*-ului ei; două

ajustări minore ale rolului, pe care sponsorii le refuzaseră întotdeauna.

Exista un avantaj: nu risca s-o recunoască nimeni din vechea ei viaţă. Oamenii cu cele mai mari şanse de a-i ghici identitatea, după voce şi aspectul general, erau părinţii ei, iar aceştia locuiau în străinătate. Nici chiar Keith nu avea cum s-o revadă, cu noua ei identitate atât de strălucitoare, pe Gina cea de altă dată. Într-un sens, acesta era un motiv de nemulţumire. *Ar fi vrut* s-o vadă Keith, să-şi dea seama că atinsese succesul, fără el şi chiar în ciuda lui. Dar adevăratul ei nume nu era publicat niciodată în program şi, până acum, respectase instrucţiunile, reuşind să ocolească presa şi s-o lase în ceaţă. Totuşi, îşi spuse ea, întinzându-se din toate încheieturile ca o pisică, dintr-o mişcare languroasă şi plină de graţie, pe

lângă ambiţia frustrată de a fi devenit celebră ea însăşi, cum devenise Marcha, avea multe motive de mulţumire: cariera din televiziune şi, în subsidiar, o firmă discretă dar prosperă, la care se putea întoarce dacă luminile rampei începeau să pălească.

Nu că s-ar fi temut de aşa ceva. Era ocupată, împlinită, stăpână pe soarta ei, fără nimeni altcineva decât producătorul care să se amestece sau s-o critice; niciun bărbat nu avea putere asupra ei – iar dacă asta însemna că era egoistă, ei bine, Gina considera că-şi câştigase dreptul de a fi astfel. Se sacrificase o dată şi nu se alesese decât cu nefericire şi deziluzii.

O bătaie în uşa cabinei, un cap cu părul roşu ca morcovul şi un chip simpatic, pistruiat, anunţară sosirea lui Jimmy Riley, iniţiatorul şi producătorul

executiv al „Reginei Fanteziei”. Numai el şi sponsorii emisiunii cunoşteau adevărata identitate a Ginei; şi Marcha, desigur, dar ea jurase să păstreze secretul.

— O reprezentaţie superbă ca de obicei, iubito!

Glasul lui Jimmy era afectuos, iar chipul slab plin de entuziasm. Îşi cocoţă făptura lungană şi vânoasă pe un taburet înalt, într-un echilibru precar, vibrând prea tare de energie nervoasă şi emoţie pentru a ocupa o poziţie mai permanentă.

— Da, slavă Domnului!

Cuvintele Ginei, rostite de vocea ei caldă şi senzuală, erau perfect sincere.

— Aş prefera ca emisiunea să fie înregistrată. Când transmitem în direct, nu poţi fi sigur niciodată că nu se întâmplă ceva neprevăzut.

— Hmmm!

Jimmy nu părea deloc convins.

— Iar pe de altă parte, telespectatorilor le plac emisiunile în direct, elementul de hazard. Le ţine atenţia trează. Ceea ce-mi aminteşte…

Scoase din buzunarul sacoului o hârtie.

— Mă gândeam că poate ai dori să vezi programul de săptămâna viitoare.

În timp ce Gina citea lista, Jimmy o privea atent, studiindu-i reacţiile. Faţa ei pătrată şi însufleţit era atât de expresivă, iar Jimmy se simţea afectat profund de atracţia ei, ca întotdeauna. Frumoasă femeie! Păcat că erau nevoit să deghizeze jumătate din posibilităţile acelor trăsături fermecătoare.

Gina avea o audienţă enormă. Primea zilnc scrisori de la fani, cu sacul, iar postul era cotropit de cereri ale oamenilor care

voiau să apară în emisiunea ei. În mod deloc surprinzător, se priemau multe solicitări de la bărbaţi curioşi, dar erau ca nişte frecţii la un picior de lemn. Admiratorii cu buchete de flori nu erau încurajaţi şi, conform termenilor din contractul Ginei, relaţiile personale cu invitaţii emisiunii erau strict interzise. Nu că ar fi existat vreun pericol ca Gina să încalce regula. Din câte vedea Jimmy, Gina nu urmărea să aibă relaţii personale de niciun fel. N-o auzise niciodată menţionându-şi familia sau vreo prietenă, iar reacţiile ei faţă de bărbaţi erau cum nu se poate mai clare.

Jimmy avea motive să ştie acest lucru. Puternic atras de Gina, încercase o dată să forţeze relaţia lor dincolo de limitele unei colaborări – dar numai o dată. Gina reacţionase cu o politeţe

desăvârşită dar, totuşi, îi dăduse clar de înţeles că n-o interesa aşa ceva. Nu era nimic personal, îi explicase ea, pe un ton rece, numai că nu avea intenţia să se încurce cu niciun bărbat. Îşi planificase perfect viitorul. În primul şi-n ultimul râns, intenţiona să rămână o femeie de carieră.

Stavilele pe care le înălţase erau atât de îngheţate, încât Jimmy nici măcar nu îndrăznise s-o întrebe de ce, bănuind că avea şi alte motive pe lângă ambiţie. Nu credea niciun moment că era frigidă. Conform teoriei lui, Gina fusese rănită dureros de un bărbat, în trecut, şi nu voia să rişte o situaţie similară.

Dar ce păcat! Era o femeie croită pentru dragoste – iar Jimmy nu se gândea numai la latura fizică. Gina era o persoană fermecătoare, generoasă şi plină de compasiune. Îi plăcea sincer să-i facă

fericiţi pe ceilalţi, mai ales pe copii. Ar fi fost o mamă minunată.

Fruntea ei netedă se brăzdase, iar Jimmy bănuia de ce. Ştiuse că Ginei n-avea să-i placă unul dintre punctele de pe listă, dar nu avea ce face. Cuvântul sponsorului era lege.

— Cursa asta de motociclete, fata de cincisprezece ani care vrea să concureze cu băieţii…

— Ştiu ce vei spune, Gina, dar n-are niciun rost. E lucru stabilit. S-a vorbit cu fata şi cu organizatorii cursei. Tu nu ai altceva de făcut decât să fii de faţă, să prezinţi momentul, s-o feliciţi sau s-o consolezi la sfârşit, cum o fi cazul, şi să-i înmânezi suvenirul „Fanteziei”.

— Ar putea fi periculos pentru fată… începu Gina.

Jimmy oftă. Cu mici variaţiuni

tematice, aproape în fiecare săptămână purtau aceeaţi discuţie.

— Nici pe departe la fel de periculos ca alte acrobaţii de-ale noastre. În ultima vreme, ne vin cele mai periculoase. În cel mai rău caz, fata se va alege cu câteva cucuie, vânătăi şi dureri în posterior. Sponsorii…

— Dracu’ să-i ia de sponsori! îl întrerupse Gina, enervată. Ăştia se cred nişte zeişori de tinichea, dar sunt de-a dreptul iresponsabili. Nu pe ei va cădea vina, nici suferinţa, dacă se întâmplă vreun accident. Fata asta poate rămânea infirmă pe viaţă, şi-atunci emisiunea va suferi publicitatea negativă, o cruce pe care va trebui s-o port şi eu. N-am uitat nicio clipă…

Se cutremură, fără a încheia fraza.

— Mda, mă rog, interveni grăbit

Jimmy, incidentul la care te gândeşti a avut efecte chiar şi asupra sponsorilor. Nu vor permite să se mai repete aşa ceva şi, continuă el, văzând-o gata să-l contrazică în continuare, ştii bine că n-are niciun rost să li te împotriveşti. Ei îşi rezervă puterea de a angaja şi a concedia. La ce bun să-ţi rişti slujba? Doar îţi mai place încă, nu?

Şi nu voia s-o piardă nici pe *ea*, adăugă el în gând, amărât.

— Ştii bine că îmi place şi nu vreau s-o pierd; îmi dau şi eu seama că nu sunt de neînlocuit. Are grijă afurisita asta de mască. Nu sunt prima care o poartă şi ştiu foarte bine că, dacă sunt concediată, nu voi fi nici ultima. Numele de Regina Fanteziei i se potriveşte oricărei femei roşcate şi cu silueta potrivită. Dar, Jimmy, numai de m-ar lăsa să încerc unele dintre cascadorii, să le verific înainte ca puştianii

ăştia să-şi rişte viaţa. Şi am început să mă satur de anonimat. Azi, mâine, voi dori şi eu să fiu o personalitate cu drepturi depline în *show-business*, sub propriul meu nume, Gina Darcy. Vreau să arăt publicului că sunt mai mult decât un trup, un simplu manechin.

Jimmy ridică din umeri. Nu se plângea de înfăţişarea ei, dar ştia mai bine decât ea însăşi ce posibilităţi avea, cu personalitatea ei efervescentă. Nu era numai frumuseţe, ci şi o anumită scânteie. Dar recunoştea în sinea lui că avea şi el o parte de vină, că anonimatul Ginei îi convenea. Dorea, în chip egoist, s-o păstreze numai pentru el. Nu abandoanse speranţa că, într-o bună zi, ar fi putut-o convinge să…

Conştient de propria-i ipocrizie, spuse:

— Ca prieten şi ca producător, te sfătuiesc să nu schimbi nimic deocamdată, când eşti atât de populară în rolul ăsta, iar emisiunea continuă să meargă atât de bine. Într-o zi, poate… Mmmm?

— Când voi începe să îmbătrânesc şi să mă ridez, adică? Şi când se vor hotărî să aducă una mai tânără în locul meu? Atunci îmi vei da rolurile de babe? Nu, mulţumesc. Decât să aştept asta, mai bine mă întorc să-mi văd de firma mea.

— Voiam să spun, se grăbi el s-o întrerupă, când vei avea o reputaţie destul de solidă pentru ca publicul să dorească să te vadă şi în alte roluri.

— Şi cum vrei să-şi exprime dorinţele, întrebă ea, sarcastic, când nici măcar nu ştiu cum arăt? Aş putea fi urâtă ca moartea.

— Nu avem nicio garanţie că n-ai

avea succes şi în alte domenii.

— Şi mai rămâne oricând faptul că emisiunea asta e creaţia ta, replică Gina, pentru a continua apoi, spăşită: Jimmy, scuză-mă, nu trebuia s-o spun. Ştiu că sfaturile tale sunt bine înteţionate – dar uneori devin atât de frustrată… Ştiu că am în mine puterea de a face şi altceva.

— Şi mai ştii, replică el sec, că dacă ar fi după mine, nici n-ar mai trebui să lucrezi. Îmi pot permite să întreţin o soţie şi…

— Jimmy, te rog! i-o reteză ea.

Nu voia să bată iarăşi vechiul drum. Auzise acele cuvinte de-atâtea ori, la nesfârşit.

— Nu-ncepe. Nu distruge prietenia dintre noi. În prezent, eşti singurul bărbat pe care-l respect.

Cu un amestec de plăcere şi

vinovăţie, Jimmy se ridică de pe scaun.

— Cred că înseamnă şi asta ceva, consimţi el, amar.

Apoi se uită la ceas.

— Ei, cred că de-acum fanii au renunţat. E timpul să mergem acasă.

Gina aştepta întotdeauna o oră după ce plecau spectatorii din studiou. Doar o singură dată încercase să plece imediat şi se pomenise faţă în faţă cu o mulţime curioasă, în căutare de senzaţii. Un bărbat încercase chiar să-i smulgă masca. În ultima vreme, începuse să plece din studioul de televiziune îmbrăcată jerpelit, cu o eşarfă ascunzându-i cascada de păr roşcat, dusă acasă de Jimmy cu o maşină cât mai puţin bătătoare la ochi. Nu mai purta masca decât la filmările în decor natural, când o înconjura potera de camerameni şi membri ai echipei.

— O cafea, ceva? se interesă Jimmy, în timp ce opreau în faţa blocului de apartament de lângă Regents Park, unde se afla locuinţa ei de celibatară.

Amuzată, întrucât era o cerere regulată, al cărei răspuns Jimmy îl ştia deja, Gina clătină din cap.

— Regina Fanteziei, cită el ursuz, nu spune niciodată „nu”. Niciodată nu spune „imposibil”. Decât bietului Jimmy Riley.

Veselia de pe faţa frumoasă a Ginei se şterse, în timp ce cobora din maşină.

— Ştii bine că nu-i adevărat, Jimmy, nu în viaţa mea personală. Nimeni nu mi-a văzut cuibuşorul pe dinăuntru, decât femeia de la curăţenie, iar pentru ea sunt doar „Miss Darcy” care lucrează „ceva în capitală”!

— Nu poţi acuza băiatu’ că încearcă! replică mohorât Jimmy, iar Ginei îi reveni

buna dispoziţie.

— Nici *tu* nu poţi acuza fata că e consecventă! Noapte bună, Jimmy!

„Cuibuşor” era o descriere intenţionat inadecvată a apartamentului ei de patru camere. La fel ca viaţa trecută şi cea personală, prefera ca locuinţa să-i rămână cunoscută doar ei, un loc unde putea fi ea însăşi, fără ca nimeni altcineva să-şi lase amprenta, sub forma unor amintiri care ar fi distrus atmosfera calmă ce-o învăluia într-un cocon liniştitor ori de câte ori sosea acasă.

Cu un oftat de uşurare, Gina închise în urma ei lumea apartamentului, lăsând afară lumea şi fanteziile. Ce şi-ar fi spus fanii ei, dacă descopereau vreodată cât de diferită era de imaginea ei publică. Bănuia că majoritatea oamenilor cu care discuta o

considerau provocatoare, crezând-o genul de femeie care putea fi întotdeauna stăpână pe situaţie. Întrucât li se împlineau fanteziile în numele ei, o credeau probabil infailibilă şi în viaţa personală. Şi se înşelau; cel puţin în privinţa trecutului, se înşelau.

Dar lăsase în urmă această greşeală şi nu avea s-o repete niciodată. Pe viitor, toată energia şi emoţiile ei urmau să fie investite în cariera profesională. Numai o dată îşi lăsase inima să-i guverneze capul, abandonând ambiţia pentru ceea ce crezuse, înşelându-se amarnic, că era fericirea personală. N-avea să mai existe niciun Keith care să-i conteze dreptul la individualitate şi independenţă, iar apoi, în sfârşit, cea mai cumplită lovitură din toate, să-i distrugă încrederea în ea însăşi ca femeie.

Intră în bucătăria modernă, bine utilată, cu pereţi, tavan şi instalaţii de oţel inoxidabil, adunând cele necesare pentru a-şi pregăti o masă uşoară. Oare fostul ei soţ se mai gândea la ea? îi vorbea vreodată lui Frances despre Gina, făcând comparaţii defavorabile? O întâlnise pe Frances doar o dată; o femeiuşcă neînsemnată, genul care ar fi corespuns perfect concepţiei de „soţie ideală” a lui Keith: placidă, domesticită şi, poate chiar mai important, având în vedere firea lui, fără şanse de a atrage admiraţia altor bărbaţi.

Printr-o ironie a vieţii, acum când nu mai era silită să joace rolul casnic, Gina se bucura ca în timpul liber să experimenteze reţete în bucătăria ei modernă, să-şi decoreze singură casă, să-şi îngrijească enorma colecţie de plante care creşteau în

diverse glastre exotice, pe o platformă semicirculară, sub fereastra livingului.

Avea dreptul la timp liber! Muncea pe brânci, cinci zile pe săptămână, făcând cercetări, repetiţii şi, adesea, filmări în decor natural, cum urma să se întâmple şi la cursa de motociclete.

Scoase o exclamaţie iritată. Încerca să nu-şi aducă acasă problemele de serviciu, dar aceasta o îngrijora la fel de mult ca primul incident care avusese un deznodământ aproape fatal.

Îşi duse gustarea în salonul luxos, cu obişnuita ei senzaţie de satisfaveţie în acel decor sibaritic. Decorat în nuanţe armonioase de verde, salonul avea în centru o adâncitură pătrată, plină cu perne; pe rafturile din jur stăteau antichităţi de mare preţ. Gina se aşează printre perne, în locul ei favorit, de unde

putea să-şi admire colecţia de tablouri impresioniste, puţine dar valoroase. La şaptesprezece ani, îşi aminti ea cu o undă răutăcioasă, serile de weekend fuseseră rezervate întâlnirilor. Statul acasă era o tragedie, lipsa unui curtezan, un stigmat social. Dar toate aceste chinuri trecuseră de mult. Cina luată de una singură în faţa televizorului era de-acum o plăcere, nu o tortură. Cine avea nevoie de bărbaţi?

— Gina, eşti incredibilă! spuse Jimmy peste câteva zile, într-o dimineaţă, când Gina i se alătură pe terenul leoarcă de ploaie, înfundându-şi până la glezne cizmele în noroiul răscolit de roţile motocicletelor.

— Şşşt!

Nelinişită, Gina se uită instinctiv în jur, să nu fi auzit cineva. Tradiţia cerea să

nu i se spună niciodată altfel decât Regina Fanteziei. Convingându-se că nu era nimeni în apropiere, întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că numai tu puteau arăta pe cât de sexy, pe-atâta de misterioasă, în mijlocul unui câmp plin de noroi, îmbrăcată cu impermeabil albastre, cizme Wellington roşii şi pălăria asta!

Gina râse sonor.

— Uiţi, Jimmy, că în esenţă sunt genul care agreează exteriorul!

Râsul ei, gutural şi răguşit, străbătu aerul umed al dimineţii, iar Tod Fallon, deja anunţat despre sosirea ei de caravana maşinilor şi a furgoanelor, de mişcarea camerelor t.v. Întoarse într-acolo şi de murmurele emoţionate ale mulţimii, se apropie imperceptibil. Părea să se înţeleagă bine cu tipul roşcovan de lângă

ea. Iubitul? Improbabil, din câte auzise. Un coleg, poate. Oricine-ar fi fost, conchise Tod, nu era destul de bărbat ca să mânuiască acel pachet de dinamică cu părul roşcat.

Azi era şi mai puţin vizibilă, îşi spuse el, cu un nou val de iritare. Încotoşmănată într-o voluminoasă pelerină albastră, cu partea de sus a feţei ascunsă sub mască şi pălăria sombrero neagră, nu i se vedea decât gura, râzând: buze pline şi generoase, întinse într-un zâmbet larg, lăsând să se vadă dinţii albi şi regulaţi.

Având în vedere vremea, s-ar fi aşteptat la nazuri feminine şi nervi, de la vedeta emisiunii, dar părea remarcabil de veselă. Totuşi, şi-o putea permite. Tom trăsese acele sfori confidenţiale, iar acum avea idee cam cât câştiga de pe urma acelei emisiuni şi din produsele colaterale

ale cultului personalităţii ei; beneficiile ei atingeau sume greu de egalat pentru mulţi. Dar nu şi pentru Tod Fallon. Pentru el, finanţele nu puneau probleme. Şi, în plus, orice persoană are preţul său, iar el avea cel mai bun stimulent ca să supraliciteze… pe Marcha!

În pofida burniţei constante, care părea să-i cufunde pe toţi şi toate în acelaşi cenuşiu uniform, Gina îl observase pe Tod Fallon. Era un bărbat greu de trecut cu vederea. Chiar şi în hainele lui banale, de ploaie, statura îl făcea să iasă în evidenţă din mulţimea aceea pestriţă; era complet diferit de gloata obişnuită a amatorilor de senzaţii tari. Arăta prea cultivat, prea sofisticat cumva, ca să-l intereseze ea sau emisiunea ei, ori chiar evenimentele din acea zi. Doar dacă nu

cumva, desigur, era părintele plictisit dar indulgent al unuia dintre tinerii participanţi. Majoritatea acelor puşti înnebuniţi după motociclete aveau familii care-şi puteau permite să le cumpere cele mai recente tipuri. Probabil se aflau acolo cel puţin o duzină, ca un adevărat caleidoscop de culori metalizate diverse, învârtindu-se la nesfârşit în jurul locului de adunare, exersând „cabrări”, răscolind noroiul, cu duduitul motoarelor ambalate răsunând monoton, întinzând nervii la limită.

„Ei, hai să-i dăm drumul”, îşi spuse ea pe neaşteptate, „şi să terminăm odată”. Simţea în stomac obişnuitele palpitaţii de emoţie. Detesta acea aşteptare. Oare n-avea să uite niciodată acrobaţia care eşuase atât de tragic? Nu! Imposibil! Nici chiar dacă şi-ar fi neglijat obiceiul auto-

impus de a şi-o reaminti cu regularitate.

Inevitabil, la locurile de filmare se aştepta mult, până când operatorii îşi stabileau unghiurile; iar azi aveau să aştepte până când unul sau doi dintre participanţii obişnuiţi erau filmaţi parcurgând traseul, numai pentru a demonstra cât de periculos era, cu roţiile patinând neputincioase pe pantele pline de noroi, săltând peste buşteni, strecurându-se pe sub crengi ameninţătoare. Apoi, venea rândul „victimei”. În ciuda impermeabilului, o cam pătrunsese frigul, căci tremura uşor. Neînfricată în propria ei privinţă, ar fi preferat să treacă ea însăşi prin acel calvar, decât să vadă pe altcineva, şi mai ales o fată atât de tânără, să-l înfrunte până la capăt.

Privirea ei curioasă reveni de mai

multe ori spre chipul puternic şi impresionant al lui Tod Fallon, în timp ce se întreba cine era şi ce căuta acolo. Din cine ştie ce motiv, îi stârnea interesul – într-un mod absolut detaşat, desigur. Simplul fapt că refuza compania bărbaţilor nu însemna că nu putea să aprecieze o înfăţişare masculină, să nu fie curioasă de caracter şi ocupaţie avea.

Acest bărbat arăta puţin cam prea spectaculos pentru gustul ei, cu fizicul lui splendid şi acea înfăţişare negricioasă şi atrăgătoare, mai degrabă accentuată decât dezavantajată de firele albe. Descoperise că bărbaţii de acest gen erau întotdeauna conştienţi, într-un mod arogant, de atracţia lor masculină. Şi părea un om dur, cu acele trăsături aspre şi bărbia repezită înainte. Deloc soiul cu care să ai de-a face. Dunga neagră a

sprâncenelor dese, îmbinate deasupra nasului drept, sugera o natură intolerantă, un temperament inflamabil, pe care n-ar fi fost înţelept să-l provoace.

Deodată, Gina îşi dădu seama că acea analiză prelungită nu era unilaterală. O privea şi el, studiind-o mai discret decât o făcuse ea, ca pentru a trece neobservat. Dar acum, când îi descoperise vicleşugul, o privea în ochi deschis, aproape provocator. Fără îndoială, era obişnuit ca femeile să-l privească lung, ceea ce, probabil, îl făcea să se înfumureze. Şi ea era obişnuită cu admiraţia, mai ales din partea bărbaţilor, care în ultima vreme o lăsa nepăsătoare. Dar de ce avea senzaţia că acest bărbat nu se mulţumea doar s-o admire, că privirea lui ascundea mai mult decât atât?

În timp ce ochii lui pătrunzători

continuau să-i susţină pe ai ei, Gina îşi dădu seama că începuse să se apropie, încet dar sigur, şi că, în pofida unui suprem efort de voinţă, nu putea rupe legătura tensionată ce se formase între ei. Acum se simţea neliniştită de-a binelea. Oare îi luase curiozitatea indiferentă drept invitaţie?

— Jimmy, murmură ea, omul acela; a ajuns prea aproape.

Jimmy, însă, prin cine ştie ce anomalie, se îndepărtase şi n-o auzi.

— Ajunge atât, îi spuse ea bărbatului, politicoasă dar rece, astfel încât sensul cuvintelor să fie inconfundabil.

— Cu siguranţă, nu aveţi nicio obiecţie să-i aduc omagiile mele unei… celebrităţi?

Scurta pauză dinaintea ultimului cuvânt fusese ironică. De ce Dumnezeu îi

vorbea astfel un om complet străin.

— Nicio obiecţie, replică Gina, calmă, dar dacă aveţi ceva de spus, puteţi vorbi de unde vă aflaţi.

— Perfect!

Spre uşuarea ei, omul păru să-i accepte ordinul.

— În primul rând, ce scop are masca? întrebă Tom, de-a dreptul; îi cunoştea foarte bine scopul, dar voia să-i aprecieze reacţia la provocări. Sunteţi desfigurată?

— Nu sunt deloc desfigurată! respinse Gina ideea, cu energie.

Dar dacă ar fi fost? Ce brută de om insensibil putea fi!

— Atunci, de ce? insistă el.

— Credeam că de-acum o ştie toată lumea, îi răspunse, cu dispreţ. Ca să păstreze anonimatul Reginei Fanteziei.

— Am lipsit din ţară un timp, spuse

Tod. Săptămâna trecută v-am văzut emisiunea pentru prima oară. Nu e pe gustul meu, în mod normal, adăugă el, sec.

„Nici nu mă mir”, confirmă Gina, în gând. Probabil era un intelectual snob. Actualităţile şi documentarele de specialitate ar fi fost singurele lui concesii la adresa celui mai popular mijloc de informare.

— Nu văd ce rost are o farsă atât de ridicolă, continuă Tod. Alţi prezentatori nu par s-o găsească necesară, şi există emisiuni *foarte* asemănătoare.

— Exact! răspunse ea, triumfător. Tocmai de aceea avem nevoie de un truc, ceva aparte.

Ce-o apucase, se întrebă, cu uimire? Apăra detaliul din emisiune care ei însăşi îi displăcea cel mai mult? Probabil pentru

că acel om îi făcea părul să se zbârlească. L-ar fi contrazis în orice privinţă.

— Un motiv neserios, replică individul cel înalt. Dacă, însă, v-aţi teme să nu fiţi recunoscută în afara studioului, aş *putea* înţelege.

— Şi de ce m-aş teme, mă rog? întrebă Gina, pe un ton provocator.

— A, nu ştiu. Să zicem că s-ar întâmpla ceva neprevăzut în emisiune. Oamenii nu v-ar acuza pentru eventualele accidente? Nu v-ar ameninţa, chiar? Publicul poate fi foarte capricios, când e vorba de idolii săi. Dacă fata de azi îşi rupe un picior, sau aşa ceva?

— Sunteţi reporter? se interesă Gina, bănuitoare. Fiindcă, dacă aşa e, nu dau interviuri.

Era cam târziu ca să-şi afirme acest principiu, îşi spuse, furioasă pe ea însăşi.

Omul îi smulsese deja destule informaţii pentru a scrie un articol, cu înfloriturі şi citate denaturate.

— Nu sunt reporter, şi nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— N-am niciun răspuns la întrebarea pe care mi-aţi pus-o, dar pentru informarea dumneavoastră personală, vă voi spune ceea ce vreţi să ştiţi, după care sper să nu mă mai pisaţi. Foarte rar se întâmplă accidente. Fazele periculoase sunt supravegheate întotdeauna de experţi.

— Dar au existat incidente? insistă Tod. Vătămări fizice?

— Un caz sau două, nimic grav, cel puţin de când am…

— O.K., Regina Fanteziei! strigă un cameraman. Suntem gata pentru primele cadre.

Uşurată, Gina îi întoarse spatele băgăreţului. Îl informă pe Jimmy, sumar, despre incident.

— Unde erai când aveam nevoie de tine? îi reproşă ea. Mă-ntreb cine e şi de ce mi-a pus toate acele întrebări. Părea nemulţumit de emisiune, de mine.

— O fi vreunul de la presă, nu contează ce spune. Lasă-l încolo. E timpul să tragem introducerea. Cred că te vom aşeza pe una din motocicletele astea.

— De ce n-ar face ea însăşi acrobaţia? Doar ca să demonstreze ce simplu şi sigur este!

Gina se răsuci în loc, cu o exclamaţie stupefiată. Omul cel înalt i urmaşe, iar acum era lângă ea, la doar câţiva centimetri distanţă. Simţi cum se încorda, tremurând, aproape ca şi cum ar fi atins-o, conştientă în mod neplăcut de aura

intensă de masculinitate pe care o simţise chiar şi de departe. Se simţea copleşită. Era o femeie înaltă, dar el era şi mai înalt. Pentru nervii ei care începuseră dintr-odată să vibreze, părea să emane un soi de ameninţare subtilă.

— Vă rog să păstraţi distanţa, domnule! îi ceru Jimmy, enervat.

— Regina Fanteziei a dumneavoastră a încercat vreodată ofigură dintre cele pe care le pretinde invitaţilor? nu se lăsă Tod, vizibil neintimidat de reacţia ostilă a amândurora.

— Nu le pretind oamenilor nimic, se răsti Gina. Îi îmi cer să le aranjez diverse lucruri. Restul rămâne la latitudinea lor.

— Deci, nu vă pasă dacă se accidentează?

— Bineînţeles că mă afectează dacă se răneşte cineva.

Gina simţi că o podideau lacrimile, lucru necaracteristic pentru ea, care nu mai plânsese de… Of, de ce trebuia să-i bage individul ăsta nervii în priză tocmai acum, când era deja atât de încordată?

— Dar vă e frică să încercaţi dumneavoastră înşivă figurile?

— Nu! Nu! Nu! Mă mai bateţi mult la cap? Nu mi-e frică de nimic! Însă termenii contractului nu-mi permit să… Şi, ia mai lăsaţi-mă-n pace! Am treabă.

Hotărâtă ca omul acela arogant şi insistent să nu vadă cât o tulbura, se răsuci – şi imediat îşi simţi cizmele viu colorate alunecând sub trup, astfel încât căzu cât era de lungă în noroiul răscolit de roţile motocicletelor. Înainte ca Jimmy să-i fi venit în ajutor, omul cel înalt o apucă de braţe, săltând-o neceremonios în picioare. Ginei îi venea să urle de frustrare.

Mantaua albastră i se murdărise şi, deşi nu se lovise fizic, mândria ei era vătămată grav. Se făcuse de râs în faţa atâtor oameni. Incidentul avea să apare în toate ziarele de a doua zi, doar dacă nu cumva o persoană mai importantă suferea un accident la fel de ridicol. Şi totul, numai din vina acestui om. Dacă n-o pisa atât de enervant, dacă n-o înfuria, n-ar fi fost aşa de neatentă.

Dogoarea furiei îi secă lacrimile care ameninţaseră să izbucnească şi ridică privirea, hotărâtă să-l pună la punct, şi cu vorba, şi cu ochii. Dar torentul de invective fu redus la tăcere de veselia chipului lui, până atunci serios. Îşi râdea de ea! Cum îndrăznea?! Iar apoi, pentru a adăuga şi o insultă pe lângă umilinţă, îşi exprimă amuzamentul în gura mare, auzit de toţi cei din jur.

— Regina Fanteziei! exclamă el, abia putând articola cuvintele de-atâta râs. Ce s-o fi întâmplat cu aerul acela de mândrie misterioasă? În clipa asta, arăţi mai degrabă ca un Urs Paddington!

Gina rămase cu gura căscată de indignare, dar imediat o frapă adevărul comic al cuvintelor lui şi, împotriva propriei ei voinţe, îi reveni simţul ridicolului. Simţi cum gura începea să i se arcuiască, într-un început de zâmbet, repede izgonit de următoarele lui cuvinte.

— Aşa mai merge. Cel puţin, dovedeşte că eşti umană, că poţi râde de propriile tale ghinioane, nu numai de ale altora. Dacă aş putea să văd cum arăţi, fără mască…

Dar Gina se retrase în grabă, cu grijă de astă dată, şi spre uşurarea ei necunoscutul n-o mai urmări. În timpul

filmării, însă, fu conştientă că ochii lui negri o priveau, de la distanţa unde Jimmy insistase să stea toţi spectatorii, şi constată, cu nemulţumire, că vorbele lui continuau s-o zădărască.

La şcoală şi în adolescenţă fusese o sportivă desăvârşită, călăreaţă şi înotătoare; şi îşi păstrase forma fizică. Recent, urmaşe chiar şi un curs de judo. Ştia că era capabilă de o mare rezistenţă fizică. De ce nu puteau adăuga în spectacol şi această dimensiune?

Cât despre acuzaţia străinului că râdea de eşecurile altora, era de-a dreptul nedumerită. În viaţa ei n-ar fi visat să facă apşa ceva, oricât de comic ar fi fost un asemenea incident. La fel ca majoritatea oamenilor, avea simţul umorului burlesc, dar să şi-l descarce pe seama invitaţilor ar fi fost cel mai neprofesionist lucru. Şi o

mai nedumerea şi motivul pentru care acel necunoscut părea atât de pornit s-o şicaneze.

Citi maşinal textul introductiv. Tinerii motociclişti îşi făcură numărul. Fata care ceruse să se ia la întrecere cu băieţii se achită onorabil. Imaginile fură filmate cu succes, urmând ca secvenţa să facă parte din următoarea ediţie a emisiunii. Nu se mai întâmplă nimic anormal. Bărbatul cel înalt trebuia să-şi retracteze cuvintele, recunoscând că siguranţa era un factor important al activităţii lor.

Dar nu-l vedea nicăieri şi, cu toate că ar fi trebuit să fie uşurată, Gina simţi o dezamăgire iraţională. I-ar fi plăcut atât de mult să-i arunce o privire triumfătoare, gen „ţi-am spus eu!”. Cel puţin, ar fi remediat o parte din umilinţa propriului ei accident.

Capitolul 2

În seara aceea, Gina constată că în minte îi revenea încontinuu propunerea străinului, o sugestie care, fără ştirea lui, se potrivea perfect cu propriile ei înclinaţii.

Fără a-şi face speranţe prea mari, abordase din nou subiectul cu Jimmy, care se arătase îngrozit sincer, ca de obicei.

— Regret, nu ţine. Sponsorii n-ar permite aşa ceva. Dacă ai începe să faci acrobaţii, concepţia emisiunii s-ar schimba radical. Iar dacă e din cauza tipului ăluia care te-a acostat azi dimineaţă, lasă-l în pace. N-are niciun rost să-ţi baţi capul cu părerile lui. Nu-i aşa? adăugă el, bănuitor.

Gina oftă, exasperată. Iarăşi îşi lăsa

problemele profesionale să-i invadeze timpul liver, iar de astă dată cauza era omul acela enervant. Sperând să-şi abată gândurile în altă direcţie, deschise televizorul. La ora aceea din noapte, se găseau de obicei programe pur evazioniste, comedii bufe mai degrabă decât filme horror înfiorătoare, sau vreo melodramă siropoasă.

Alese un asemenea film, care se desfăşura într-un spital complet neverosimil. Niciunul dintre incidentele scenariului nu se putea întâmpla în realitate şi în veci nu s-ar fi permis aşa ceva în spitalul unde lucrase ea mai demult.

Căci, iniţial, Gina dorise să fie soră medicală. Tocmai îşi încheia primul an, când îl cunoscuse pe Keith Taylor. Acesta, fiind ziarist, venise la spital pentru a scrie

despre un transplant de cord, iar Gina fusese singura persoană care trecea pe la recepţie. Keith îşi amânase întâlnirea cu secretara spitalului doar atâta timp cât să-şi întipărească imaginea în mintea feţei de nouăsprezece ani, cât avea Gina atunci, şi reuşise s-o mai intercepteze o dată la plecare, pentru a-i propune o întâlnire.

Izbucnise o poveste de dragoste furtunoasă şi, împotriva tuturor sfaturilor primite, Gina se măritase cu Keith la şase săptămâni după prima lor întâlnire. Îşi dăduse seama prea târziu că viaţa lor conjugală nu era deloc aşa cum se aşteptase. Situaţia începuse să se degradeze încă din luna de miere.

Aproape imediat după această deziluzie urmaseră reduceri drastice de personal în sectorul medical, iar Gina şi multe alte colege se pomeniseră şomere.

Keith fusese încântat; acum, avea să depindă total de el. În scurtul răstimp cât îi făcuse curte, reuşise să-şi ascundă anumite trăsături care, după căsătorie, ieşiseră la iveală în modul cel mai neplăcut. Era un om posesiv şi de o gelozie aproape periculoasă. Şi nu numai gelozie, ci şi nemulţumire faţă de Gina ca atare, o fată căreia îi declara dragostea lui, dar pe care încercase s-o plămădească potrivit concepţiilor lui despre căsnicie. Oare toţi bărbaţii aveau acea dorinţă de a domina, acea nevoie de a schimba starea de fapt? Omul acela de la cursa de motociclete! Nu-i sugerase şi el o schimbare, iar Ginei nu-i displăcuse atitudinea lui? Dispreţul masculin, ipoteza superiorizăţii bărbăteşti, o nemulţumea enorm.

Secvenţa cu fata motociclistă se bucură de o mare popularitate în rândul spectatorilor din studio. De obicei, o secvenţă era transmisă în direct, iar restul, înregistrate dinainte. Emisiunea mergea pefect, dar Gina se simţea totuşi oarecum nesatisfăcută.

Ştia că în seara aceea arăta mai splendid decât de obicei. Pe lângă că nu avea timp pentru false modestii, i-o spuneau şi alţi ochi în afară de ai ei – privirile operatorilor, rumoarea admirativă a spectatorilor şi, în cabină, laudele darnice ale lui Jimmy.

Noul ei costum, un senzaţional set auriu scânteietor din două piese, i se potrivea ca o a doua piele, evidenţiind fiecare mişcare a siluetei ei voluptuoase. Pantofii negri cu tocuri înalte şi ciorapii cu dungă neagră îi completau ţinuta. Da,

arăta extraordinar.

Şi totuşi, în tot timpul cât râdea şi gulmea cu invitaţii, prezentându-le fanteziile personale, o altă parte a minţii ei se ţinea la distanţă, încercând să analizeze starea de nemulţumire. Nu avusese loc niciun acroc şi nici nu riscau să se întâmple; spectacolul decurgea ca de obicei… „Ca de obicei”. Asta era! Devenea plicticos de previzibil! Era timpul să-i introducă o nouă dimensiune, dar Gina părea să fie singura de această părere. Toţi ceilalţi păreau mulţumiţi – invitaţii, spectatorii, echipa de realizatori. În spatele camerelor se vedea chipul pistruiat al lui Jimmy, cu o expresie îngăduitoare. Chiar era singura care observa că lipsea ceva?

Apoi, îi căzu fisa. Totul se întâmpla din vina afurisitului ăluia de la cursa de

motocilism. Ironia lui cum că ar fi fost prea laşă ca să încerce ea însăşi figurile periculoase, implicaţia că şi-ar fi putut îmbogăţi rolul, cu care Gina era de acord în sinea ei. Dar, sinceră să fie, nu numai din vina lui se simţea astfel. Începuse deja să gândească în acelaşi sens, dornică să renunţe la anonimat.

— Şi acum, interveni glasul din off al prezentatorului, rupându-i firul gânruilor, o uşoară variaţiune faţă de programul nostru obişnuit, o cerere despre care nici chiar Regina Fanteziei însăşi nu ştie nimic.

Gina deveni atentă; în mod ilogic, la început avu o reacţie de indignare. Cum îşi permiteau s-o pună faţă în faţă cu o situaţie pentru care era nepregătită? Şi cine aranjase satisfacerea cererii, indiferent în ce consta? Era un caz fără precedent; niciodată nu mai trebuise să

facă faţă neprevăzutului. O putea face, când nu avea idee ce urma să i se ceară?

Imediat, însă, atitudinea îndărătnică îi reveni. Sigur că putea. Şi-n plus, Jimmy trebuia să fi aranjat totul. N-ar fi lăsat nimic la voia întâmplării. Cu sentimentele pe care i le nutrea, n-ar fi permis nimănui s-o facă de râs.

Aşa că afişă un zâmbet dulce şi nepăsător – deşi, pe dinăuntru, o răscolea un tumult de curiozitate.

Introducerea continuă:

— Oamenii îi cer multe Reginei Fanteziei: lucruri simple, scandaloase, banale, bizare, ieftine sau scumpe. Dar niciun invitat nu i-a cerut vreodată ceva atât de uşor de dăruit – şi totuşi, după părerea lui şi, nu mă îndoiesc, a dumneavoastră tuturor, nepreţuit.

Intensificarea tensiunii o stânjenea

pe Gina şi, când „invitatul” apăru la vedere, neliniştea îi crescu. Era *omul acela.* Un tremur superstiţios îi străbătu şira spinării. Parcă s-ar fi ivit invocat de imaginaţia ei.

Ajunsese la câţiva centimetri de ea, lat în umeri, brunet, viguros, emanând virilitate, îmbrăcat cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni ce-i dădeau un aspect sportiv înşelător. În niciun caz nu le cumpărase de gata!

În timp ce-i privea din nou licărul din ochii tenebroşi, Gina avu acelaşi fior de spaimă aproape primitiv. Îi venea s-o ia la fugă. În schimb, făcu un efort de a-şi aminti cine şi unde era, îşi despărţi buzele într-o parodie crispată a obişnuitului ei zâmbet de bun-venit şi, doar cu o clipă de ezitare, întinse mâna.

— Bună seara, domnule…?

Se abătuseră şi mai mult de la uzanţe: nu cunoştea numele invitatului.

Bărbatul zâmbi, iar Gina, fascinată în pofida propriei sale voinţe, văzu că îşi arcuia în sus doar un colţ al gurii, într-un surâs asimetric, sâcâitor de atractiv.

— Nu sunteţi singura care preferă anonimatul, răspunse el, cu o notă batjocoritoare în glasul său profund. Numiţi-mă Domnul X.

O privi cum digera răspunsul, amuzat de nemulţumirea vizibilă în reacţiile ei fizice, îndreptarea coloanei vertebrale, poziţia repezită înainte a bărbiei, deşi masca îi ascundea expresia feţei. Cum avea să răspundă? Avea curaj să riposteze în public? Dacă provoca nemulţumirea sponsorilor, putea să-i uşureze sarcina. Dar nu prea conta. Până la urmă, totul avea să iasă pe voia lui. Aşa se întâmpla

întotdeauna.

Gina n-avea nimic împotriva acestui joc. Oricum nu durea să afle şi alte date despre el. Printr-un efort de voinţă, îşi păstră expresia binevoitoare.

— Şi ce putem face pentru dumneavoastră, *Domnule X?* accentuă ea sarcastic pseudonimul, dându-i de înţeles că îi ridiculiza prefăcătoria.

— Ce puteţi face *dumneavoastră* pentru *mine*...

„Domnul X" tăcu o clipă, pentru efect.

— ...este să-mi dăruiţi doar un sărut.

Toţi ca unul, spectatorii traseră aer în piept, fascinaţi. Gina, însă, reacţionă instinctiv. Stupefiată, făcu un pas înapoi. Camerele îi urmăriră mişcarea. Iar Domnul X, de asemenea.

— O cerere foarte simplă, cu

siguranţă? sugeră el, pe un ton subtil care o făcu să se cutremure. Întreaga lui aură începuse dintr-odată să emită o senzualitate neguroasă, iar Gina ştiu că ar fi dat aproape orice, pentru a nu fi nevoită să-i accepte cererea. De ce o făcuse? Ce însemna pentru el un sărut din partea ei?

— Este o cerere neobişnuită, pară ea atacul.

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, n-ar fi îngrijorat-o câtuşi de puţin; până acum, i-ar fi şi îndeplinit rugămintea, cu o sărutare indiferentă, trecând peste incident fără a fi afectată cu nimic. Dar, înăuntrul ei, o voce scoatea ţipete de avertizare. Nu dorea ca acel bărbat s-o sărute. Ştia, instinctiv, că nu ea ar fi fost cea care săruta. Omul acela era sută la sută masculin, genul tipic care lua iniţiativa.

Tod aştepta. Ştia că ar fi vrut să-l refuze. Îndrăznea oare? Pentru el, oricum nu conta; nu era decât un preambul pentru a o face să coboare garda, pentru a afla mai multe despre ea, descoperind dacă era atât de potrivită pe cât sugerase secretara lui; iar Tod îşi plătea angajaţii ca să nu greşească, să-i dea informaţii demne de încredere. Se încruntă uşor. Marcha n-ar fi fost de acord cu ceea ce făcea. Dar ce însemna un sărut dăruit în interesul cercetării, în interesul lui Marcha, numai de-ar fi acceptat acest fapt? Dintr-odată, îşi dori ca Marcha să revină din vacanţa ei prelungită, afacerea să se încheie, iar el să-şi vadă de adevăratele scopuri ale vieţii lui.

— Ei bine? întrebă, provocator. De ce vă temeţi? N-aţi mai sărutat niciodată un bărbat?

Spectatorii murmurară uşor.

Nu se înşelase: Gina voia să refuze. Dar nu putea. Regina Fanteziei nu refuza nicio cerere. Momentul se trasmitea în direct, milioane de telespectatori aşteptând să vadă continuarea. Dacă respingea o solicitare atât de simplă, popularitatea ei şi a emisiunii avea să se prăbuşească vertiginos, rata de audienţă urma să scadă, sponsorii să se înfurie, iar ziarele să fie într-al nouălea cer, repezindu-se cu satisfacţie asupra acestei întâmplări fără precedent.

Gina aruncă o privire disperată spre marginea platoului, unde stătea Jimmy. Acesta îi făcea semne să se grăbească, agitat. Timpul trecea. Trebuia s-o facă, acum ori niciodată.

Trăgând aer în piept, tremurător, înaintă, îşi puse mâinile pe umerii

bărbatului şi ridică spre el o privire întrebătoare.

O secundă, Tod se uită în ochii ei speriaţi, prin voalul negru care acoperea deschizăturile măştii. Nu le putea distinge culoarea. Zâmbi şi, din nou, Gina simţi cum i se forma piele de găină. Apoi zâmbetul se şterse şi capul lui brunet coborî spre al ei, în timp ce braţele puternice, musculoase, o cuprindeau într-o îmbrăţişare neînduplecate, lipindu-i dureros sânii de pieptul lui. În acel moment, Gina fu conştientă de multe lucruri, de murmurele scăzute şi admirative ale spectatorilor, de dogoarea reflectoarelor din studio, de mirosul plăcut al *afteshave*-ului, în timp ce mâna lui îi atingea pielea mătăsoasă a spinării, în decolteul costumului. Imediat, gura necunoscutului o captură pe a ei,

posesivă, imposibil de evitat, într-un sărut arzător.

Undele de şoc, repetate, îi zguduiră trupul într-o reacţie spasmodică, total neaşteptată, faţă de erotismul acelui sărut. Faptul că stăteau lipiţi atât de strâns îi evoca senzaţii trecute pe care le crezuse risipite, uitate. Dar durerea din pântec era de o familiaritate inconfundabilă. Familiară, şi totuşi altfel. Keith n-o făcuse niciodată să se simtă astfel, să cunoască un asemenea… abandon. Îi era ruşine că un om complet străin îi putea trezi astfel de senzaţii.

Nu era singura surprinsă de efectul acelui sărut. Tod începuse îmbrăţişarea cu cinism, convins că o femeie putea fi cucerită mai uşor nu prin raţiune, ci pe calea senzualităţii. Nu l-ar fi tulburat prea mult dacă Gina Darcy răspundea favorabil

la cererea pe care intenţiona să i-o facă, fiindcă era atrasă de el, mai degrabă decât din interes faţă de propunerea propriu-zisă. Învinsese în multe asemenea întâlniri şi îi era destul de uşor, după ce câştiga, să respingă toate eventualele prefăcătorii ale femeilor. Prin urmare, nu-i veni să creadă cât de straniu îl afecta senzaţia de a o avea pe Gina în braţe, căldura şi mirosul ei, neaşteptatea moliciune maleabilă a trupului ei, în timp ce, împotriva propriei voinţe, îi răspundea. Pe neaşteptate, simţi un freamăt fizic şi, instinctiv, o strânse mai tare, prelungind sărutul.

Ca prin ceaţă, Gina auzi fluierăturile şi vociferările spectatorilor şi-şi dădu seama că sărutul dura de prea mult timp, că devenea peste măsură de intens. Începuse leit-motivul muzical. Nu mai erau filmaţi. Cumva, reuşi să se smulgă din

îmbrăţişare, întrebându-se dacă aveau s-o susţină picioarele, atât de moi şi neînsufleţite şi le simţea.

— Porcule! şopti. Cum *îndrăzneşti* să profiţi aşa de mine, când ne vede toată ţara?

Tod îşi regăsi mai rapid calmul. Slavă Domnului că Marcha era în străinătate. Cu siguranţă, scena n-ar fi încântat-o deloc. Şi, într-o privinţă, se înşelase: Gina Darcy nu era în niciun caz frigidă.

— Serios? întrebă el, tărăgănat. Da' ştiu că te crezi foarte populară!

Incapabilă să mai rostească o singură silabă, Gina trecu pe lângă el, spre sanctuarul cabinei. Trecu pe lângă Jimmy fără să-i arunce o privire. Şi el era vinovat. Ştiuse. Ar fi putut s-o prevină. Era de aceeaşi teapă cu toţi ceilalţi. Nu se putea gândi decât la audienţă, la emisiunea lui

nenorocită. Doamne, cât îi mai dispreţuia pe toţi bărbaţii, în frunte cu ăsta! „Domnul X” era un caz grav! Nicio clipă nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce reacţionase atât de violent, faţă de acest bărbat anume, de ce trebuise să-i aprecieze caracterul într-un mod atât de arbitrar.

În aceeaşi seară, acasă, după ce făcuse un duş şi mâncase, calmându-se cât de cât, reuşi să analizeze mai raţional incidentul. Pe drum, îşi descărcase cea mai mare parte a furiei pe Jimmy, dar acum, când enervarea îi trecuse, se simţea curios de secătuită, de golită pe dinăuntru.

— A întrecut măsura! tunase şi fulgerase ea, în maşină. Parcă m-ar fi violat în public!

Jimmy se străduise s-o calmeze. Acel

punct fusese introdus în program la cererea sponsorilor, iar el nu văzuse nimic rău în asta. La urma urmei, ce era un sărut? Deşi, chiar în timp ce vorbea, ştia cât îi venea să-l urască pe auto-intitulatul Domn X; ce n-ar fi dat să fie el beneficiarul sărutului Ginei…!

— O.K. Deci, şi-a făcut de cap, spuse el, împăciuitor. Deşi, eu însumi fiind un mascul cu sânge-n vene, nu pot spune că-l condamn. Poate nici nu ştia că filmarea se oprise.

— Ba ştia! replică Gina, fierbând. *Ştia!*

„Ce-i aia, un sărut?” spusese Jimmy. Înainte de această seară, Gina ar fi răspuns: „O nimica toată”. Acum, însă, nu mai putea susţine aşa ceva. Domnul X era un maestru al senzualităţii. Se ruga ca filmarea să se fi întrerupt înaintea

momentul când îşi folosise limba ca pe o armă pentru a-i străpunge buzele, sondând, stârnindu-i reacţia, împotriva voinţei ei. Se ruga ca aparatele să nu-i fi surprins mişcările instinctive ale trupul, fierbinţeala care îi înroşise faţa şi gâtul, în timp ce cunoştea din nou, pentru prima oară într-un an de zile şi mai bine, impetuozitatea dorinţei fizice.

Nu-şi putea imagina care erau motivele lui, dar spera din tot sufletul să fie satisfăcut şi să nu-l mai întâlnească niciodată. Şi totuşi, gândurile îi reveneau încontinuu la acel incident, la fel cum revine limba să sâcâie un dinte îndurerat, iar trupul îi reacţiona de fiecare dată la stimulii mintali.

Trecu o săptămână sau două până când Gina reuşi să se relaxeze,

convingându-se că Domnul X nu avea să-şi mai facă apariţia pe neanunţată; iar atunci, spre iritarea ei, constată că se întreba de ce îşi abandonase campania de hărţuire, la fel cum se întreba şi de ce o începuse. Dintr-odată, viaţa ei liniştită părea prea banală, iar emisiunea şi mai nesărată şi lipsită de viaţă.

Într-o seară de duminică, tocmai se destindea în pat, când telefonul sună strident.

— Gina?

Jimmy era. Nimeni altcineva nu mai avea numărul ei de-acasă, motiv pentru care acesta nu se folosea decât în caz de urgenţă.

— Gina, iartă-mă că te deranjez, dar tocmai m-a sunat unul dintre sponsori. Se pare că au convocat o şedinţă specială,

pentru mâine în zorii zilei. Voiam să mă asigur că vei ajunge la timp.

Gina se simţi inexplicabil de iritată; ar fi trebuit să ştie că era punctuală întotdeauna. Înainte de a deveni o personalitate a televiziunii, fusese femeie de afaceri, iar în afaceri timpul înseamnă bani.

— Sigur că voi veni, răspunse ea. Despre ce e vorba?

— Nu ştiu.

Jimmy părea cam încurcat.

— Dar, cumva, simt că adie vântul schimbării.

— O schimbare? întrebă Gina, pe un ton mai tăios. Nu cumva se gândesc să desfiinţeze emisiunea, sau să mă înlocuiască?

N-ar fi fost o catastrofă, din punct de vedere financiar, dar ar fi însemnat o grea

lovitură pentru ambiţia ei, pentru respectul de sine însăşi şi credinţa în popularitatea ei.

— Sincer, nu ştiu, răspunse Jimmy, cam amărât. Aş vrea şi eu să aflu. Dar, orice-ar fi, voi fi acolo, alături de tine.

— Mulţumesc, şi-ţi mai mulţumesc o dată pentru că m-ai prevenit.

Încet, puse receptorul în furcă şi se rezemă de pernele albastre, cu volane. Începu să recapituleze ultimele două, trei ediţii ale emisiunii, căutând cusururi care i-ar fi putut nemulţumi pe sponsori. Corespondenţa de la fani continua să sosească în acelaşi ritm. Presa era favorabilă. Avea oare vreo semnificaţie faptul că prezenta emisiunea de exact şase luni? Actuala serie se sfârşise, iar ea îşi înlocuise predecesoarea după şase luni de activitate… deşi acea femeie se retrăsese

din proprie iniţiativă. Publicul nu ştia nimic din toate acestea. Cele două interprete semănau destul de bine, ca statură şi coloraţie, pentru ca substituirea să treacă neobservată. Mai exista pe undeva o altă roşcovană înaltă şi statuară, aşteptând să-i preia rolul? Cu nelipsitul ei spirit practic, începu să se pregătească pentru o asemenea situaţie. Propria ei firmă continua s-o aştepte, condusă cu succes de un delegat. Putea oricând să se întoarcă şi să ia din nou hăţurile în mână. Afacerile mai jucaseră şi în trecut rolul de panaceu…

Incapabilă să revină la meseria de soră medicală, Gina îi spusese soţului ei că intenţiona să-şi caute o altă ocupaţie, dar îi fusese greu să găsească ceva suficient de interesant şi stimulator. Apoi, într-o zi, în timp ce aştepta cu răbdare într-un

magazin să fie servit un străin, îi venise ideea. Observase involuntar preţul articolului cumpărat, fiindcă şi ea voia să ceară acelaşi lucru. Spre surprinderea ei, i se ceruse o sumă mult mai mică.

— Nu cumva aţi greşit? întrebase, pentru a i se răspunde cu amuzament:

— De-alde ăştia au destui bani. Le dă mâna să plătească mai mult. Nu se tocmesc.

— Într-adevăr, replicase Gina, neputându-şi stăpâni indignarea. Fiindcă nu-şi dau seama că sunt pungăşiţi!

Cu cât medita mai mult, cu atât mai tare îi displăcea acea atitudine faţă de turiştii străini. Din această indignare îi venise ideea unei agenţii de informaţii pentru străinii care, bogaţi sau nu, nu puteau şti dacă erau taxaţi corect sau nu. Ambele genuri aveau nevoie de un agent

care să se îngrijească să nu fie înşelaţi.

Cu banii lăsaţi moştenire de o mătuşă bătrână, plus un împrumut de la bancă, Gina închiriase un birou modest, dar situat în centrul oraşului. Cheltuise mulţi bani pe reclame, însă investiţia îşi arătase roadele. Nu peste mult, se ştia că G.D. Agency asigura tranzacţii cinstite şi se străduia să satisfacă orice cerere, oricât de bizară. „Nu susţinem că am face minuni, dar nici mult nu mai avem”, era sloganul Ginei şi, nu peste mult, se mutase într-un sediu mai spaţios, angajându-şi câţiva asistenţi cărora le imprimase propriile ei standarde, de cea mai strictă corectitudine.

Da, dacă se întâmpla să-i intre în declin cariera de televiziune, putea reveni oricând la firmă, îşi spuse Gina în timp ce

sosea punctuală, conform promisiunii, la studioul de televiziune. Se trezise cu noaptea-n cap, pentru a-şi pune la punct înfăţişarea cu mai multă migală ca de obicei, întrucât exista posibilitatea de a trebui să lupte pentru a-şi menţine slujba.

Observă în treacăt câteva limuzine de lux, în parcare. Veniseră „Cei Trei Mari”. Micul cabinet al lui Jimmy era şi mai aglomerat decât de obicei, în prezenţa celor trei sponsori ai emisiunii. Trei? În dimineaţa aceea, veniseră patru personaje în costume oficiale, iar Gina, indignată, îl recunoscu pe al patrulea: persecutorul ei, Domnul X. Cu un gest instinctiv, îşi ridică brusc mâinile, pentru a-şi proteja faţa lipsită de mască, întrebând:

— Ce naiba cauţi *dumneata* aici?

Se lăsă o vizită încărcată, în timpul căreia auzi sunetul mai multor glasuri

drese cu nervozitate, după care unul dintre sponsori, un bătrân cu părul alb, o dojeni:

— Domnişoară Darcy! Cum vă adresaţi domnului Fallon?

Fallon? Numele nu-i spunea nimic. Cu o săptămână sau două în urmă, nu fusese decât un invitat oarecare al emisiunii. Cum reuşise să se strecoare în cercul select al celor ce-i cunoşteau adevăratul nume?

— Domnul Tod Fallon este un nou acţionar al T.L.M. Enterprises, un acţionar *considerabil*, sublinie sponsorul. Şi, din moment ce nu v-aţi cunoscut, am propus să participe şi dumnealui la această întâlnire. Are de pus câteva întrebări.

A, da, îşi spuse Gina cu ironie, o fi crezut domnul Benson că sugestia îi aparţinea, dar ea ştia cine-l dusese cu

preşul ca s-o facă.

— De fapt, domnul Fallon şi cu mine ne-am mai întâlnit, spuse ea, rece. De două ori. Cu ambele ocazii, m-a deranjat peste măsură şi a făcut unele propuneri de-a dreptul jignitoare. Dacă domnul Fallon avea vreun interes financiar faţă de mine, putea să mi-o spună direct, nu să mă supună unei întâlniri de gradul trei, chiar înaintea unei filmări importante, sau să se infiltreze în emisiune. Nu ştia seama cât de lungă e lista celor înscrişi să apară împreună cu Regina Fanteziei? Şi totuşi, prin abuz de influenţă, a obţinut un loc în faţă. În plus, la aceleaşi întrebări îi putea răspunde cu uşurinţă oricare dintre dumneavoastră, încheie ea, privindu-i pe cei trei, pentru a vedea deconcentrată că arătau cam stânjeniţi.

— Nu cred că aţi înţeles prea bine,

domnişoară Darcy, răspunse domnul Benson, care părea să fi fost ales ca purtător de cuvânt. Domnul Fallon este acum acţionarul principal al companiei noastre şi, ca atare, are dreptul de a lua decizii privind politica firmei. Despre unele dintre aceste decizii doreşte să discutaţi.

Gina rămase cu gura căscată. În ultimul an, cei trei bătrâni se mulţumiseră să primească sfaturile lui Jimmy şi propriile ei sugestii în privinţa emisiunii. Ştia că Tod Fallon nu avea să fie în niciun caz la fel de îngăduitor. Simţi un fior de teamă în stomac, o teamă pe care nu voia să şi-o arate, ceea ce o făcu să-şi repeadă şi mai agresiv bărbia înainte.

— Ei bine, bravo lui, spuse ea. Probabil caută o nouă prezentatoare, de vreme ce e vizibil nemulţumit de situaţia

actuală.

Pentru prima oară de la sosirea ei, Tod Fallon vorbi şi el:

— Să zicem că am anumite planuri pentru dumneata, domnişoară Darcy.

— Ce planuri? întrebă Gina. Am şi eu un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce mi se cere să fac?

— Vei fi consultată.

Şi orice obiecţie avea, urma să-i fie nesocotită, îşi spuse Gina, revoltată. Până acum, stătuse în picioare, cu tot trupul încordat de furie. Se aşeză pe braţul fotoliului lui Jimmy, într-o poziţie de indiferenţă insolentă atent studiată, în timp ce se uita la ceas.

— Atunci, trecem la chestiune?

Spre surprinderea ei, Tod clătină din cap.

— Ideile mele sunt mult prea

complexe pentru o şedinţă scurtă. În plus, aş dori să vorbim între patru ochi. Propun să luăm un prânz de lucru, apoi să petrecem tot restul zilei discutând despre viitor. „Regina Fanteziei” îşi va înceta un timp apariţiile, până punem în aplicare alte planuri.

Gina era stupefiată, dar n-avea de gând să-şi trădeze reacţiile faţă de individul respectiv.

— În acest caz, spuse ea, cred că ar fi mai bine să purtaţi discuţia cu domnul Riley. Mă poate informa el despre „planurile” dumneavoastră.

— Nu doresc să tratez cu producătorul emisiunii, domnişoară Darcy, replică Tod, cu o politeţe la fel de îngheţată. Cu dumneata prefer să discut. Domnul Riley e de acord, aşa că, mă tem, nu-ţi rămâne altă soluţie.

Privind rugătoare spre Jimmy, Gina îl văzu dând din cap cu regret.

— Foarte bine, consimţi ea, căutând să-şi ascundă frustrarea şi furia. Atunci, vreau ca şi Jimmy să fie prezent la discuţie.

Tod Fallon, însă, era inflexibil. Dorea ca totul să iasă pe placul lui, înţelese Gina, fierbând, câdn îi văzu mişcarea negativă a capului.

— Numai noi doi, domnişoară Darcy. A, nu-ţi face griji. Domnul Riley nu va avea de suferit. S-a stabilit să rămână, în orice caz, producătorul emisiunii.

— Ei, şi dacă refuz să vă accept ideile? Nu sunt o simplă marionetă pe care s-o mânuiţi cum vă convine.

Până adunci, nu avusese nicio neplăcere în discuţiile cu sponsorii, şi simţi surprinderea celor trei bătrâni, care

n-o văzuseră niciodată altfel decât cooperantă şi fermecătoare.

— Vom rezolva această problemă dacă şi când se va ivi, răspunse Tod; îşi ridică manşeta, consultându-şi ceasul Rolex de la încheietura robustă a mâinii. E prea devreme pentru prânz, aşa că propun să începem discuţia la o cafea. Presimt că va dura mai mult decât prevăzusem.

Părea nervos, iritat, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit cu necesitatea de a negocia. Indiferent în ce domeniu acţiona, probabil era înconjurat numai de sicofanţi. La fel de probabil, era obişnuit şi ca femeile să facă sluj în faţa lui, complet doborâte de charisma lui masculină. Ei bine, îl aştepta o mare surpriză!

După o scurtă consultare cu ceilalţi sponsori, şedinţa se încheie pe neaşteptate, iar Gina se pomeni condusă

spre uşă, cu mâna mare a lui Tod ţinând-o de cot. Aruncă o ultimă privire, peste umăr, spre Jimmy. Pe chipul acestuyia se aşternuse furia, dar în ochi i se citea şi îngrijorarea. Din fire, Jimmy era un optimist, iar neliniştea lui atât de vizibilă spornea senzaţia de teamă a Ginei. Ce planuri cocea Tod Fallon, care aveau nevoie de discuţii atât de îndelungate? Buimăcită de repeziciunea evenimentelor, se lăsă condusă spre Rolls-Royce-ul său lustruit, cu şofer în uniformă.

O maşină la fel de scumpă ca îmbrăcămintea lui Tod. Cu coada ochiului, îi observă pantalonii închişi la culoare, croiţi impecabil, strânşi pe coapsele musculoase; pantofii Gucci; cămaşa de mătase naturală, cravata de un albastru ca al adreziei. Catalogarea mintală se întrerupse când Gina ajunse cu privirea la

chipul lui, pentru a-i întâlni privirea intensă şi îngândurată. Tod îi observase cuprinzătorul studiu. Fără voie, Gina ridică bărbia, întrebând:

— Unde mergem?

— La hotelul meu.

— Aha! Credeam că ai un birou. Hotelul nu e un loc cam public?

Cu atât mai mult, cu cât discuţia risca să devină foarte animată.

— Nu am un sediu în Londra. La hotel, însă, ocup un apartament. Cred că asta ne va asigura o discreţie totală, dacă la aşa ceva te gândeai.

Privirea lui piezişă îi surprinse expresia de îndoială. Singurul bărbat cu care rămăsese vreodată complet singură în ultimul an era Jimmy Riley, iar el nu-i ameninţa în niciun fel calmul, aşa cum ştia că putea să se aştepte din partea acestui

Tod Fallon.

— Doar dacă nu cumva preferi să mergem la dumneata acasă. Presupun că locuieşti în Londra.

— Nu! se răsti Gina, pentru a adăuga imediat: adică, da, am un apartament în Londra, dar nu, nu mergem acolo.

— Un cuibuşor de nebunii discret? întrebă Fallon, pe un ton ironic.

— Discret, dar nimic mai mult.

— Cum? se miră el. Nu există niciun „Rege al Fanteziei”?

— Domnule Fallon, spuse Gina, pe un ton glacial, sunt pregătită să-ţi răspund la orice întrebare pe teme profesionale. Viaţa mea personală nu e subiect de discuţie.

Râsul care-i întâmpină remarca fu cinic, scurt ca un lătrat.

— Deci, nu ai bărbat! Dacă aveai, n-ai fi stat mult pe gânduri ca să-i declari

existenţa.

— Ce motiv aş avea să mint în legătură cu aşa ceva?

— Din mândrie? Nici unei femei nu-i convine să recunoască dacă nu are un bărbat agăţat de ea.

— Şi de unde ştii că nu sunt altfel decât celelalte femei pe care le cunoşti, domnule Fallon?

Tod o măsură cu privirea, încet, cuprinzător.

— A, nu! murmură el, insinuant. N-aş crede.

Gina simţi cum se înroşea de furie, o furie cu atât mai mare cu cât nu putea nici să şi-o stăpânească, nici să şi-o ascundă. Deşi îi despărţea aproape toată lungimea canapelei, era conştientă, împotriva propriei voinţe, de virilitatea lui covârşitoare şi de aluziile sexuale

flagrante din privire.

Şi tot împotriva propriei voinţe, apartamentul o impresionă; faptul că Tod Fallon era obişnuit cu un asemenea stil de viaţă reieşea evident din dezinvoltura cu care telefonă la room service, comandă cafele şi anunţă că invitata lui avea să rămână la masă. Poftită să ia loc, Gina se aşeză pe o canapea cu tapiţerie moale, de catifea crem, dar îşi dori să fi ales un fotoliu, când îl văzu pe Fallon alăturându-i-se.

— Ia spune-mi, domnişoară Darcy, eşti complet satisfăcută de imaginea dumitale de pe ecran?

— Nu complet, recunoscu ea, încet. Îmi place să cunosc oameni, să le împlinesc ambiţiilor. Partea asta îmi convine.

— Şi care parte *nu*-ţi convine?

În timp ce-i vorbea, o privea tot timpul, ca şi cum i-ar fi studiat punct cu punct faţa şi silueta, evaluând toate părţile componente ale Ginei Darcy. Nemulţumită şi stânjenită de acest studiu, Gina întoarse capul.

— Mă nemulţumeşte masca, pierderea propriei mele identităţi.

— Mhm…!

Un sunet dificil de interpretat.

— Continuă.

Încerca să-i smulgă o declaraţie de neplăcere, să găsească un motiv de a o înlocui?

— Aş prefera să-mi spui la ce te gândeşti, spuse Gina, continuând să nu-l privească. De-asta am venit aici.

Tod, însă, nu se lăsa cu una cu două.

— E unul şi acelaşi lucru. Deci – masca?

— Bine! Nu mă încântă faptul că apar incognito, dar era dorinţa sponsorilor, aşa că… Eu, una, vreau ca faţa mea să fie vizibilă şi recunoscută. Sunt o femeie ambiţioasă, domnule Fallon. Nu cred că emisiunea are atâta popularitate din cauza anonimatului meu. Ar avea la fel de mult succes, poate chiar mai mult, dacă telespectatorii ar putea să mă vadă. La fel ca dumneata, adăugă ea, nemulţumită, probabil jumătate din ei cred că sunt desfigurată.

— Atâta doar că acum ştiu că nu e aşa, ba chiar dimpotrivă.

Spre îngrijorarea ei, o mână puternică îi prinse bărbia, forţând-o să-l privească. Un moment, glasul lui devenise mângâietor, după care reveni brusc la tonul de interogatoriu.

— Deci, vrei să fii celebră?

Celebritatea poate fi plină de hazarduri.

— Tot hazardul m-a adus în televiziune, de la bun început, plus experienţa de a le oferi oamenilor ceea ce vor.

N-avea de gând să ofere şi ale informaţii, lucruri care nu-l priveau pe Tod Fallon, chestiuni printre care figura şi eşecul căsniciei ei.

Tod o privi lung. Ştia destule despre trecutul ei, în special de la Marcha. Gina Darcy era o femeie îndărătnică, egoistă, care refuza orice poziţie secundară şi aveau să-i îngreuneze enorm sarcina – nu de la început, dar mai târziu, când trebuia să-i dezvăluie complet planurile lui, cu siguranţă.

— Bea-ţi cafeaua, o îndemnă el.

Avea o aromă delicioasă, dar pe Gina o interesa mult mai mult răspunsul la

anumite întrebări.

— Conform domnului Benson, eşti principalul acţionar al T.L.M. Enterprises. Atunci, cum de nu ne-am mai întâlnit niciodată oficial?

În clipa următoare, se înroşi până-n vârful urechilor, amintindu-şi natura celei de-a doua întâlniri neoficiale dintre ei.

— Am devenit acţionar abia în ultima lună. Nu ne-om fi întâlnit noi „oficial”, dar te-am studiat atent.

— De ce? întrebă Gina, bănuitoare. Nu eşti mulţumit de ceea ce fac?

— Nu foarte.

Cu siguranţă, Tod Fallon nu credea în exprimările cu menajamente. Dar nici Gina n-avea de gând să-i arate că o lovise sub centură.

— Va trebui să facem anumite schimbări.

Păstrându-şi vocea calmă, cu o indiferenţă calculată, îl întrebă:

— Asta înseamnă şi înlocuirea mea?

Capitolul 3

— Depinde de cât de dispusă eşti să cooperezi.

Tod ştia prea bine că şarja. Dacă Gina îi depista jocul? În sinea lui, se rugă să nu observe. Dacă se dovedea recalcitrantă, i-ar fi luat mult timp să găsească o femeie măcar pe departe la fel de potrivită.

— Să cooperez? murmură Gina, pe un ton ambiguu.

— Nu mai fi aşa de suspicioasă.

Mâna lui mare şi bronzată se întinse din nou să-i apuce bărbia, iar Gina făcu un

efort să-i înfrunte privirea care îi studia metodic trăsăturile.

— Ochi verzi că ai unei pisici, comentă el, meditativ, şi păr roşcat. Inflamabilă combinaţie. Roşcatele au reputaţia de a fi iuţi la mânie, la fel ca pisicile, şi cred că ţi-am văzut deja luciul ghearelor.

Privi cu interes bujorii care-i apăreau în obraji.

— Ne-am putea restrânge discuţia la problemele profesionale? îl întrebă ea rece, încercând să nu dea atenţie senzaţiilor pe care i le stârnea căldura mâinii lui. Aşa cum Tod şi intenţionase, în minte i se ivi dintr-odată o imagine înfricoşătoare, cu ei doi făcând dragoste pe canapea. Ce fel de farse îi juca subconştientul? Era o femeie normală, tânără şi sănătoasă – cu o excepţie,

preciză ea, amărâtă: de mult timp îşi reprima cele mai fireşti porniri. Nu, nu era chiar aşa. Pornirile încetaseră să mai existe. Până acum…

— Ştiai că ai pe nas cei mai fermecători pistrui din lume? continuă el, ca şi cum nu i-ar fi auzit întrebarea.

— Îmi cunosc defectele! se răsti Gina, tremurând de spaimă că, dacă nu-i dădea drumul cât de curând, printre acestea avea să se numere şi pierderea autocontrolului.

— Defecte? repetă Tod, gânditor. Pistruii? A, nu, ei îţi conferă o undă de umanitate foarte liniştitoare. Perfecţiunea absolută poate să cam sperie oamenii. Dar, în fond, adăugă el încet, eşti departe de a fi perfectă, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

Gina încercă să se smulgă, dar

degetele lui Tod o ţineau ca într-o menghină. N-avea cum să ştie despre…

— A, nu mă refer la atributele dumitale fizice.

Ochii lui, plini de îndrăzneală, coborâră dinspre faţa Ginei către celelalte aspecte ale feminităţii ei, mai ascunse dar totuşi vizibile; iar Gina, scandalizată, aproape că-i putea citi gândurile. Uitase că, în urmă cu câteva momente, şi ea îşi imaginase cam acelaşi lucru; cuvintele lui risipiseră vraja.

Tod fusese şi el surprins de direcţia în care i-o luaseră gândurile. Numai o cooperare de acest gen nu sperase să-i smulgă Ginei Darcy. Intenţionase s-o măgulească, s-o seducă spre a-i accepta planurile; o seducţie metaforică, nu literală. Dar, fir-ar să fie, era bărbat, nu? Simplul fapt de a fi legat de o femeie nu

însemna că nu le putea admira şi pe altele. Pe dinafară, Gina Darcy arăta absolut spectaculos, chiar dacă lui Tod nu-i prea plăcea ceea ce i se spusese despre personalitatea ei.

— Şi-atunci, cam la ce te referi? întrebă ea.

Tod nu voia ca Gina să afle cât de multe ştia despre ea. În mod absolut firesc, ar fi fost curioasă să-i descopere sursele de informare, pe care el încă nu era gata să le deconspire.

— La ceea ce a determinat eşecul căsniciei dumitale. Asta ar sugera anumite defecte. N-ai stat mult timp căsătorită.

Gina scoase o exclamaţie de uimire. Totuşi, n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Tod Fallon era genul de om care-şi impunea să ştie totul despre cei pe care-i plătea.

— Asta a trecut, se răsti ea. Prefer s-

o uit.

— Poate. Dar este o parte din dumneata, te face să fii ceea ce eşti. Spune-mi, de ce ai divorţat de soţul dumitale?

— Vrei să spui că mai există şi lucruri pe care nu le ştii? i-o întoarse ea, pe un ton sarcastic.

Tod răspunse calm:

— Am auzit o versiune, dar aş fi curios s-o aflu şi pe a dumitale.

— Ei bine, n-ai s-o afli. Nu te priveşte.

— A, nu, domnişoară Darcy! Te înşeli! De-acum încolo, tot ceea ce te priveşte pe dumneata mă priveşte şi pe mine.

Ochii li se întâlniră. Ai lui erau atât de negri, încât pupilele nu se deosebeau de irişii catifelaţi. Parcă ar fi absorbit-o în adâncirile lor. Probabil că expresia Ginei

se schimbase, trădându-i tulburarea, căci Tod zâmbi, cu acel surâs strâmb şi atrăgător care-i schimba atât de mult chipul în mod normal grav. Ceva, undeva în adâncurile făpturii ei, făcu un salt nebunesc. Cu respiraţia tăiată, îi susţinu privirea.

— L-ai iubit vreodată pe soţul dumitale?

Glasul lui îi risipi starea de transă.

— Desigur, când m-am măritat cu el, răspunse scurt Gina, încă nedorind să-şi discute problemele personale. I se părea că, cu cât ştia mai multe, cu atât mai multă putere putea exercita asupra ei.

— Şi pe urmă, înainte de divorţ?

— Nu. Reuşise să-mi distrugă orice vestigii de sentimente mai aveam pentru el.

— Deci, numai el a fost de vină?

Tonul lui întrebător părea să ascundă o anumită acuzaţie.

— Nu! replică Gina şi observă că-l surprinsese. Ştiu că au contribuit şi ambiţiile mele la despărţire. Keith era amarnic de gelos pe ocupaţia mea, pe prietenii mei. Îşi dorea o gospodină care să se ţină după el, să-i dea de mâncare, să-i spele şi să-i calce, iar eu nu eram aşa ceva.

— Numai atâta îţi cerea? se interesă Tod, pe un ton insinuant care o făcu să roşească. Trebuie să fi existat şi unele beneficii colaterale?

— Dragostea şi căsnicia înseamnă mai mult decât o viaţă sexuală reuşită şi câteva gusturi în comun, ripostă Gina. Trebuie să existe şi încredere.

După care, cu indignarea revenindu-i:

— Nici nu ştiu de ce-ţi spun toate astea.

— Fiindcă am motivele mele de a dori să le ştiu. Şi de-atunci ai mai avut pe altcineva? continuă el, inexorabil, interogatoriul.

— Nu, domnule Fallon, n-am mai avut pe nimeni! Şi nici nu intenţionez să mai am. După cum am descoperit, căsnicia şi cariera nu fac casă bună, aşa că am ales cariera, libertatea, independenţa.

— O mentalitate foarte potrivită pentru ceea ce intenţionez cu dumneata. Fără nicio relaţie care să te distragă. Dar nu mă refeream neapărat la căsnicie.

Ochii ei verzi îl fulgerară, la fel de tăioşi ca tonul pe care îi răspunse:

— Nu-ţi cunosc valorile morale, domnule Fallon, dar eu, una, nu agreez relaţiile „sportive”.

Tod se întrebă dacă n-ar fi fost mai sigur ca, în scopul de a-şi asigura cooperarea ei, s-o facă să se îndrăgostească de el. Nu se îndoia că o putea face şi ar fi putut crea o legătură stabilă, pe toată durata necesară.

Şi totuşi, în ciuda acestor calcule cinice, ştia că atracţia fizică pe care i-o inspuira Gina era autentică. Însă n-ar fi fost periculos să se joace cu sentimentele ei? Putea risca o implicare personală, acum când el şi Marcha… Poate ar fi fost mai bine să se rezume strict la o ofertă profesională. Da, era mai înţelept. Dar totuşi, nu-şi putu alunga o senzaţie de dezamăgire.

— Pentru moment, nu intenţionez să-ţi prelungesc contractul pentru „Regina Fanteziei”, spuse el, pe un ton intenţionat categoric.

Gina îl privi cu ochi mari. Cu siguranţă, hotărârea lui era deja luată. Atunci, de ce acest simulacru de discuţie? de ce aşteptase până acum, când teama ei de o asemenea eventualitate începuse în sfârşit să se risipească întrucâtva?

— De ce? întrebă ea, cu un tremur ridicol în voce. Ai găsit pe altcineva în locul meu?

Gândi cu repeziciune, iar ochii i se îngustară.

— De-asta ţi-ai cumpărat intrarea în T.L.M. Enterprises, ca să nu ieşi din graţiile cine ştie cărei iubite.

Se apropiase de adevăr incomod de mult, dar…

— Deloc, răspunse el, iritant de laconic. Corectează-mă dacă greşesc, dar cred că ţi-ai exprimat dorinţa de a pune la încercare cascadoriile efectuate în

emisiune. Gina, cel care te ţinea în loc era Jimmy, nu sponsorii. Ei sunt foarte dornici să joci un rol mai activ în emisiune, cu condiţia ca…

Făcu o pauză deliberată, în timp ce-i studia reacţia; şi o văzu, tresărirea scurtă de nerăbdare pe care o sperase.

— Cu condiţia ca, în următoarele şase luni, să stai complet la dispoziţia mea.

Gândul o făcea să tremure, dar de astă dată îşi putu ascunde sentimentele.

— Şi, între timp, ce-o să se întâmple cu emisiunea? întrebă ea.

— Va continua, desigur, cu o înlocuitoare.

— Am ştiut eu! exclamă Gina, începând să se ridice în picioare. Îţi aduci o amantă…

— Taci din gură! Stai jos şi ascultă-

mă. Habar n-am pe cine vor folosi şi, sincer să fiu, mă doare-n cot. Asta-i problema lui Jimmy al tău.

Câteva momente, Gina îl privi drept în ochi. Poate că spunea adevărul, poate că nu.

— Şi ce vom face noi, în aceste şase luni?

— Tu, accentuă Tod cuvântul, dacă accepţi, vei urma un antrenament foarte strict, pentru a deveni cascadoare. De fapt, dacă ai stofă, când voi termina cu tine s-ar putea nici să nu mai vrei să revii la o emisiune atât de neinteresantă ca „Regina Fanteziei”.

Văzu cum faţa ei frumoasă se lumina, înţelegând, în timp ce neîncrederea, speranţa şi emoţia se succedau rapid.

— Chiar vorbeşti serios?

— Da.

— Şi când încep?

— Nu ţi-e frică?

— Mie, frică?

— Perfect, răspunse Tod, fără a-şi ascunde satisfacţia. Poţi fi gata pe sâmbătă?

— Sigur că da! Dar gata pentru ce anume, şi unde?

— La început, vei veni la Mallions, unde locuiesc eu. O mare parte din antrenament poate avea loc acolo şi în împrejurimi. Majoritatea instalaţiilor necesare ne stau la dispoziţie.

— Nu! se grăbi Gina să protesteze. Nu pot veni să locuiesc la dumneata, aşa, hodoronc-tronc. Ce zici de apartamentul meu? Aş prefera să mă antrenez mai aproape de casă.

Tod Fallon trebuia să accepte faptul că avea dreptul şi voinţa de a-şi impune

punctul de vedere. Gândul de a petrece câteva luni pe teritoriul lui o îngrijora.

— Nu se poate, răspunse el, inexorabil. Nu există nicio dotare comparabilă, în apropiere. În plus, intenţionez să-ţi urmăresc personal antrenamentul şi mai am şi alte motive de la lucra lângă casă.

Fără a-i mai da ocazia să-l contrazică, se ridică de pe scaun.

— Perfect. Deci, ne-am înţeles, te duc cu maşina acasă.

— Nu! refuză din nou Gina.

Imediat, observându-i expresia nemulţumită, adăugă:

— Îţi mulţumesc, dar prefer să iau un taxi.

Un moment, Tod nu spuse nimic. În sfârşit, ridică din umeri şi căută un pix în buzunarul sacoului.

— Atunci, dă-mi adresa, ca să ştiu de unde să te iau sâmbătă.

— Regret. Nu dau adresa mea nimănui. Dacă stabileşti o oră, ne putem întâlni aici, sau oriunde ţi-e mai comod. Acum, dacă mă scuzi, am impresia că am văzut afară o staţie de taxiuri.

Tod îşi înfruntă cu greu exasperarea. Nu ţinea minte când mai cunoscuse o femeie atât de încăpăţânată, cu excepţia lui Marcha, desigur, dar ea era un caz aparte. Totuşi, obţinuse avantajul iniţial. Gina îi acceptase provocarea şi, după ce ajungea pe terenul lui, avea să-i dezvăluie şi restul planurilor. Avea şi alte căi de a descoperi ceea ce voia să afle acum.

— Atunci, te conduc până la taxi. Poţi fi aici sâmbătă dimineaţă la ora zece?

— Desigur.

Era atât de uşurată de consimţirea

lui, încât i-ar fi promis să vină şi la şase, dacă i-o cerea.

Tod observă cu amuzament că Gina se abţinu să-i dea şoferului adresa, înainte de a porni. Cu mişcări nepăsătoare, se îndreptă spre următorul taxi din staţie şi, încă înainte ca primul să fi dispărut, îi oferi şoferului dublul taxei pentru a o urmări neobservat.

Revenind în dormitor, înfăşurată într-un cearşaf mare de baie, ca într-o togă, Gina se aşeză pe marginea patului şi scoase un album de fotografii din dulapul alăturat. Îl deschise la o poză de la nouăsprezece ani, când îl cunoscuse pe Keith. Acum arăta mai bine şi era mai informată. Dar, la douăzeci şi cinci de ani, se putea spune că atinsese punctul culminant al atracţiei. Cât timp avea să

mai arate aşa? Cât mai era până se ivea necesitatea de a munci pentru a rămâne atrăgătoare?

Fu uşurată se întreruperea acestor gânduri deprimante, până-şi dădu seama care era cauza întreruperii: soneria de la uşă.

La naiba! Sperase ca vecinii să n-o observe venind acasă. Fără a fi nepoliticoasă, Gina descurajase ferm vizitele; exista însă o bătrână care nu se putea dezbăra de a cere cu împrumut câte o sticlă de lapte şi a o înapoia la fel de conştiincios.

Un un oftat de resemnare, Gina îşi înlocui cearşaful cu un capot de mătase şi porni spre uşă.

Deschise, şi imediat făcu un pas înapoi, cu o strâmbătură de oroare şi furie înlocuindu-i zâmbetul politicos.

— Ce naiba cauţi aici? Cum ai aflat unde stau?

— Uşor!

Tod trecu pragul, la fel de nonşalant ca şi cum l-ar fi poftit în casă.

— Te-am urmărit.

— Lua-te-ar dracu'! Cum îţi permiţi?!

Cu o senzaţie de dezamăgire ridicolă, Gina îl urmă în living, pentru a-l vedea instalându-se tocmai pe locul ei favorit.

— M-am gândit, răspunse el, studiind împrejurimile cu un calm enervant, că având în vedere noua noastră politică profesională, secretomania ta privitoare la adresă a devenit cam depăşită.

— Nu zău? îl repezi ea. Şi intenţionezi s-o dai publicităţii? Pentru ca toată lumea, cu căţel cu purcel, să-mi dea buzna în casă?

— Nuuu, replică Tod, tărăgănat. Ăsta-

i un privilegiu pe care intenţionez să mi-l rezerv numai mie, presupunând că sunt primul bărbat care trece pragul sanctuarului tău.

Gina refuză să-i dea satisfacţia de a-i recunoaşte sau a-i contrazice presupunerea.

— Perfect! Acum, ai obţinut ce-ai dorit. Ştii unde locuiesc. Poţi să ieşi afară!

Şi arătă spre uşă cu un gest dramatic, de a cărui demnitate se alese praful imediat, când îşi dădu seama că i se desfăcuse cordonul de mătase, obligând-o să-şi strângă marginile halatului pe mijlocul zvelt.

Pe lângă un zâmbet strâmb, semn că-i observase ghinionul, Tod nu dădu niciun o indicaţie că i-ar fi auzit cuvintele. În schimb, se ridică şi porni agale prin apartament, privind speculativ în jur. Avu

până şi colosalul tupeu de a-i inspecta dormitorul. Ce se aştepta să descopere acolo? Căuta urme ale unei prezenţe bărbăteşti? Ce-i păsa lui de asta?

— Hmmm. Ai gusturi alese, gusturi *scumpe*.

— Am muncit pe brânci pentru ceea ce am aici, răspunse ea pe un ton defensiv şi, văzând că Tod nu avea intenţia să plece, se repezi în antreu, să trântească uşa apartamentului.

— Deci, nu ţi-ai mobilat casa din pensia alimentară grasă?

— Nu! se răsti Gina.

La procesul de divorţ, refuzase orice despăgubiri; nu voia nimic de la Keith. N-avea nevoie de banii lui. Agenţia ei prospera, însă chiar dacă ar fi fost înscrisă la catina săracilor, gândul de a depinde de Keith o îngreţoşa.

— Poate că tu erai partea vinovată? sugeră Tod.

— În niciun caz!

Nedreptatea acuzaţiei o făcu să arunce scântei din ochii ei verzi.

— El ţi-a fost infidel ţie?

Lui Tod nu-i venea să creadă. Ar fi însemnat că soţul ei fusese cel mai mare nătărău, ca să nu ştie ce comoară avea.

— Da, confirmă Gina, cu voce surdă, aşezându-se pe pernele din adâncitura centrală a camerei. Dacă Tod tot n-avea de gând să plece până nu-şi satisfăcea curiozitatea, putea cel puţin să stea comod.

— Povesteşte-mi, îi ceru el, aşezându-se neinvitat, tulburător de aproape.

Imperceptibil, Gina încercă să se îndepărteze, clătinând din cap. Nu-i relatase nimănui detaliile acelei perioade

traumatizante.

— Poate că nu v-aţi consumat mariajul în practică, insinuă Tod. Dacă te comportai tot aşa, ca o fecioară speriată, ori de câte ori se apropia de tine bărbatul tău, nici nu mă mir că şi-a căutat satisfacţiile prin alte părţi.

— Auzi acolo! exclamă Gina, cu vocea ascuţită de indignare. Cum îndrăznea Tod Fallon, un om complet străin până cu câteva ore în urmă, să facă asemenea aluzii jignitoare!

— Înainte de a te cunoaşte, o informă el, cineva mi-a spus că v-aţi despărţit nu numai din cauza ambiţiilor tale, ci şi pentru că erai frigidă.

— Acel „cineva” minte!

Cine i-ar fi putut spune aşa ceva?

— Mi-o poţi dovedi? întrebă Tod, susţinându-i privirea până când Gina fu

nevoită să coboare ochii.

— Ieşi afară! mormăi ea. Tremura de dorinţă, o dorinţă bruscă şi chinuitoare, trezită de cuvintele lui. Trecuse atâta timp de când nu mai simţise atingerea unui bărbat. Reuşise să-şi înăbuşe nevoia, dar acum aceasta se răzvrătea ca un val care ameninţa s-o înghită, căci ştia că Tod Fallon era capabil de a i-o astâmpăra. Era singurul bărbat care reuşise să-i pentereze baricadele, să redeştepte la viaţă simţurile pe care şi le crezuse îngheţate de-a pururi, singurul bărbat care o aţâţa pe plan fizic, după atâta vreme.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Era mult prea perspicace. Se aplecă spre ea, încet, ispititor, iar Gina nu mai putu face nicio mişcare.

Capitolul 4

O fracţiune de secundă, gura lui stătu la un milimetru de a ei, lăsându-i încă timp să se retragă. Dar ezitarea Ginei fu prea lungă cu o clipă. Imediat, greutatea lui Tod o culcă pe canapea, sărutând-o mai intens, în timp ce îi apăsa sânii cu pieptul lui pietros.

Gina ştiuse tot timpul, instinctiv, că acel om reprezenta un pericol, şi-şi dăduse seama de forma acelui pericol. Ar fi trebuit să-l respingă, îşi spuse ea, ameţită, dat trupul, controlat atâta timp, o trădase. Aproape fără să ştie ce făcea, începu să se mişte sub el, cu un sunet profund, primitiv, vibrându-i din piept.

Fără a-şi desprinde buzele de ale ei, Tod se potrivi mai bine, pentru a-i putea pătrunde cu mâna sub capotul de mătase.

Gina nu se mai putea mişca. Ştia ce voia să facă, ştia că şi ea o dorea. Mâna lui găsi carnea gingaşă pe care o căuta. Înălţă capul, pentru a putea devora din ochi ceea ce descoperise, areolele închise, vârfurile întările ale sânilor. Apoi se aplecă din nou, nu spre buzele ei de astă dată, ci către acele sfârcuri trandafirii, mişcările dinţilor şi ale limbii lui provocându-i un extax plăcut şi dureros în acelaşi timp.

— O, te rog, te rog, nu! îşi auzi ea propriul glas cerându-i şi ştiu că, dacă gândurile continuau să-i fie coerente, trupul nu mai era.

— Nu vorbeşti serios, murmură Tod.

— Ba da… Nu vreau…

— Aiurea. Ai spus adevărul, Gina. Nu eşti frigidă. Nicio fecioară nedeşteptată la viaţă nu eşti. Ai fost căsătorită. Eşti o femeie matură şi atrăgătoare şi te-ai lipsit

singură de dragoste, până la înfometare. Mă doreşti.

„Da”, recunoscu Gina în sinea ei, nefericită, „pentru prima oară în atâţia ani mi-am permis să doresc un bărbat şi a trebuit să fii tu acela, un om pe care abia dacă-l cunosc şi în care nu îndrăznesc să am încredere”.

Însă nici chiar aceste gânduri nu puteau stăvili torentul primitiv care o străbătu când, împotriva voinţei sale, trupul îi reacţionă faţă de vecinătatea trupului lui, cu muşchii săi duri şi mirosul de mosc. Se apropia periculos de punctul în care avea să-şi uite principiile auto-impuse în privinţa bărbaţilor.

Tod reuşise să-i coboare de pe umeri capotul, care îi căzu în jurul şoldurilor ca o băltoacă de mătase, şi îl auzi exclamând înfundat, ştiu că privirea lui mirată îi

cutreiera stăruitor curbele dezgolite. O mână începu să-i exploreze mângâietor pielea, stăruinţa intimă a degetelor declanşându-i senzaţii acute până în adâncurile fiinţei.

— Eşti nespus de frumoasă, Gina.

Glasul lui era răguşit, tulburat.

Gina reuşi să-şi găsească, pe undeva, suflare, atâta cât să protesteze:

— Tod! Te rog!

— Ce mă rogi? Mă rogi să fac dragoste cu tine?

— Nu! Aaahhh! Nu!

Îl dorea. Cât îl mai dorea! Dar nu aşa. Nu ştia nimic despre el. Dacă vreodată urma să aibă din nou relaţii intime cu un bărbat, mai întâi trebuia să-l cunoască, să fie sigură că era demn de admiraţia şi încrederea ei, şi de iubirea ei.

Îl împinse, înnebunită. În mod uluitor,

Tod nu se opuse. În schimb, se ridică deasupra ei, cu ochii înceţoşaţi, privindu-i degetele tremurătoare care încercau să tragă la loc capotul de mătase.

— Nicio grijă, Gina. N-am intenţionat să merg până la capăt.

— N-ai fi avut nicio şansă! ripostă ea, copleşită de ruşinea libertăţilor pe care şi le îngăduise.

— Nu?

În pofida dezgustului de sine, Tod înălţă o sprânceană, ironic.

— Dă-mi voie să te contrazic.

Gina sări în picioare, revoltată de aroganţa lui.

— N-ai decât să crezi ce vrei! N-ai cum să ştii ce gândesc, nici ce simt, aşa că am să-ţi spun eu. Cred că eşti demn de dispreţ. Numai fiindcă ţi-ai cumpărat intrarea în T.L.M., în sponsorizarea

„Reginei Fanteziei”, nu înseamnă că m-ai cumpărat şi pe mine. Dacă accept să lucrez cu tine…

— Dacă? o întrerupse el, sardonic. Parcă-mi amintesc că te-ai repezit să nu pierzi oferta.

— Încă mai pot să mă răzgândesc! îl repezi Gina. Şi dacă se mai repetă vreodată acest… acest… comportament, mă voi răzgându-i. Ţine minte, numai, *dacă* accept totuşi să lucrez cu tine, e singurul gen de cooperare la care te poţi aştepta.

Dar nici nu dorea altceva, nu? îşi spuse Tod. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-l apucase? Probabil îi lipsea Marcha, conchise el. Erau despărţiţi de prea mult timp.

— Umilele mele scuze, spuse el, conştient că numai umil nu părea şi că îi

inflama şi mai mult iritarea. Avusesem impresia că nu te deranjează să fii sărutată.

— Ce atitudine tipic masculină! replică Gina, cu dispreţ.

Lui Tod nu-i plăcea ca o femeie să aibă ultimul cuvânt – dar, prudent, recunoscu că Gina era cu totul diferită de majoritatea femeilor pe care le cunoştea. Porni spre uşă.

— Atunci, pe sâmbătă, spuse el, pe un ton indiferent.

Apoi, cu o scurtă licărire răutăcioasă în ochi:

— Presupun că n-ai nicio obiecţie să te iau de-aici, acum, când ţi-am descoperit ascunzătoarea?

După plecarea lui, Gina nu făcu nicio încercare să se îmbrace. Nu mai avea putere. Se prăbuşi pe pernele care încă

mai purtau urma trupurilor lor înlănţuite.

— Cred că eşti obişnuită să zbori? Te-ai dus de multe ori cu avionul la filmări în decor real, nu?

De când o luase de-acasă, Tod vorbea aproape numai el; spre uşurarea Ginei, nu aborda niciun subiect personal.

— De fapt, nu. N-am zburat cu avionul decât o singură dată îm viaţa mea.

Gina spera să nu i se observe paloarea. N-avea de gând să recunoască, dar Tod îi găsise punctul vulnerabil. În timpul zborului respectiv, fusese literalmente paralizată de frică, în pofida tuturor încercărilor de a judeca raţional. În continuare, emisiunile care presupuneau secvenţe în alte ţări fuseseră filmate de o echipă plecată în deplasare, Gina rezumându-le să le prezinte din

studio.

— Aşa? întrebă Tod, vag surprins. Nu prea contează, dar mă întrebam dacă ai rău de avion.

— Plecăm în străinătate cu avionul?

Dacă trebuia să zboare, cu el alături, nu şi-ar mai fi putut ascunde temerile. O recomandare deloc favorabilă pentru o cascadoare! Dar răspunsul îi risipi aproape complet stăpânirea de sine.

— Nu. Nu mergem în străinătate. Însă unul dintre lucrurile pe care-l vei avea de făcut va fi să zbori cu un avion mic… singură!

Gina simţi un gol în stomac şi un nod în gât. Nu discutaseră natura cascadoriilor pe care urma să le execute.

— De ce? horcăi ea, justificându-şi imediat răguşeala printr-o tuse, ca şi cum ar fi iritat-o ceva în gât.

— Vei afla, răspunse Tod, înnebunitor de misterios, aruncându-i o privire piezişă. Ai vreo obiecţie?

— N-nu… De… De ce-aş avea?

— Nu-mi vine în minte niciun motiv. Bun, atunci, două săptămâni de instrucţie intensivă ar trebui să fie suficiente pentru acest incident anume.

— Mallions! anunţă Tod peste vreo oră, timp în care Gina simulase somnul, gândindu-se copleşită la ceea ce-i rezerva viitorul, un calvar pe care trebuia să-l înfrunte fără a-şi dezvălui groaza. Mă rog, să-şi ascundă frica mai mergea, dar cum să şi-o învingă? Nu putea decât să spere că urma să aibă norocul de a fi instruită de un om înţelegător şi capabil s-o încurajeze.

Deschise ochii. Maşina se oprise în

faţa porţii masive de fier a unui zid înalt, ce părea să se întindă în ambele direcţii cât vedeai cu ochii. Doi oameni voinici şi impresionant de masivi, cărora Tod li se adresă cu numele de Greg şi Andy, ieşiră dintr-o gheretă, pentru a deschide.

După ce intră, maşina trecu de o cotitură a aleii, după care apăru vederea panoramică a unui conac în stil Tudor, de proporţii maiestuoase, construit pe o proprietate întinsă.

În clipa când Rolls-ul se opri în faţa casei, ca din pământ apărură alte câteva persoane: un bărbat, pentru a duce maşina la garaj, încă doi, care luară valuzele, şi o bătrână, aşteptând în uşă să-i întâmpine. Gina înţelese că era menajera.

— Bine aţi venit acasă, domnule Fallon. Sper că aţi avut o călătorie

plăcută.

Apoi, către Gina:

— Bună ziua, domnişoară. Camera dumneavoastră este gata, dar poate doriţi un ceai mai întâi?

Gina dădu din cap, cu un zâmbet de mulţumire.

— Atunci, serveşte ceaiul în bibliotecă, doamnă Bush, îi ceru scurt Tod. Apoi, poate eşti atât de bună să-i prezinţi domnişoarei Darcy casa. Eu am de dat un telefon important.

Servitoarea, care se pregătea să se întoarcă, ezită.

— Doriţi s-o vedeţi chiar acum pe domnişoara Melanie, domnule?

— Nu, răspunse Tod, cam repezit după părerea Ginei, care se întreba cine era acea Melanie, încât o expedia cu atâta nepăsare. Mai târziu.

Tod o conduse în bibliotecă. Din podea până-n tavan, doi pereţi erau acoperiţi cu volume legate în piele aurită. Gina se întrebă cu cinism dacă Tod îl citise pe vreunul dintre ele, sau dacă făceau doar parte din decor. Nu i se părea genul de om care să stea locului timp suficient pentru a citi o carte.

În rest, camera era mobilată sumar, dar scump. Două fotolii mari Chesterfield, de piele, stăteau faţă în faţă lângă un şemineu masiv, iar în dreptul celui de-al patrulea perete era poziţionat oblic un birou cu tăblia îmbrăcată în piele. Acest perete consta aproape în întregime dintr-o fereastră mare cu şprosuri, prin care se vedea parcul întins din spatele casei. Dincolo de arbuştii cu flori multicolore, Gina zări un obiect care se legăna în aer. Un ciorap-de-vânt? Se întoarse spre Tod,

gata să-l întrebe.

— Da. Acolo e pista. Am un mic Cessna, pentru uzul meu personal; pe el vei învăţa să pilotezi.

În mintea Ginei se strecură o bănuială.

— Şi cine mă va învăţa?

— Eu, bineînţeles! îi confirmă Tod temerile.

Sosirea doamnei Bush cu tava îi întrerupse şi, în timp ce sorbea din ceai, Gina evită să mai abordeze subiectul, conversând despre casă.

— E o moştenire de familie? întrebă ea, studiind un portret mare în ulei, agăţat deasupra şemineului. Reprezenta un gentleman cu guler Mary Stuart, pieptar elizabethan şi pantaloni bufanţi.

Tod zâmbi, arătându-şi scurt dinţii albi.

— Regret că te dezamăgesc, dar nu-mi pot revendica o obârşie nobilă. Am cumpărat casa cu tot ce conţinea, inclusiv portretele de familie, acum vreo cinci ani, când a murit ultimul urmaş.

Cu aceeaşi lucire amuzată în ochi, continuă:

— Iar acum, că eşti aici, vei afla despre mine multe pe care nu le ştii. Poate se va aplica şi reciproca, descoperind şi eu mai multe despre tine. Ce te-ar mai interesa?

— Nimic, răspunse ea, tăios. N-am vrut să te iscodesc.

— Totuşi, am să-ţi prezint un scurt rezumat; ne va scuti de alte explicaţii. Tod Fallon, Theodore pe numele său întreg (pe care, incidental, îl detest!) Vârsta, treizeci şi trei de ani. Multimilionar, de la douăzeci şi opt. Proprietar în proporţie de optzeci la

sută al unui mare grup de companii, dintre care unele se află în străinătate, iar una, o casă de producţie cinematografică, e în ţara asta. Proprietatea de-aici are două sute de acri de teren, forfotind pe tot perimetrul cu măsuri de securitate, controlate din ghereta pe lângă care am trecut.

Nu menţionase dacă era căsătorit sau nu.

— Şi de ce atâta pază?

— Din diverse motive. Printre altele, casa asta e un tezaur de antichităţi.

— Şi?

— Scuză-mă, spuse el repezit, trebuie să dau telefonul despre care vorbeam. Dacă-ţi termini ceaiul, sun-o pe doamna Bell şi-ţi va arăta casa. Ne vedem la cină.

Gina fu complet uimită de vizita prin zonele principale ale casei, care lăsase

neexplorate o aripă întreagă şi mansardele.

— Cum poate locui un singur om în tot căsoiul ăsta? o întrebă ea pe prietenoasa menajeră.

— Vai de mine, domnişoară, da' nu e niciodată goală! mai pe seară, va forfoti de lume. Aşa se întâmplă întotdeauna când domnul Tod filmează.

— Filmează? Aici?

— Bushie! Bushie! A venit acasă? A *venit?*

Dintr-o cameră unde Gina nu intrase năvăli o persoană măruntă, o fetiţă ca o păpuşă, cu ochi albaştri ca safirele, mari cât două ceasornice, şi păr ca pana corbului, ondulat în bucle naturale. Această apariţie neaşteptată fu urmată de o tânără în uniformă de guvernantă, cu un aer de scuză.

— Îmi pare atât de rău, doamnă Bush. I-am spus domnişoarei Melanie să aştepte până trimite domnul Fallon după ea. Dar era atât de emoţionată…

— Tu cine eşti? o privi fetiţa pe Gina, cu ochi mari, în care ostilitatea de la început era înlocuită acum de nedumerire. Am crezut că era *aia*. Semeni foarte bine cu ea, dar cred că eşti mai drăguţă şi poate-am să te plac. *Aia* e infectă!

Gina se întrebă amuzată care dintre cunoştinţele fetiţei îi trezea o asemenea duşmănie.

— Ajunge, domnişoară Melanie! interveni cu severitate doamna Bush, deşi expresia îi era indulgentă; probabil îi împărtăşea sentimentele faţă ne acea necunoscută. Domnişoara Darcy nu vrea s-o deranjezi cu prostiile dumitale.

— Stai aici?

Gâgâlicea brunetă era vizibil conştientă de îngăduinţa servitoare.

— Joci în filmele tăticului meu?

Tod Fallon era tatăl ei? Gina ştiu prea bine de ce i se pusese în gât acel nod greţos, împiedicând-o să vorbească.

— *Aia* joacă în filmele lui, continuă Melanie.

— Melanie, interveni guvernanta, ai auzit ce-a spus doamna Bush. Treci înapoi în cameră, să-ţi bei ceaiul. Domnişoara Darcy trebuie să-şi desfacă bagajele şi să se odihnească.

— Bine.

Totuşi, în timp ce pleca, fetiţa o mai întrebă peste umăr:

— Ai să te joci cu mine câteodată, când nu eşti obosită?

— Cred că da, Melanie, răspunse cu sinceritate Gina, dacă tatăl tău n-are nimic

împotrivă. Înţelegi, am venit aici ca să lucrez.

Fetiţa păru mulţumită şi se lăsă condusă în cameră, dar întâlnirea o pusese pe Gina pe gânduri. Tod Fallon avea o fiică – deci, probabil, şi o soţie. Această concluzie o dezamăgea nefiresc de tare.

Doamna Bush tocmai o anunţa că cina era o masă solemnă.

— Domnul Tod spune mereu că ar fi o crimă să locuieşti într-o asemenea casă fără a trăi în stilul cu care s-a obişnuit.

— Vor veni multe alte persoane la masă? întrebă Gina.

— Vai de mine, cum să nu? Domnul Tod nu ia masa decât rareori cu mai puţin de douăzeci.

— Cred că are mulţi prieteni.

— Tehnicieni, mai ales, replică

doamna Bush, actori şi actriţe. Prietenii şi-i alege cu multă băgare de seamă.

Rămasă singură în dormitorul cu pereţi albi, grinzi sub tavanul jos şi mobilă tapiţată cu creton, Gina se întrebă ce să îmbrace pentru prima cină de la Mallions. Noroc că-şi adusese o garderobă numeroasă şi diversificată.

Casă, care la început păruse atât de imensă şi tăcută, începea să se însufleţească. Gina auzea paşi pe coridoare şi scări, apă curgând prin ţevile instalaţiilor vechi, glasuri de bărbaţi şi femei conversând şi râzând.

Ce vulpe şireată! îşi spuse Tod, când Gina se opri în uşă, cuprinzând încăperea cu o privire rece. Îşi dădea seama de efectul întârzierii? Sigur că da. Era o actriţă cu experienţă şi talent. Afurisitul

ăla de Jimmy Riley o ţinuse prea mult timp în întuneric.

Arăta magnific, cu părul roşcat îmbogăţindu-i roşeaţa tenului de magnolie. Corsajul de mătase neagră al rochiei simple îi acoperea numai un umăr, pe celălalt dezgolindu-l în chip dramatic; fusta lungă şi vaporoasă, cu cordon asortat, era albă, cu buline negre enorme. Toată ţinuta era imaginea tipică a simplităţii de bun gust.

— Pentru toată lumea, ea e Gina. Gina, permite-mi să te prezint câtorva dintre oamenii cu care vei lucra.

Urmă o succesiune de nume şi chipuri pentru care, nu se îndoia, avea nevoie de luni de zile ca să le reţină. Nu puse la îndoială căldura sinceră cu care o salutau bărbaţii, dar recunoscu trufia politicoasă la limită a majorităţii femeilor.

La masă, fu aşezată între cei doi paznici musculoşi, Greg şi Andy. Cascadori? se întrebă ea. Cel mai tânăr, cam de vârsta ei, o admira făţiş.

— Greg Gibson, se prezentă el. Nu ştiam că amicul Tod aduce o persoană atât de trăsnitoare în grupul nostru. Are gusturi bune la roşcate.

Glasul său se auzi limpede, în tăcerea care tocmai se lăsase, iar Gina observă că Tod îi privea încruntat.

— Sigur, e clar de ce te-a ales, continuă Greg, când Tod îl întrerupse, pe un ton neobişnuit de aspru:

— Încă nu i-am explicat Ginei proiectul nostru şi aş prefera s-o fac personal.

Nu era o cerere, ci un ordin, adresat atât lui Greg, cât şi tuturor celorlalţi. Gina le simţi surprinderea.

— Sigur, Tod. Tu eşti şeful! răspunse Greg, rămânând însă cam nedumerit, în timp ce aborda alte subiecte de conversaţie.

Acest schimb de replici spori stânjeneala Ginei. Tot timpul bănuise că Tod avea unele motive ascunde pentru care o alesese. Niciun moment nu crezise în hotărârea lui de a îmbunătăţi „Regina Fanteziei”. Aşa cum îi spusese cu ocazia primei lor întâlniri, nu era genul lui preferat de emisiune.

O fată aşezată chiar în faţa ei părea singura dispusă să fie prietenoasă.

— Eu sunt Debbie. Numele de familie nu contează. Şi-aşa e destul de greu să reţii toate prenumele, când faci cunoştinţă cu o hoardă întreagă.

La sfârşitul mesei, se produse o forfotă generală spre ieşire.

— Gina! îi întrerupse Tod conversaţia cu Debbie, fără un singur cuvânt de scuză. Aş dori să discutăm, în bibliotecă.

Nu-i aşteptă acordul, îndepărtându-se ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l urmeze imediat. Ca un câine la ordinele stăpânului! îşi spuse Gina, indignată.

Hotărâtă să stabilească pe loc coordonatele relaţiei lor, întârzie intenţionat, continuând discuţia cu Debbie. Tot timpul, însă, observă că tânăra arunca priviri neliniştite spre uşă.

— Dacă… dacă Tod te-a chemat, n-ar fi mai bine să te duci? spuse Debbie, în cele din urmă. Nu… nu-i place să aştepte.

— Chiar aşa? replică Gina. Atunci, poate e timpul să-l *lase* cineva să mai şi aştepte.

O blondă înaltă şi statuară din apropiere le auzi.

— Poate că Gina are aprobare specială, Deborah dragă. La urma urmei, se pare că şi-a schimbat vechiul model cu unul nou, nu? Ultima roşcată l-a tras în piept dezgustător.

Debbie se înroşi ca o flacără.

— Ţine-ţi gura, Stephanie! mormăi ea. Ai auzit ce-a spus Tod. Ştii că nu trebuie să…

— Gina! apăru lângă ea Greg, politicos dar hotărât. Tod m-a trimis să te chem.

Un moment, Gina se gândi să-şi mai prelungească sfidarea, apoi conchise că se făcuse înţeleasă suficient de limpede.

— Mai vorbim, îi spuse ea lui Debbie şi îl urmă pe Greg, cât putea de agale.

Tod stătea aşezat la birou, cu un scenariu în faţă. Tocmai trântea receptorul în furcă şi se vedea clar că nu era enervat

numai de întârzierea Ginei. Dar la fel de clar era că avea de gând să se descarce pe ea.

— Când spun că vreau să-ţi vorbesc, înseamnă imediat, nu peste-o juma' de oră!

Gina era hotărâtă să nu se lase intimidată.

— Dacă mă chemai politicos, nu te-aş fi lăsat să aştepţi, răspunse ea cu răceală, aşezându-se pe scaunul indicat de mâna lui nervoasă. Sunt obişnuită cu un anumit grad de bună cuviinţă din partea şefilor mei.

— Atunci, va trebui să te dezobişnuieşti! se răsti el. N-o face pe starleta cu mine. Oi fi lucrat tu în stil mare la T.V., dar aici nu eşti nimeni, până nu te fac eu să fii cineva. Sunt un om ocupat; n-am timp de drăgălăşenii. Când eu spun

sari, sari şi nu discuţi.

— Ba eu, niciodată! replică Gina, aplecându-se în scaun, cu o privire scăpărătoare. Ai nevoie de cooperarea mea, domnule Fallon. Nu ştiu din ce motiv, ai mare nevoie de ea, altfel n-ai fi făcut atâtea eforturi ca s-o obţii. Dacă erai aşa cum afirmi că eşti, ai fi renunţat la mine de mult, m-ai fi expediat urgent. Mă întreb de ce n-ai făcut-o.

Se rezemă de spătar, picior peste picior, conştientă că Tod îi urmărea mişcarea, fără a-şi putea ascunde interesul.

— Ai *nevoie* de cooperarea mea şi o poţi avea, dar în condiţiile stabilite de mine, şi trebuie să recunoşti că nu sunt deloc oneroase. Un elementar bun-simţ, câte un „te rog” şi „mulţumec” pe ici, pe colo, n-o să te coste niciun ban.

— Ce licheluţă cinică eşti!

În tonul lui, însă, nu se simţea furie, ci mai degrabă o admiraţie ursuză.

— Bine, îţi mulţumesc că ai catadicsit să te prezinţi la apel. Iar acum, schimbă el din nou tonul, trecând la o vioiciune pragmatică, eşti de acord să ne apucăm de treabă?

Gina ştia căera o întrebare sarcastică şi pur retorică, dar totuşi îi răspunse:

— Categoric. Ard de nerăbdare să se dezvăluie misterul. De ce atâtea secrete? De ce n-au avut voie ceilalţi să discute problema cu mine?

— Pe scurt, începu Tod, suntem în curs de a realiza un film, un thriller à la James Bond, cu excepţia faptului că agentul special e o femeie. Dar asta nu înseamnă că se va proceda cu menajamente. Femeia asta e capabilă de

tot ceea ce poate face un agent bărbat.

— Mai puţin pe plan sexual, desigur? întrebă Gina, cu falsă seriozitate. Sau te-aştepţi să agaţe şi gagicuţe?

Tod trecu peste ironia ei.

— Foloseşte-ţi capul! se răsti. Evident, e tocmai invers. Se foloseşte de bărbaţi la fel de nemilos ca James Bond de femei. Rostul acestei informări este acela de a te preveni că nicio cascadorie nu va fi uşoară. Nu vom folosi nici trucaje, nici filmări combinate. Îţi vei primi onorariul meritat, *dacă* treci cu succes de faza antrenamentului.

— Dar ce legătură au toate astea cu „Regina Fanteziei”?

— Niciuna.

— Păi, spuneai…

— Doamne sfinte, femeie! Nu-ţi dai seama că ţi se oferă o şansă la un milion,

ocazia de a lăsa în urmă porcăriile alea de două parale?

— Şi-atunci, de ce a trebuit să minţi, să mă laşi să cred…?

— Fiindcă ai fi putut refuza, din cine ştie ce loialitate ridicolă faţă de emisiune, faţă de Riley.

— Jimmy nu ştie despre toate astea?

— Normal că ştie! Era corect să-i dau ocazia de a te înlocui.

Gina sări în picioare.

— Canalie înfumurată! Puteai măcar să-mi dai de ales!

— Şi ce-ai fi ales, mă rog?

O încuiase. Gina se poticni cu răspunsul:

— Aş… aş fi…

— Ai fi ales să mergi înainte, cum ştii foarte bine. Cum o ştiu şi eu. Aşa că, să lăsăm baltă ipocriziile.

Faptul că nimerise drept la ţintă n-o bine-dispuse deloc pe Gina, dar trecu peste asta. Dacă trebuia să se instruiască pentru faptele de vitejie ale eroinei lui Tod, însemna că avea să joace şi rolul. Era posibil să devină atât de uşor o vedetă?

Tod îi întrerupse visul cu ochii deschişi:

— Nu vrei să afli mai multe despre îndatoririle tale?

Îndatoriri? Ciudat mod de exprimare – dar, în fond, şi lumea lor era ciudată.

— Ba da, cum să nu?

— Perfect. Înţeleg că înoţi şi călăreşti acceptabil. Altceva?

Era, într-adevăr, bine informat.

— M-am apucat recent de judo.

— Alergi?

— În şcoală, sprinturi de-o sută de iarzi, cam aşa ceva.

Tod, însă, clătina din cap, nemulţumit.

— Aici, vei avea nevoie de rezistenţă. Mai de folos ţi-ar fi crosul de fond. Bun, notă el ceva într-un carnet. Îţi vom trece în program jogging zilnic.

Evident, îşi spuse Gina, nu era vorba de o sinecură; dar, în fond, nici nu se aşteptase.

— Ai întrebat despre înot şi călărie? se interesă ea. Vor folosi la ceva?

— Ţi se va cere să faci scufundări; să înveţi să cazi cu calul; să cazi tu însăţi de pe cal, fără să-ţi frângi gâtul.

— Cred că ai foarte mulţi instructori.

— Deloc, o contrazise el. De majoritatea antrenamentelor mă voi ocupa personal.

— Dar…

Gina nu-şi putu ascunde

descumpănirea, ceea ce-l făcu să zâmbească amuzat.

— Nu m-am născut regizor, să ştii. Am început prin a fi cascador şi am descoperit că un cascador trebuie să fie şi actor. De fapt, încă mai joc în propriile mele filme şi-mi fac singur cascadoriile.

— Şi… şi joci şi în filmul ăsta?

— Evident!

— În… în ce rol?

— Din moment ce te interesează atât de mult, deşi nu te va afecta cine ştie cât, voi fi omul care în cele din urmă o întrece, o învinge şi în general o îmblânzeşte pe pisica sălbatică de eroină.

De ce n-avea s-o afecteze? Trebuia să joace în tandem cu el!

— Am cunoscut-o pe fiica ta, înainte de cină! izbucni Gina, fără să se poată stăpâni.

Sprâncenele dese ale lui Tod se înlăţară.

— Zău? Nu prea văd ce legătură are asta cu discuţia noastră.

— Nu... nu prea are. Mi-am amintit doar. M-a... m-a întrebat dacă am să mă joc cu ea. Şi i-am spus că te voi întreba dacă ai ceva împotrivă.

Pe chipul lui se aşternu o expresie de neîncredere.

— Nu te afli aici ca guvernantă a fiicei mele. Cea pe care o are e absolut potrivită. În plus, continuă el, sardonic, nu vei avea timp, nici energie, pentru jocurile de orice fel.

— Şi asta cam ce-ar vrea să însemne? întrebă ea, deşi din tonul lui se subînţelegea perfect.

— Că nu încurajez relaţiile dintre membrii echipei în timpul realizării unui

film. Le distrag atenţia, îi împiedică să dea măsura deplină a talentului lor. Nu te apropia de bărbaţi, Gina! Am observat deja de efect ai asupra lui Greg.

— Nu zău? i-o întoarse ea. Sunt de acord că am venit aici ca să lucrez pentru tine; iar dacă îmi interzici să mă împrietenesc cu fiica ta, accept şi asta, deşi găsesc că e absurd. Pare să se simtă singură, închisă în camera ei, văzându-te numai când binevoieşti s-o chemi, la fel cum îţi chemi angajaţii. Dar nu-ţi voi accepta dreptul de a-mi dicta alte prietenii.

Tod se întunecă la faţă înfiorător de tare şi, când se ridică de la birou, Gina făcu un pas de-a-ndărătelea spre uşă.

— Fiica mea, deşi nu te priveşte, duce o viaţă izolată dintr-un motiv absolut întemeiat, motiv care îmi dă şi dreptul de

a hotărî în compania cui stă. E adevărat că nu te pot împiedica să te încurci cu Greg, sau cu alţi bărbaţi din echipă; dar, dacă va avea de suferit activitatea cuiva, tu vei trage ponoasele. Poate-ţi închipui că m-ai prins la strâmtoare, fiindcă e aşa de clar că am nevoie de o roşcată, dar nu eşti unică. La nevoie, îmi pot permite să caut în lumea întreagă o înlocuitoare.

— Atunci, de ce n-o cauţi? De ce ţii cu tot dinadinsul să mă foloseşti pe mine?

— A, nu-ţi băga în cap că ai cine ştie ce talent, nu vei avea o iotă, până nu ţi-l formez eu. Ai fost pur şi simplu disponibilă!

Disponibilă? Asta ce mai voia să însemne?

— Nicio grijă! replică ea, cu dispreţ. Nu mă interesează nici Greg, nici alt bărbat de pe-aici, inclusiv tu. Am venit să

lucrez. Nu-ţi vei cheltui banii de pomană!

— A, nici nu mă îndoiam! răspunse el, cu o convingere înverşunată.

Apoi, apropiindu-se, o înghesui lângă uşa închisă.

— Iar în cealaltă problemă, aşa-zisa ta lipsă de interes faţă de bărbaţi, nu încerca să te amăgeşti, Gina! Uiţi – continuă el mai încet – că te-am ţinut în braţe. Ştiu cât de puţin e necesar pentru ca trupul tău să se trezească la viaţă. L-oi fi ţinut tu congelat un an, doi, dar nu e nevoie de prea mult ca să se dezgheţe. Am făcut-o o dată. Pot s-o mai fac.

— Regret că te dezamăgesc, încercă Gina s-o ia în glumă, dar dacă m-am obipşnuit cu cafeaua instant şi gustările instant, sexul instant continuă să mă lase rece.

Greşise provocându-l. O înţelese pe

dată, văzându-i expresia. Şi, în aceeaşi clipă, braţul lui Tod se repezi, o apucă de mijloc şi o ridică în aer, la pieptul său. Neîntârziat, un tremur violent îi trădă dorinţa crescândă, pe care nici chiar cuvintele lui triumfătoare nu putură s-o înăbuşe.

— Nu? Cred că tocmai am dovedit contrariul.

Capitolul 5

Mâna lui Tod se întinse în spatele ei, pentru a răsuci cheia în broască.

— Fii atent, îl preveni Gina cu voce sufocată. Am să ţip.

Tod coborî capul, cu respiraţia adiindu-i peste tâmpla ei.

— N-ai decât. Nimeni nu-ţi va veni în

ajutor.

Gina încercă să-şi păstreze tonul nepăsător, sarcastic, căută să se îndepărteze de el.

— Vor crede că-mi dai prima lecţie de actorie, presupun?

— Posibil. În orice caz, nimeni n-ar îndrăzni să se amestece.

Înnebunită, Gina îi împinse umerii cu pumnii.

— Zău? Nici chiar soţia ta? Nu e curioasă ce faci cu actriţele, în spatele uşilor închise?

— N-aş prea crede, din moment ce e moartă de câţiva ani.

— Vai de mine! exclamă Gina, pradă unui şoc care-i înăbuşi aproape toate celelalte reacţii.

Deci, era liber? Nici nu ştia dacă să-şi exprime sau nu, convenţional, regretul.

Cum putea vorbi atât de superficial, fără pic de simţire? Nu avea inimă, nu-i părea deloc rău după mama fetiţei fermecătoare de la etaj? Dar nu apucă să-şi exprime opinia.

— Continuăm experimentul? reluă Tod, cu glas senzual.

Nu era o întrebare, ci o declaraţie de intenţie.

— Dă-mi drumul! Să nu îndrăzneşti!

— A, ba îndrăznesc.

O încercuia complet cu un braţ, imobilizând-o, iar cu mâna cealaltă o ţinea de bărbie, astfel încât Gina nu avea nicio putere să evite capul brunet care cobora, ameninţarea gurii ferme şi armonioase care se lăsa peste a ei.

Scoase un uşor geamăt, când buzele i se despărţiră sub invazia nemiloasă. Capul îi fu împins înapoi peste panoul tare al

uşii, ţintuit acolo de apăsarea gurii, lăsându-i mâna liberă să-i cutreiere trupul, să mângâie umărul dezgolit de rochia drapată sofisticat, să dezvăluie şi celălalt umăr, apoi să coboare materialul mătăsos în talie, căutându-i gingăşia sânilor neascunşi de sutien, din cauza croielii decoltate a corsajului.

Degetele aspre atinseră piscurile vulnerabile, jucându-se provocator cu ele, până începură să se întărească în palmă, chemând alte mângâieri, şi mai sâcâitoare. Gina ştia că-l lăsa să-şi dovedească afirmaţiile scandaloase, dar nu avea ce face; nici nu voia să se mai oprească vreodată.

Gura lui cobora spre sâni, apoi şi mai jos, iritată de bariera rămasă a faldurilor rochiei. Tod bâjbâi după fermoar, îl deschise scurt, iar Gina simţi materialul

revărsându-i-se peste şolduri şi coapse, pentru a cădea la picioare. N-o mai proteja decât un triunghi sumar de dantelă şi, când mâna lui începu să exploreze locul de dedesubt, Gina încremeni în chip curios, zguduită de un şoc rece, care-i readuse şi luciditatea.

— Bine fir-ai al dracului! Ai dovedit-o! Dar, pân-aici! Acum, lasă-mă naibii să plec!

Tod îi întâmpină sfidarea din ochii umeri cu o expresie implacabilă.

— Te dai bătută atât de devreme? Tocmai când începea să devină interesant!

Totuşi, îi dădu drumul, privind-o cu detaşare cinică în timp ce se apleca să-şi ridice rochia, fără a-şi putea ascunde tremurul mâinilor, deşi spera ca Tod să nu observe cum îi vibra tot trupul de poftă nepotolită; părea atât de rece, atât de

netulburat.

În realitate, lui Tod îi era extrem de dificil să se stăpânească. Ştia că fusese pe punctul de a-i scoate acel ultim articol de îmbrăcăminte, ca s-o ducă pe unul dintre fotolii şi să continue scena seducţiei până la capăt. Ceva, însă, îl împiedicase. Un sentiment tardiv de loialitate faţă de absenta Marcha? Ciudat, nu era de această părere. Într-adevăr, de când o cunoscuse pe Marcha, în viaţa lui nu existaseră alte femei. Pe plan fizic, Marcha avea tot ceea ce-şi putea dori un bărbat. Se potriveau bine, dar fără complicaţii emoţionale, şi nici nu-şi dorea mai mult.

Altceva îl oprise să facă dragoste cu Gina, o stare căreia nu-i putea atribui niciun nume. I-ar fi putut învinge demonstraţia de rezistenţă întârziată, dar dintr-odată simţise că nu voia s-o vadă

astfel – ca pe o victimă supusă cu forţa!

Descuie uşa bibliotecii, deschizându-i-o larg.

— Pentru moment, asta e tot, spuse el pe un ton oficial, în caz că-i auzea cineva. Ar fi mai bine ca acum să te culci. Mâine ai o zi grea.

— Duminică? protestă ea, în ciuda tremurului încă necontrolat.

— În casa asta, duminica e o zi ca oricare alta. Micul dejun se serveşte la şapte şi jumătate. La opt şi jumătate vei fi pe pistă, îmbrăcată potrivit pentru a te urca şi a coborî din avion. Somn uşor!

A doua zi dimineaţă, Gina descoperi uşurată că Tod luase deja micul dejun. Cel puţin, nu era de faţă ca să-i observe lipsa poftei de mâncare şi să-şi pună întrebări.

Acele ceasului se apropiau inexorabil

de ora opt şi jumătate, până când nu mai putu trage de timp. Cirapul-de-vânt, legănându-se alene, îi indica direcţia, şi ajunse lângă hangar exact cu un minut mai devreme, pentru a-l vedea pe Tod scoţând avionul pe pistă.

Nu fusese sigură cum să se îmbrace, alegând în cele din urmă un trening verde ca smaraldul şi legându-şi părul la spate cu o panglică de aceeaşi culoare.

Fără niciun preambul, Tod îi ordonă să se urce în avion, care în ochii neliniştiţi ai Ginei părea extrem de mic şi fragil. Îi spuse să fie atentă în timp ce-i dădea explicaţii despre mulţimea năucitoare a comenzilor, şi în continuare, când execută nenumărate decolări şi aterizări.

Pentru Gina, care era încremenită de frică, următoarea oră trecu ca prin ceaţă, creierul abia funcţionându-i în timp ce se

chinuia să răspundă coerent la întrebări şi să reţină ce auzea.

Repetară acest procedeu de două ori pe zi, timp de o săptămână, fără ca Tod s-o trateze cu mănuşi. Spre sfârşit, Gina constată cu surprindere că începea să asimileze tehnica şi să-şi învingă temerile. În timpul celei de-a doua săptămâni, îşi dădu seama că nu se mai temea să zboare, simţindu-se chiar bine, atâta timp cât îl avea pe Tod alături, pentru a se ocupa de orice incident neprevăzut.

În sfârşit, într-o dimineaţă, după mai multe decolări şi aterizări de încălzire, Tod o anunţă că avea să zboare singură.

— Tod! strigă ea pe urmele lui, cuprinsă de panică. Te rog! Încă nu! Nu sunt gata!

Neluându-i în seamă rugăminţile, Tod se întoarse dar atâta cât să-i facă semn,

nerăbdător, să decoleze.

Cu mâini tremurătoare şi buzele murmurând imprecaţii la adresa tiranului, Gina execută mişcările învăţate. În viaţa ei nu mai fusese atât de speriată. Fără să-şi dea seama, recită cu voce tare ritualul decolării, pentru a observa abia mult mai târziu că zbura; altimetrul îi arăta că ajunsese la trei sute de metri înălţime – o revelaţie cu un efect straniu, euforizant.

Reuşise! Acum ar fi trebuit să aterizeze, dar încrederea recent descoperită, exaltarea pe care o simţea, îi dădeau impresia că ar fi fost o manevră mult prea simplă. Departe, spre dreapta, îi atrase atenţia um alt avion. Cu fuzelajul galben profilat mic pe imensitatea cerului, făcea tumbe, exersând acrobaţii. O invadară fiorii unei dorinţe nebuneşti şi la fel de puternică şi imperativă ca

stimularea sexuală. Putea? Avea curaj?

Fără a sta pe gânduri, întoarse aparatul într-un tonou cam clătinat. Cum spusese Tod? „Cârma contra, manşa înainte”? Mergea ca prin vis! repetă figura de mai mute ori, până când, dintr-odată, bucla ieşi perfect, într-un arc graţios, maşinăria cu care zbura devenind o prelungire a făpturii ei într-o unitate deplină, ca împreunarea dintre bărbat şi femeie.

Mulţumită în sfârşit, coborî, executând o aterizare în trei puncte perfectă, pentru a rula până la câţiva paşi de hangarul lângă care stătea Tod.

Îşi desprinse chingile şi sări din carlingă, alergând spre el, cu faţa luminată de încântare.

— Am reuşit! Am reuşit! Pot să zbor! M-ai văzut?

— Te-am văzut, ba bine că nu, prostuţă afurisită!

Chipul lui era cenuşiu, încruntat. O apucă de braţ, trăgând-o în hangar.

— Ce naiba te-a apucat? Era vorba să decolezi, să descrii câteva circuite şi să aterizezi, nu să-mi faci naibii circ în aer. N-ai destulă experienţă pentru aşa ceva. Dacă te prăbuşeai?

Furia şi violenţa lui îi risipiră exuberanţa, iar picioarele începură să-i tremure, în timp ce genele i se înrourau de lacrimi.

— Dacă mă prăbuşeam, cred că aş fi murit, iar de scumpul tău avion se alegea praful. Dar asta nu prea conta, aşa-i? Tu eşti bogat! Puteai să-ţi cumperi alt aviom, la fel cum alţii îşi cumpără o bicicletă. Şi, cum spuneai, roşcovane se găsesc pe toate drumurile.

„Dar nu şi roşcovana asta”, îşi spuse Tod cu ferocitate, în momentul când picioarele Ginei se înmuiară şi ar fi căzut, dacă braţele lui n-o cuprindeau într-o strânsoare de oţel. O culcă pe o grămadă de prelate mototolite, ştergându-i cu sărutări lacrimile de pe pleoape.

— Niciodată să nu-mi mai faci una ca asta! mârâi el, înainte de a-i cuceri gura cu a lui, flămând, nemilos.

Gina îşi întoarse capul dintr-o parte în alta, încercând să scape, dar zadarnic. Tod îi smulse tricoul, îngropându-şi faţa între sânii ei. Cu un geamăt slab de plăcere, Gina îi încercui gâtul cu braţele.

— Ia să scăpăm noi de nădragii ăştia, murmură el gros, iar ea nu se opuse. O sfredelea o dorinţă arzătoare; ultima dintre baricadele de gheaţă pe care le clădise în jurul ei se topise.

Trupul lui o strivea şi, cu o enormă îndrăzneală, Gina îi căută cureaua pantalonilor. Durerea din josul abdomenului devenea insuportabilă.

— Tod! O, Tod! şopti ea. Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Degetele ei tremurătoare nu-şi mai puteau coordona mişcările.

Dar deodată, dintr-o mişcare fluidă, Tod se răsuci, împingând-o de lângă el. Se ridică în picioare şi porni cu paşi mari spre uşa hangarului, unde se opri cu privirea spre pistă. În tăcerea care se lăsase, Gina auzi zgomotul micului avion galben care-şi continua acrobaţiile şi avu impresia că acel sunet avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie, alături de amintirea acestui moment.

— Tod? întrebă ea, într-o şoaptă abia auzită. Tod? Ce este? Ce nu-i în regulă?

Un moment, Tod nu-i răspunse, flexându-şi doar umerii, ca şi cum i-ar fi apăsat o povară enormă. Apoi se întoarse spre ea, cu vocea aspră, abia stăpânită.

— *Eu* sunt în neregulă! Asta e!

— Dar de ce? Nu mă… nu mă doreşti?

— Mai du-te dracului, Gina! exclamă el, cu glasul tremurându-i de furie. Sigur că te doresc. Te-am dorit şi te-am dorit, fir-aş al naibii!

— Atunci… atunci, de ce?

Nu-i păsa că toate stavilele pe care şi le înălţase se prăbuşiseră. Preţ de câteva momente, trăise din nou, orbitor de vie. Îl dorise pe Tod, o dorise şi el. Care era problema? Nu-i venea să creadă că Tod nu făcuse dragoste cu zeci de femei, înainte de căsătorie şi după ce rămăsese văduv.

— Fiindcă… fiindcă… Of, ia mai ducă-

se, uite de-aia! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Gina, nu mai face mutra asta. Ridică-te şi îmbracă-te. Du-te înapoi în casă. Dacă te consolează cu ceva, au luat proba de zbor cu brio.

— Dar n-am luat-o pe-a *ta*? Asta e?

Cu lacrimile începând să-i şiroiască pe obraji, dădu să fugă pe lângă el. Dar, la vederea feţei ei plânse şi a ochilor îndureraţi, Tod nu mai rezistă. Îi tăie calea, oprind-o, strângând-o la piept.

— Gina, Gina, pentru Dumnezeu, nu plânge, gemu el. Nu suport. Sunt şi eu om!

— Ba nu eşti, suspină ea. Eşti… eşti inuman, să te poţi opri, aşa, scurt, să fii atât de crud…

— La dracu’! N-ai auzit niciodată de cruzimi cu intenţii bune? Ce s-ar fi întâmplat, dacă făceam dragoste cu tine? Cu asta s-ar fi terminat totul? Ştii bine că

nu. Toate femeile sunt la fel, doar cu câteva excepţii. Ai fi dorit un anumit angajament din partea mea, şi nu ţi-l pot oferi, încheie el, în timp ce-şi îngropa faţa în părul ei, tremurând din tot trupul.

— Înţeleg!

Din nou stăpână pe sine, cu dorinţa înăbuşită complet de cuvintele lui, Gina se desprinse din îmbrăţişare.

— Îţi mulţumesc pentru lecţiile de zbor – şi, adăugă ea, pe un ton înverşunat, pentru *cealaltă* lecţie. Eşti un profesor excelent al şcolii de lovituri sub centură.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, cu capul sus şi umerii drepţi. Tod Fallon n-avea s-o mai vadă plângând niciodată. Ce proastă fusese, să-şi coboare garda, să-şi închipuie că omul acela avea ceva deosebit.

La jumătatea drumului de opri,

frapată de un gând neaşteptat. Nu cumva totul avea legătură cu regula aceea ridicolă de a interzice relaţiile intime în timpul filmărilor? îşi respecta propriile regulamente? Nu. Nu putea crede. Trebuia s-o fi respins dintr-un alt motiv, mai serios. O altă femeie? Mai degrabă. Gina îşi continuă drumul.

În aceeaşi seară, după cină, îl găsi pe Tod în bibliotecă. Stăpânită, calmă, se opri în uşă, gata să plece imediat în caz de nevoie.

— Intră! mârâi el. Închide uşa! Nu muşc!

Apoi, obrajii i se înroşiră sub bronzul intens; neinspirată exprimare, căci în dimineaţa aceea o *muşcase*, îşi ronţăise aţâţător sânii, cum îşi aminteau amândoi foarte bine.

— Nu, mulţumesc!

Îmbujorată şi ea, Gina rămase pe loc.

— Pot spune şi de-aici ceea ce am de spus. Vreau alt instructor. Îţi cer să-l laşi pe Greg, sau pe unul dintre ceilalţi, să mă înveţe meseria.

Tod râse scurt.

— Dacă vreunul din ei ar fi capabil, ţi-aş satisface cererea, crede-mă! Dar Greg nu e cascador. Şi nici ceilalţi.

— Dar… dar arată ca un…

— Greg şi Andy sunt bodyguarzi. Poate n-ai observat, dar câte unul dintre ei stă mereu prin apropiere. Niciodată nu sunt liberi în acelaşi timp.

— Bodyguarzi? Cine are nevoie de aşa ceva? În niciun caz tu! răspunse tot ea, cu o neîncredere batjocoritoare.

— Nu eu, îi dădu dreptate Tod. Îmi pot purta singur de grijă. Se află aici ca s-

o apere pe Melanie.

— Pe fiica ta? De ce are ea nevoie de protecţie, şi împotriva cui?

Când îi văzu expresia severă apărând pe chip, înţelese că-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala.

— E o poveste lungă, veche şi neplăcută; n-am niciun chef s-o reînvii. Şi-n plus, nu te priveşte.

— Bine! consimţi Gina, răsucindu-se să plece. Am priceput. Îmi văd de ale mele. Va fi foarte uşor. Nu mă interesează nici pe departe viaţa ta personală.

Ar fi trebuit să fie o ieşire de mare efect, dar…

— Gina!

Tonul repezit al acestui singur cuvânt o făcu să se oprească pe loc, cu un picior în aer.

— Mâine, să te echipezi pentru

călărie.

Gina se întoarse din nou spre el. Mâine?! Abia încheiaseră un curs istovitor de pilotaj. Nu făceau şi ei o pauză, nu se odihneau?

Tod îi citi gândurile.

— Lucrăm după un program foarte strâns. În două săptămâni, începem filmările. Dacă ţi-ai spus că lecţiile de zbor erau grele, stai liniştită! Echitaţia va dura toate aceste două săptămâni, poate chiar mai mult. De tine depinde. Te crezi în stare?

— Sunt în stare, răspunse ea, cu convingere.

— Nu ţi-e frică de cai, sper?

— În niciun caz! făcu Gina ochii mari, surprinsă. De ce mi-ar fi?

— Şi de Cessna ţi-a fost frică, la început.

— Nu mi-a…

Negaţia îi muri pe buze, citind pe chipul lui cât de sigur era.

— De unde-ai…?

— Dar ai curaj, Gina.

Dintr-odată, tonul lui Tod deveni blând, dezarmant, exprimând o admiraţie sinceră. Făcu un pas spre ea.

— Erai împietrită, dar n-ai scos o vorbă. Ai mers până la capăt, învingându-ţi teama. Cum ai reuşit?

— Cum…?

Tensiunea nervoasă o făcea să vorbească mai tăios.

— Mai e nevoie să mă întrebi, după toate bancurile pe care le-ai făcut pe seama mea prima oară când ne-am cunoscut? Am memorie bună. Şi am jurat să nu-ţi mai dau ocazia de a mă face laşă – niciodată.

— Ai dreptate, confirmă Tod, spre marea ei uimire. M-am înşelat. Nu eşti laşă, Gina – sau, nu în acel sens. E nevoie de un mare curaj pentru a-ţi înfrunta şi învinge teama fizică.

Şi acum o chinuia teama fizică, dar cauzată de apropierea lui. Tod îşi demonstrase cu abilitate puterea de a o excita, şi totuşi, de fiecare dată, nu făcuse decât să se joace cu ea, arătând că atracţia fizică nu avea niciun efect profund asupra lui. Gina se retrase, ieşind în hol.

— Noapte bună, îi ură ea, cu un formalism rece. La opt şi jumătate e bine, pentru lecţia de călărie?

— Greg?

Gina coborî tocmai când paznicul ieşea din sufrageria pentru micul dejun.

— Ai un minut liber?

— Oricâte! zâmbi Greg, urmând-o spre gheridonul încărcat cu bunătăţi. De fapt, ţi-aş putea acorda chiar şi câteva ore, ajunge doar să spui. E seara mea liberă. Ce zici?

Gina ezită. În pofida cuvintelor sfidătoare spuse lui Tod, când îşi declarase dreptul de a-şi alege singură prietenii, nu ţinea morţiş la o întâlnire cu Greg.

— Bine, consimţi ea pe un ton ezitant, după care, dându-şi seama că nu era cea mai entuziastă acceptare, adăugă: mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

Şi-şi îngădui să se relaxeze, cu un surâs care doborâse mulţi bărbaţi înaintea lui Greg Gibson.

Tod, care tocmai băga capul pe uşă ca să vadă dacă era acolo, îi observă zâmbetul. Cu o expresie severă, o anunţă că era gata şi se retrase. Vai de mine şi de

mine! Evident, crezuse că îi făcea conversaţie lui Greg.

— Excelent! răspunse Greg, zâmbind cu gura până la urechi.

Dădu să iasă, apoi se opri în uşă.

— Ia stai, parcă voiai să mă-ntrebi ceva?

— A...! A, da, dar nu era prea important. Poate aştepta până diseară, când vom avea mai mult timp. Nu îndrăznesc să întârzii la lecţia de călărie, adăugă ea, cu un zâmbet răutăcios, arătând cu capul în direcţia unde dispăruse Tod.

— A, mda...! făcu Greg, pe un ton neîncrezător. Eşti prima femeie care nu se repede imediat ce Tod pocneşte din bici. Dar, în orice caz, e mai bine s-o lăsăm pe diseară. Pa!

Expresia lui încântată, în timp ce

pleca, îi confirmă Ginei că o credea dornică de o întâlnire sentimentală cu el.

Scrâşni din dinţi. Poate că se pripise acceptând.

— Vrezi să zici că ieşim într-adevăr dincolo de „Zidul Berlinului”?

Rolls-Royce-ul ocolise casă, iar acum străbătea aleea lungă cu pietriş, spre poarta masivă.

— Avem nevoie de serviciile unei arene închise! răspunse Tod cam răstit.

Auzindu-l, Gina se pregăti să rămână tăcută – dar, spre surprinderea ei, Tod continuă să vorbească, în acelaşi stil repezit.

— Cred că nu-ţi pot reproşa curiozitatea. Cu siguranţă, sistemul nostru de-aici ţi se pare cam straniu.

— Seamănă, într-adevăr, cu un lagăr

pentru prizonieri de război, răspunse ea pe un ton glumeţ, în timp ce poarta se închidea cu zgomot în urma lor. Dar nu mă interesează să-mi bag nasul, cu condiţia să nu fiu şi eu prizonieră. Aş dori să mai am şi câte o zi liberă, uneori!

— Eşti liberă să pleci şi să vii când doreşti. După cum ţi-am spus aseară, măsurile astea de prevedere sunt pentru Melanie. Iar în privinţa zilelor libere, mai vedem!

— Cred, spuse încet Gina, tatonând, că situaţia de a fi copilul unui bogătaş presupune anumite riscuri – răpiri, răscumpărări…?

— Într-adevăr. De răpiri mă tem; nu pentru bani, însă, ci din cauza vendetelor.

— „Vendete”… repetă ea cuvântul, nevenindu-i să creadă. Îmi amintesc de filmele cu gangsteri italieni, mafioţi, feude

familiale…

— Maria, soţia mea, era italiancă. Am cunoscut-o când turnam un documentar despre un circ din La Spezia, în Italia. Era trapezistă, membră a unei trupe de familie, „Zburătorii Mantalini”. Ca să n-o mai lungim, continuă el, cu un oarecare efort, semn că încă îl mai durea să povestească, Maria şi cu mine ne-am văzut mult. Ne-am îndrăgostit. Rudele ei n-au fost deloc încântate, fiindcă aşa se destrăma trupa. Dar ne-am căsătorit, am venit în ţara asta şi, peste un an, s-a născut Melanie.

— Şi… şi Maria a murit la naştere? întrebă Gina, cu blândeţe.

— Aşa ar fi fost mai bine pentru ea. Cel puţin, puteam spune că era un hazard firesc al vieţii, voia lui Dumnezeu. Iar neamul Mantalini nu m-ar fi acuzat de

moartea ei.

Tod conducea mai repede, aproape ca pentru a fugi de ororile trecutului.

— Maria trăise toată viaţa în circ. Pentru ea, pericolele erau ca aerul. Fără familia ei, nu mai putea lucra la trapez, aşa că m-a bătut la cap s-o las să devină cascadoare.

— Şi ai lăsat-o?

— La început, nu. Nu voiam s-o amestec în munca mea, doream s-o am doar ca pe o soţie, mama lui Melanie, doamna casei mele.

Cuvintele lui îi trezeau Ginei amintiri amare, despre părerile lui Keith în aceeaşi privinţă.

— Dar avea spectacolul în sânge. Nu putea trăi fără emoţii, fără primejdii. Într-un târziu, i-am făcut hatârul, pentru ca apoi s-o regret toată viaţa. A murit,

încheie el scurt, în timp ce făcea acrobaţii cu avionul, aşa cum ţi s-ar fi putut întâmpla şi ţie, ieri!

O, nu! Nici nu era de mirare că fusese atât de furios, atât de zguduit. În timpul acrobaţiilor ei necugetate, Tod retrăise moartea soţiei lui, aşteptându-se să vadă o reluare a tragediei care o costase viaţa. Sub imperiul furiei şi al uşurării, oare pe Maria o îmbrăţişase? Dorise să-şi închipuie, fie şi doar pentru câteva momente, că era soţia lui care supravieţuise?

— Dar ce rol are familia Mantalini în toate astea? De unde vendeta?

— M-au învinuit pe mine, desigur, pentru că-i permisesem Mariei să zboare.

— Dar a fost ideea ei!

— În Italia, femeile ascultă de taţii lor, de fraţi şi, în cele din urmă, de soţi.

Bătrânul Mantaloni consideră că n-am fost un soţ potrivit pentru fiica lui şi, prin urmare, niciun tată potrivit pentru nepoata lui.

— Mi se pare o mare nedreptate, replică Gina, cu aprindere. Şi el o lăsa pe Maria să-şi rişte viaţa, la trapez.

Tod clătină din cap cu tristeţe.

— Acolo nu exista niciun pericol pentru ea. Sau, în fine, un oarecare pericol, recunosc. Dar, înconjurată de tatăl şi cei şase fraţi ai ei, niciun fir de păr din cap nu i-ar fi păţit ceva… Eu însă, soţul ei, am lăsat-o să zboare cu avionul, singură. Când cazi din cer, nu ai plasă de siguranţă.

— Şi Melanie? Bodyguarzii…?

Ochii frumoşi ai Ginei se dilatară de groază.

— Cu siguranţă, familia Mantalini n-

ar…? N-ar fi în stare! Nu cu un copil!

— Nu are de gând s-o ucidă. E nepoata lui, în fond. Nu, vrea s-o ia la el. De două ori, aproape că a reuşit s-o răpească.

— Şi tu? ridică Gina vocea cu o octavă, neliniştită. Pe tine ar… ar încerca să te omoare?

Cum putea Tod continua să umble prin lume nepăsător, ştiind că în orice clipă putea fi lovit de un cuţit sau un glonţ? În acel moment de teamă pentru el, Gina înţelese că îl iubea pe Tod Fallon, iar şocul revelaţiei fu atât de mare încât abia îl mai auzi spunând:

— Nu, Mantalini nu e un ucigaş. Haidamacii lui nu poartă arme decât ca să sperie. Dar vrea să se răzbune şi cea mai potrivită răzbunare i s-ar putea aceea de a-mi lua fiica, din moment ce şi eu l-am

lăsat fără a lui.

— Dar n-o poţi ţine pe Melanie închisă o veşnicie! protestă Gina, în timp ce Tod frâna, cotind cu dibăcie la o curbă strânsă. Ce fel de viaţă ar fi asta pentru o fetiţă? Şi ce-o să se întâmple când va creşte?

— Mantalini nu va trăi o veşnicie. E bătrân şi sper că, după moartea lui, fiii săi vor renunţa la vendetă. Nu cred că o pun tot atât de mult la suflet.

Ajunseseră la nişte grajduri, o clădire prelungă şi imaculată, încadrată de acareturi, şi o construcţie mai mare, despre care Tod îi spuse Ginei că era arena închisă.

— Theresa o construise ca să poată da lecţii de călărie tot anul.

În timp ce coborau din maşină, Gina reflectă cu amărăciune că nu era nevoie să

accepte invitaţia lui Greg, de vreme ce, pe neaşteptate, Tod îi oferise toate răspunsurile la întrebări. Totuşi, acum nu mai putea da înapoi. Însă trebuia să-l facă pe Greg să înţeleagă că nu era decât o întâlnire amicală şi nu-şi dorea niciun fel de complicaţii.

Theresa, proprietăreasa grajdurilor, era o blondă mignonă şi energică. Îl admira vizibil pe Tod, care îi arăta o prietenie afectuoasă, iar Gina simţi un junghi de invidie. De cât timp o cunoştea pe Theresa? Tânăra cea blondă avea un avantaj care Ginei îi lipsea. Locuia relativ aproape de casa lui Tod, iar relaţiile lor profesionale îi făceau să se întâlnească destul de des. Gina oftă. Sperase să nu mai cunoască niciodată sindromul geloziei. Acum, însă, ştia că avea s-o nemulţumească prezenţa oricărei femei în

apropierea lui Tod.

Peste douăzeci de minute, cu apărători groase pe coate, genunchi, umeri şi şolduri, mintea Ginei îşi găsise o cu totul altă ocupaţie; tocmai descoperea la ce se referise Tod spunând că pilotarea unui avion era o nimica toată pe lângă riscurile şi dificultăţile cascadoriei ecvestre.

Trebui să repete la nesfârşit căderile pe rumeguşul arenei, învăţând cum să se desprindă de cal şi să se răsucească în aer, pentru a ateriza în poziţia corectă. Scopul era acela de a cădea pe spate, atingând mai întâi solul cu antebraţul şi călcâiul, după care se rostogolea cu faţa în jos.

— Nu cazi aiurea, unde-ţi vine, îi explică Tod, în timpul unei pauze de odihnă. Ţi se stabileşte un loc fix şi un moment în care să te-arunci. Trebuie să

cunoşti locurile tuturor camerelor de filmat, cât din cadru ocupaţi tu şi calul, unde stau ceilalţi actori şi recuzita.

Spre sfârşitul dimineţii, în pofida apărătorilor căptuşite, Gina îşi simţea zdruncinate toate oasele din trup.

— Mai vrei să fii cascadoare? o întrebă Tod, în timp ce Gina se aşeza cu grijă în maşină.

Deşi pozitiv, răspunsul ei răsună ca un oftat obosit:

— Da…!

— Acum înţelegi de ce e nevoie să fii în cea mai bună formă fizică?

După ce poarta de fier se închise din nou în urma lor, Tod îi aruncă Ginei o privire, observându-i faţa trasă şi ochii închişi.

— Drept într-o baie fierbinte, imediat ce intri în casă, o sfătui el. După-amiază,

avem antrenament în piscină.

Baia îi alungă în mare parte febra musculară şi, când coborî la masă, Gina avea o stare destul de filosofică. Poate că partida de înot nu era chiar cea mai proastă idee. O putea ajuta să se destindă până la capăt.

La fel ca micul dejun, masa de prânz în casa lui Tod era neformalistă şi improvizată, toţi servindu-se din sortimentele reci când aveau timp sau poftă, aşa că Gina nu se miră să găsească sufrageria goală, cu o singură excepţie.

O fată înaltă, cu păr lung roşcat şi siluetă familiară, stătea întoarsă cu spatele, privind pe fereastră. Când, la auzul paşilor ei pe parchet, se întoarse, Gina scoase o exclamaţie de mirare. Dar surprinderea era reciprocă.

— Ce naiba cauţi aici, Gina?

Apoi, cu o voce stridentă de furie:

— Idiotul! Idiot nenorocit! Şi i-am spus să nu… Da’ nu, trebuia să aibă el dreptate, ca de obicei. Şi normal că nu i-a fost greu să te convingă…

În sfârşit, Gina reuşi să vorbească, la fel de şocată şi uimită:

— Marcha! Ce cauţi *tu* aici?

Capitolul 6

După divorţ, Gina se adâncise şi mai mult în munca de la agenţie şi, prin intermediul acesteia, reîntâlnise o verişoară îndepărtată, pe care n-o mai văzuse din copilărie.

Pe vremea aceea, Marcha Durrat era aproape o neofită în lumea televiziunii şi se concepuse o emisiune nouă anume

pentru ea, cu scopul de a satisface fanteziile private ale oamenilor. Producătorul auzise de Agenţia G.D. Şi îi propusese să ia legătura cu Gina, ca expertă, pentru a-i cere idei şi sfaturi.

— Dar nicio clipă n-am visat că tu erai!

Marcha dorise să vorbească despre ea însăşi şi ambiţiile ei. Dădea impresa că se aştepta ca, fiind rude, oricât de îndrepărtate, Gina să-i sprijine cariera. Abia peste câtva timp Gina reuşise să vorbească despre viaţa ei, despre căsnicie şi deznodământul acesteia, precum şi despre faptul că revenise la numele ei de fată. Chiar şi atunci, interesul lui Marcha fusese superficial, fals compătimitor. Stilul ei de a fi insinua că ea, Marcha, n-ar fi admis niciodată ca relaţiile ei personale să ajungă într-un asemenea impas şi nici nu i-

ar fi permis vreunui bărbat să i se pună de-a curmezişul.

Aşa că, la început, nu Gina purtase masca Reginei Fanteziei, ci ci Marcha. În pofida asiduităţii cu care o cultivase verişoara ei, Gina nu se lăsase amăgită; ştia că pe aceasta n-o interesau decât propriile ei scopuri şi, la fel ca în copilărie, nu putea nici s-o simpatizeze, nici să aibă încredere în ea. Plină de importanţă că avea o emisiune proprie, Marcha îşi trata invitaţii fără înţelegere, aproape cu brutalitate, mai ales când eşuau jalnic în isprăvile pe care se declaraseră dornici să le săvârşească; iar dacă Gina, în sinea ei, se îngrijora sincer pentru soarta celorlalţi, Marcha nu-şi făcea niciun scrupul faţă de figurile foarte periculoase care, la început, le fuseseră permise invitaţilor.

— Dacă idioţii vor să-şi frângă

gâturile, ce-mi pasă mie? era replica ei standard, ori de câte ori, la întâlnirile planificate, Gina încerca să protesteze. Avusese dreptate să se teamă că, la un moment dat, avea să se producă un accident îngrozitor, dar nu o consola cu nimic faptul că formatul emisiunii fusese modificat numai după consumarea unui asemenea eveniment.

Când Marcha s-a hotărât pe neaşteptate să-şi abandoneze cariera de televiziune pentru una cinematografică, Gina fusese surprinsă, dar şi măgulită, să afle că Jimmy Riley îi oferea ei rolul rămas vacant.

— Nu am experienţă de televiziune.

În pofida tentaţiei irezistibile a unei noi provocări, se simţise datoare să fie sinceră.

— Cu atât mai bine, răspunsese

producătorul, te putem instrui aşa cum vrem noi. În plus, eşti consultantă a serialului de şase luni încoace; ai idee despre ce e vorba; iar tu şi Marcha semănaţi atât de mult încât, cu masca, nimeni n-o să se prindă că v-am substituit.

Cu toate acestea, mare ei doză de bun-simţ o împiedicase să se înfumureze. Ştia că nu-şi putea permite nicio clipă să nu dea atenţie imaginii publice; se străduia în mod conştient să simpatizeze oamenii, dorind să fie asemenea lor. Nu din vanitate, ci ca parte a meseriei; şi tot nu din vanitate intuia că echipa o prefera pe ea în locul lui Marcha. Gina era prietenoasă cu toată lumea, nepretenţioasă, primind recunoscătoare orice ajutor şi sfat. N-o făcea niciodată pe „vedeta”.

— Adică *nu ştiai* că urma să vin aici? întrebă Marcha, pe un ton trufaş şi neîncrezător.

— N-aveam idee, recunoscu Gina.

Dacă ar fi ştiut, poate că nu s-ar fi grăbit aşa să primească propunerea lui Tod. Nu era sigură că o încânta gândul de a lucra din nou cu Marcha. Nu putea uita indiferenţa îngâmfată a verişoarei sale, atunci când…

— Nu-mi dau seama de ce Tod nu ţi-a spus, murmură Marcha, îngustându-şi ochii speculativ. În fond, a lui a fost ideea să te intruiască pentru a mă dubla.

— Să… să te dublez pe tine? întrebă Gina, şi mai neliniştită.

— Da! continuă nervoasă cealaltă. De ce credeai că are atâtea ajutoare? O idioată de secretară a lui îţi urmăreşte eisiunea în fiecare săptămână şi a

observat cât de bine semănăm. Aveam nevoie de o dublură, iar aia n-a putut să-şi ţină gura şi te-a propus pe tine. Nu cred că e nevoie să-ţi spun cât de... categoric m-am împotrivit.

— Marcha! N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Presupun că ai început să te antrenezi pentru cascadorie?

Apoi, când Gina dădu din cap, continuă:

— Cinematografia e o treabă costisitoare. Dacă actorul principal se îmbolnăveşte, ţine pe loc munca a sute de oameni, iar costurile cresc vertiginos. Cu bolile n-ai ce face, dar cu accidentele da, angajând o dublură pentru cascadorii.

— Ştiu foarte bine ce fac dublurile, replică Gina. Dar care e ideea?

— Ideea e că tu eşti dublura *mea*,

fireşte. Oricât de mult aş fi dorit să fac eu singură totul…

— Tu? ripostă Gina, cu ironie. Las-o jos că măcăne! Eşti cea mai laşă fiinţă din lume. Era şi firesc să vrei o dublură. Îţi pasă ţie dacă alţii au de suferit, Marcha? Oameni tineri, nevinovaţi, ca…

— Taci din gură! strigă verişoara ei, furioasă. Să nu-ndrăzneşti să aduci vorba de incidentul ăla. Tod nu ştie nimic. N-am chef de tine aici, Gina, şi-am să i-o şi spun lui Tod. Va trebui să te expedieze, dacă vrea să rămân.

În sufletul Ginei se amestecau deznădejdea şi o furie crescândă. Tod nu-i spusese nimic – sigur, era prea deştept pentru aşa ceva – dar o lăsase să rămână cu impresia că era urma să fie vedeta filmului.

— Fireşte, mai există şi alte motive,

pe lângă cele financiare, continuă Marcha. Nu suporta gândul că m-aş putea accidenta. Prima lui soţie a murit în timpul unei cascadorii.

— *Prima* soţie? repetă Gina, atentă.

Marcha râse cu îngăduinţă.

— M-am cam grăbit. Nu ştie prea multă lume, dar Tod şi cu mine ne vom căsători. Când va fi gata filmul, probabil.

— Înţeleg.

Deci, concluziile Ginei fuseseră complet greşite. Bariera dintre ea şi Tod nu fusese umbra Mariei Mantalini, ci a lui Marcha. Nu era de mirare că, în unele momente, Tod mersese prea departe; o folosea ca pe înlocuitoare, în mai multe sensuri. Oare ce-ar fi spus Marcha dacă afla? Dar Gina n-avea să se coboare niciodată la a-i spune, câtă vreme, dacă situaţia ar fi stat invers…

— Nu ţi-ai mâncat prânzul, îi atrase atenţia Marcha.

— Nu… Da, n-am mâncat.

Gina împinse farfuria la o parte.

— Totuşi, e mai bine aşa. După-amiază am oră de înot cu Tod. Nu e bine să înot cu stomacul plin.

— Lasă, că nici nu cred c-ai să mai înoţi. Întrucât m-am întors cu o zi mai devreme, Tod vrea să parcurgem scenariul împreună. În film, jucăm rolurile celor doi îndrăgostiţi. Foarte potrivit, nu ţi se pare? adăugă Marcha, cu o satisfacţie îngâmfată.

— Extrem, confirmă sec Gina, întrebându-se cât de exact aveau să repete Tod şi Marcha secvenţele din scenariu, după-amiază. De vreme ce se pare că voi fi liberă, continuă ea, cred că am să profit. Scuză-mă.

Ajunsese la uşă, când Marcha o strigă, pe un ton dulce-acid:

— Nu cumva, întâmplător, ţi-ai închipui că vei juca tu rolul?

Obrajii Ginei se înfierbântară.

— Aha, deci nu m-am înşelat! continuă Marcha, mai puţin suav. Ei, dar scumpul de Tod poate fi cam lipsit de scrupule, când vrea să-şi atingă scopurile. În locul tău, mi-aş lua adio de la orice fel de rol. Mai ales după ce-am să vorbesc eu cu el.

După dimineaţa agitată, Gina se gândise cu jind la o după-amiază de odihnă. Acum, însă, că i se împlinise dorinţa, ceasurile de inactivitate nu o s-o mai tentau. Mintea îi era în plin tumult, emoţii felurite luptându-se să câştige supermaţia. Mai întâi, dezamăgirea că nu avea s-o interpreteze pe agenta din filmul

lui Tod. Apoi, nemulţumirea că Tod n-o folosea ca actriţă. Oare o indusese în eroare intenţionat, aşa cum insinuase Marcha, sau nici nu-i trecuse prin minte că avea să tragă o concluzie greşită? Oricum, nu se temea că urma s-o concedieze. Era clar, Tod ştiuse că Marcha nu voia ca verişoara ei s-o dubleze, dar o angajase totuşi, iar Gina nu-l considera un om care să-şi irosească de pomană atâtea săptămâni de antrenament.

Pe primul plan se afla o depresie apăsătoare. Tod avea să se însoare cu Marcha. În pofida atracţiei fizice care se aprinsese între ei, Gina nu avea nicio şansă. Tod *o iubea* pe Marcha, deşi Gina ştia că aceasta nu era demnă de dragostea lui. Complet egoistă, Marcha nu l-ar fi putut face niciodată fericit. Numai de-ar fi ştiut… Dar n-avea de gând să fie ea cea

care să i-o spună.

În această stare de spirit, ştiind că nu se putea odihni, Gina o luă în altă direcţie şi, pradă unui impuls, ciocăni în uşa camerei fetiţei. Aceasta se deschise, dezvăluind faţa neliniştită a lui Sally, guvernanta. Când o văzu pe Gina, tânăra deschise uşa larg, zâmbind uşurată.

— Dumneavoastră eraţi, domnişoară. Mă temeam să…

— Să nu fie răpitorii? Lucrezi pentru domnul Fallon încă de pe-atunci?

— Când a avut loc a doua tentativă eram aici. A fost îngrozitor. Un om avea pistol, iar celălalt, nişte cuţite cu arc groaznice.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În curte, domnişoară. O plimbam pe Melanie cu căruciorul. Era mai mititică, iar domnul Fallon încă nu electrificase

gardurile.

— Şi cum a fost?

— Noroc că erau aici Greg şi Andy. Au reuşit să-i dezarmeze pe indivizi şi i-au dat afară, dar n-a lipsit mult să…

Fata se cutremură.

— Pot s-o văd pe Melanie? întrebă Gina, privind spre uşa închisă a unei alte camere.

— Chiar vreţi să vă deranjaţi, domnişoară? Păreţi cam obosită, dacă nu vă supăraţi. Melanie poate fi dificilă, foarte preteţionasă.

Gina avu un zâmbet răutăcios. Probabil că Melanie Fallon moştenise multe de la tatăl ei.

— Sinceră să fiu, m-ar bucura o diversiune, mărturisi ea. Sunt cam sastisită, în momentul de faţă.

— Şi Melanie la fel. De-asta face circ.

De când a auzit că s-a întors *aia*.

Nu fu nevoie să întrebe cine. Era evident, de la întâlnirea cu Marcha.

Fetiţa stătea pe un scaun, la fereastră, privind plictisită afară. Întoarse capul şi, la vederea Ginei, faţa ei măslinie se lumină. Cu un gest poruncitor, o chemă să se apropie.

— Vino şi stai jos cu mine. Nu credeam că ai să vii. Nimeni nu-şi pierde vremea cu mine, numai Greg şi Andy.

— Dar tatăl tău? încercă Gina să-şi ascundă dezaprobarea. Nu-şi face niciodată timp să se joace cu fetiţa lui?

— Uneori, dar e prea ocupat şi, când e *aia* aici, nu vreau să vină, fiindcă vine şi ea cu el.

Desigur, ca viitoare soţie a lui Tod, Marcha trebuia să se familiarizeze cu fiica lui. Ciudat. De obicei, Marcha nu avea

timp pentru copii. Ba chiar, întotdeauna afirmase că-i detesta.

— Ei, în după-amiaza asta nu sunt ocupată, spuse ea, pe un ton voios. Dacă vrei, mă joc cu tine. Ce să facem?

— Ce mi-ar plăcea mie *mult*, răspunse Melanie, cu regret, arătând spre curte, e să cobor acolo. Greg zice că pisica grădinarului a fătat. Sally, crezi că tăticul m-ar lăsa să-mi iau şi eu un pui, de tot? Aş avea cu cine să mă joc.

— Îl vom întreba, îi primise Sally, dar ştii că n-ai voie afară decât dacă vin cu noi şi Greg sau Andy.

— Hm, bine…!

Fetiţa avea o atitudine foarte filosofică pentru vârsta ei. Gina s-ar fi aşteptat să facă mofturi.

— Măcar te am pe tine! continuă ea. Cum te cheamă?

— Gina Darcy.

— Îmi place „Gina”. Sună italieneşte. Eu sunt pe jumătate italiancă, se lăudă ea. Ştiai, şi că bunicul meu cel rău vrea să mă fure?

Deci, Melanie aflase.

— Nu te teme, o linişti Gina. Tăticul tău nu l-ar lăsa niciodată.

— A, nu mi-ar părea rău, răspunse Melanie, spre mirarea Ginei. M-aş duce în Italia şi mi-aş cunoaşte toate rudele. Atunci, aş avea cu cine să mă joc. Oricum, mai bine aş sta la bunicul, dacă tăticul o să se însoare cu *aia*.

— Te rog, n-o ai numi aşa pe domnişoara Durrant! o dojeni Sally. Când îţi va fi mamă vitregă…

— *N-am* să-i zic nici „mămică”, nici „tanti Marcha”! bătu Melanie din picior. Nu e mămica mea, nici mătuşă, şi va fi o

mamă vitregă *rea*. Ştiu că aşa o să fie, mult mai rea decât bunicul!

Buzele ei de copil se strânseseră cu îndărătnicie, dar erau cât pe ce să tremure. Gina o cuprinse pe după umeri.

— Sunt sigur că tăticul tău nu va da voie nimănui să se poarte urât cu tine. Nu se ştie niciodată, poate nici nu se vor căsători.

Nu i-o spunea numai fetiţei, ci şi sieşi.

— Uite, îl văd pe Greg în curte. Hai să ciocănim în geam şi să-l chemăm sus. Poate ne duce să vedem pisoii.

Greg se bucură peste măsură, trezindu-i Ginei avu bănuiala incomodă că mai mult îl încânta perspectiva companiei ei.

— N-ai uitat că diseară avem întâlnire? o întrebă el.

— N-am uitat, răspunse Gina, observând privirea curioasă a Melaniei.

Pisica şi puii ei îşi aveau culcuşul într-o aripă neobişnuită a grajdurilor. Pisoii erau deja ştrengari, gata să plece de lângă mama lor. Erau şase la număr, de diverse culori.

— Îl iau pe cel negru, anunţă Melanie.

Pisoiul negru era o gâgâlice jalnică, cel mai mic dintre toţi.

— Nu l-ai prefera pe unul mai sănătos, mai jucăuş? o întrebă Gina. Ce zici de ăsta roşcovan şi drăgălaş?

Dar Melanie era încăpăţânată – încă o trăsătură pe care părea s-o fi moştenit de la amândoi părinţii ei.

— Nu. Ăsta e ca mine. E singur. Ceilalţi nu vor să se joace cu el. Pe ăsta-l vreau.

Se aşează în fân cu pisoiul pe genunchi, mulţumită să vadă cum ceilalţi se căţărau peste Gina, agăţându-se ca nişte ciulini de pantalonii şi puloverul ei.

Melanie, Greg şi Greg stăteau toţi trei în fân, boyguardul încercând să desprindă un pisoi îndărătnic de pe pieptul puloverului Ginei, când Tod aruncă o privire peste panoul de jos al uşii. Putu sta câteva minute neobservat, cu o nostalgie involuntară în ochi, privind scena caldă, aproape familială. Fiica lui, cu ţinuta răvăşită cum nicicând n-o mai văzuse, dar şi cumva mai fericită, ţinea în poală un pisoi, pe când alţii îi foloseau pe Greg şi Gina ca trasee cu obstacole.

Când Greg încercă să ia pisoiul agăţat de pulover, mâna lui atinse involuntar sânul Ginei. Tod observă cum o privi, cu ochii mari, întrerupându-şi

mişcarea.

Nici pentru ea aceasta nu trecuse neobservată. Ridică ochii spre Greg, muşcându-şi buzele, cu o expresie tulburată. Apoi, însă, zâmbi din nou şi-i dădu mâna la o parte.

— Lasă că-l iau eu.

— Gina!

Glasul răguşit al lui Greg ajunse la urechile ciulite ale lui Tod, care strânse pumnii pe lângă trup. Iar când Greg se aplecă înainte, căutând cu gura buzele despărţite ale Ginei, Tod năvăli în boxa grajdului.

— Deci aici erai, Gina! Parcă spusesem clar că aveam nevoie de tine la piscină. Şi, după ce te caut peste tot, ce descopăr? Că-ţi faci de cap cu un om de-al meu – şi bărbat, pe deasupra! adăugă el, cu o privire încruntată spre Greg. Şi o mai

găsesc şi pe fiica mea, arătând ca un copil al străzii.

Dintr-o mişcare rapidă, o culese pe Melanie din fân, făcând pisoiul să se rostogolească pe jos. Îşi împinse fiica în braţele lui Greg.

— Poftim! Du-o în camera ei. Discut eu cu tine şi cu Sally, mai târziu. Cât despre tine… se întoarse Tod spre Gina, care încerca să se strecoare pe lângă el, de tine mă acum acum şi aici.

Chipul colţuros şi simpatic al lui Greg era roşu de jenă şi vinovăţie, dar Melanie se dovedi mai recalcitrantă. Dădu drumul unui şir de văicăreli sfâşietoare:

— Mi-ai lovit pisoiul! îl vreau pe pisoiaşul meu! Gina a spus că pot să-l iau.

— N-am… începu Gina, dar privirea cruntă a lui Tod o amuţi.

— Taci, Melanie! mugi el. N-ai să iei

lighioana asta. Oricum cred că-i plină de purici. Greg, spune-i lui Sally să-i facă imediat o baie şi s-o spele pe cap.

— O.K., domnule Fallon…

Gina se opri în uşă, ţinând uşor în braţele sale musculoase fetiţa care se zbătea.

— Atunci, ne vedem pe la vreo şapte, Gina.

— Abia aştept! îi răspunse ea, cu un entuziasm forţat.

Ţipetele Melaniei se pierdută în depărtare, pe când în grajd se lăsa o linişte ameninţătoare, risipită numai de zgomotul respiraţiilor, a lui Tod gâfâitoare de furie, a Ginei rapidă şi sacadată, de teamă şi indignare. Fără să aştepte previzibilul atac, trecu imediat în ofensivă:

— Brută fără suflet ce eşti! Nimic nu urăsc mai mult decât un om care e crud cu

copiii şi animalele. Melanie era fericită, foarte fericită.

— Şi Greg la fel, din câte-am observat, mârâi Tod.

Deci, asta îl rodea, faptul că Gina sfidase politica lui de non-fraternizare.

— Toţi trei eram fericiţi, replică ea, până ai apărut tu.

— Eu cheltuiesc o avere pe două salarii pentru ca fiica mea să nu păţească nimic, şi tu…

— Nu era în niciun pericol! se răsti Gina. Era aici Greg…

— Cu mintea la altele.

Pisoiul cel roşcovan rămăsese agăţat de puloverul Ginei, iar Tod întinse mâna să-l ia, aproape absent, dar ea se retrase.

— Lasă-l în pace şi lasă-mă şi pe mine.

— Nu te-am auzit protestâns la fel de

violent când ţi-a venit Greg în ajutor.

— Nu! Fiindcă e prietenul meu. Tu nu-mi eşti decât şef, iar el n-a încercat să mă amăgească…

— Iar *eu* am încercat? întrebă Tod, ridicându-şi sprâncenele stufoase.

— Ştii prea bine că da! A, ai fost foarte abil. Niciun moment n-ai spus-o cu cuvinte, dar trebuie să fi ştiut ce credeam.

— Ba nu, replică el sardonic, te rog să mă lămureşti.

— Nu mi-ai spus că urmează să fiu doar dublura lui Marcha Durrant, că eu îmi voi asuma toate riscurile, îi timp ce ei îi va reveni întreaga glorie.

— Ce sentimente înduioşătoare pentru nişte rude. Marcha e verişoara ta.

— Foarte de departe, deşi nu atât de departe pe cât aş prefera.

— Simt cumva o undă de invidie

femeiască?

— Nu, nici pomeneală! N-aş face schimb de locuri cu Marcha nici dacă asta ar însemna să ajung stea la Hollywood. N-are nimic ce să-mi doresc.

„Decât pe tine”, se jelui inima ei, având însă grijă să-şi ascundă sentimentele.

— Şi totuşi, n-ai fi obiectat să joci rolul ei din filmul meu.

Aici, avea dreptate.

— Am presupus, aşa cum mi-ai dat de înţeles, că rolul e pentru mine.

— Câtuşi de puţin, negă rece Tod. N-am discutat niciodată subiectul ăsta. N-am scos o vorbă care să te facă să crezi ceva atât de ridicol. *Tu* să joci rolul principal într-un film important? Ce experienţă de actorie ai tu?

Nu-i putea răspunde. Ştia că nu avea

deloc. Avea, în schimb, o întrebare de pus.

— De ce m-ai angajat, când ai ştiut că Marcha se va împotrivi atât de categoric? Iar acum, că s-a întors, ai să mă dai afară?

— Nu, răspunse el calm. Marcha înseamnă mult în viaţa mea, dar nu-mi dă ordine cum să-mi fac filmele. Şi, ca să revenim la subiect, de ce n-ai venit la piscină?

— Fiindcă, replică ea cu duşmănie, aveai alte treburi.

— Cine-a zis? întrebă tăios Tod.

— Marcha, desigur.

Pe chipul lui se aşternu o expresie de neîncredere de-a dreptul palpabilă.

— Ai arătat destul de clar că nu ai niciun dram de afecţiune pentru verişoara ta. Mă rog, şi ea mi-a spus că eşti o individă destul de rece. Dar nu crezi că e degradant să minţi în legătură cu ea, s-o

învinuieşti pe ea pentru sfidarea ta rebelă?

Gina deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Ce rost avea? se întrebă ea, obosită. Era evident pe cine ar fi crezut Tod. Dar de ce-i spusese Marcha că era o femeie rece? Ce ticluia?

— Acum pot să plec? îl întrebă.

— Nu! Încă n-am terminat. Te-am prevenit, Gina, să nu te apropii de bărbaţii din echipa asta. Lasă-l în pace pe Greg Gibson! Vreau să stea cu gândul la treabă, nu la trupul tău…

În glas i se strecură o notă senzuală.

— …oricât de agreabil ar fi. Şi, de vreme ce se vede clar că nu ai deloc simţul răspunderii, las-o în pace şi pe fiica mea.

Răspunsul ei fu iute ca o lovitură de lance:

— De-asta o eviţi şi tu? Fiindcă n-ai nicio răspundere faţă de ea, decât ca

furnizor de jucării scumpe şi inutile, ca temnicer? Ce-ar fi să mai fi din când în când şi un tată adevărat, să observi că un copil are nevoie de afecţiune, de prieteni de vârsta ei, sau în lipsa lor, de un animal pe care să-l iubească? O fiinţă vie, caldă, despre care să ştie că e a ei.

— Aha! se încruntă el. Mă şi întrebam când vom ajunge la mâţa asta răpciugoasă şi plină de purici…

— *Nu* e răpciugoasă. Purici o fi având, dar ei pot fi eliminaţi, iar Melanie o iubeşte. Uită-te, hai, uită-te la ea! insistă Gina, ridicând pisicuţa neagră, pentru a i-o vârî sub nas. Observă măcar o dată şi o fiinţă drăgălaşă, ceva care nu înseamnă bani.

Privirea lui Tod se abătu un moment spre pisică, apoi reveni la faţa înroşită de furie a Ginei, după care coborî spre sânii

pe care-i agita respiraţia ei tumultuoasă.

— Prefer să mă uit la tine, spuse el încet, dar pe-asta o ştii, nu? Am spus cumva că n-ai talent la actorie? Încep să mă întreb!

Deodată, mâinile i se repeziră de lângă trup, apucând-o de braţe, pentru a o zgâlţâi în timp ce vorbea:

— La naiba, Gina! Cât de vicleană poţi fi? Ştii oare cât de eficientă e furia ta, ce magnific te face să arăţi? Cred că ştii. Ţi-o poţi provoca oricând ai chef?

— Furie? Crezi că furia mea e prefăcută? se răsti Gina. Nu mai fi aşa de încrezut. Cu tine, n-am nevoie să joc teatru. Mă înfurii de-mi vine să urlu, cu aroganţa ta, cu stilul tău îngâmfat, cu lipsa ta de omenie! Şi mai ai tupeul să mă faci pe *mine* rece! Tu eşti Domnul Aisberg în persoană!

Dintr-odată, atmosfera din jurul lor deveni încărcată cu o energie care nu era numai a furiei, iar celelalte emoţii, la fel de furtunoase, o făceau pe Gina să tremure. De astă dată, însă, era hotărâtă să nu se mai lase dezarmată. Continuă să-l înfrunte, cu aceeaşi îndrăzneală.

— Dă-mi drumul! Sunt dublura lui Marcha, ai uitat? Acum s-a întors, aşa că nu mai ai nevoie de înlocuitori, poţi să-ţi potoleşti cu ea poftele sexuale!

— În timp ce tu faci acelaşi lucru cu Greg, presupun? mârâi el. A, am observat că aţi vorbit despre o întâlnire, sfidându-mi în mod flagrant ordinele.

Cândva, Gina ar fi negat vehement că între ea şi Greg mai era şi altceva decât o simpatie reciprocă, dar ştia că din partea lui Greg era mai mult decât atât – şi, pe deasupra, era iritată.

— Ţi-am mai spus că e treaba mea cu cine mă întâlnesc. Şi dacă tot a venit vorba despre timpul liber, vreau o zi liberă săptămâna viitoare.

— În ce scop? se răsti Tod.

— Ca să merg la cineva pe care-l vizitez regulat. De când am venit aici, nu m-am mai putut duce.

— Alt iubiţel?

— Se poate spune şi aşa.

În fond, Rusty nu era femeie.

— Greg nu-ţi ajunge? Şi mai vorbeşti de apetiturile mele sexuale! o ironiză Tod. Şi dacă nu-ţi dau permisiunea?

— Am să mă duc oricum, replică Gina, ridicându-şi cu îndărătnicie bărbia. E foarte important pentru mine.

După ce o mai strânse o ultimă dată de braţe, exasperat, Tod îi dădu drumul, încruntat, cu o expresie de frustrare –

observă Gina satisfăcută.

— Acum pot să plec? întrebă Gina, rece.

— Da, du-te! Vezi-ţi de prostiile tale căpoase! Şi ia şi mâţa asta cu tine!

Dintr-o mişcare fluidă, se aplecă şi culese pisoiul negru.

— Zi-i lui Greg s-o ducă la veterninar să-i facă un examen şi s-o deparaziteze. Pe urmă, Melanie n-are decât s-o ţină!

Dintr-odată, devenise înduioşător de îmbufnat şi stânjenit, ca un băieţel care încearcă să se facă iertat.

Doamne Dumnezeule, omul ăsta tot avea ceva uman în suflet, la urma urmei, se minună Gina, în timp ce lua din mâinile lui ghemotocul miţos.

Cu acel prilej, degetele li se atinseră accidental, iar pe Gina păru s-o străbată un şoc de energie statică. La naiba, chiar

nimic n-avea să potolească vreodată efectele iritante ale acelui om asupra simţurilor ei? Pentru a-şi ascunde agitaţia, se răsuci fără o vorbă şi ieşi aproape în fugă din grajd, căutându-l pe Greg.

Avea nevoie de cineva, de oricine, care să i-l alunge din minte pe Tod Fallon. De ce nu voia mesajul din creier să i se infiltreze şi în restul trupului, să-i liniştească furtuna din inimă? Mesajul că Tod îi aparţinea lui Marcha.

— Unde mergem? îl întrebă Gina pe Greg, seara, în timp ce plecau de la Mallions.

— Undeva pe-aproape, teamă mi-e. Chiar şi în seara liberă, pot fi chemat oricând.

Se bătu peste buzunarul de la piept, unde avea un pager.

— Dacă ăsta-ncepe să cârâie, trebuie să dau un telefon sau să ajung la Mallions cu toată viteza.

— Nu mă deranjează, îl asigură Gina. Aş prefera un loc liniştit. În ultima vreme, atmosfera a fost destul de agitată.

— Tod te-a pus la şmotru, hmm? Mă rog, cred că ai ghicit motivul. Acum nu mai am de ce să-mi ţin gura, când i s-a întors „steaua” din vacanţă… cu două săptămâni întârziere, aş putea să adaug. Nu-i de mirare că era cam nervos. Eu, unul, nu-l condamn. N-aş avea încredere-n tipa aia nici cât să-i dau un şut.

— Aşa? întrebă Gina, neputându-şi ascunde curiozitatea.

— Se-nfierbântă ca focu-n budigăi, când e vorba de bărbaţi, Marcha Durrant a noastră. Pe moment, e mulţumită cu Tod, fiindcă i-a făcut intrarea în cinematografie.

Da’ dac-apare pe interval al regizor, mai mare, uite nici atât – pocni el din degete – n-aş da pe şansele lui Fallon.

— Mi-a dat impresia, spuse Gina, cu o nepăsare studiată, că se vor căsători după ce termină filmul.

— Ce vorbeşti?! îi aruncă Greg o privire piezişă, sardonică. Încă nu te-ai prins cum stă treaba cu Tod Fallon? Nicio tipă, oricât de sexy, n-o să-l aducă a doua oară în faţa altarului. Cred că ce-a avut el drept inimă s-a dus în groapă cu fata aia italiană. Nu, e genul care le iubeşte şi le lasă. Marcha a rezistat mai mult decât majoritatea. Şi, prin „dragoste”, nu mă refer la sentiment, înţelegi?

— A, înţeleg prea bine, răspunse Gina, posomorâtă.

— S-a dat şi la tine?

Dintr-odată, Greg părea revoltat.

— La-nceput, toţi ne-am zis că tu eşti următoarea la rând.

Gina nu voia ca discuţia să se abată pe o cale prea personală, aşa că reveni la vechiul subiect:

— Deci, nu credeţi că relaţia lui cu Marcha o să dureze?

— Nu numai atât, sperăm să nu dureze. Tipa asta e periculoasă. De fapt, toţi credeam că se cărase de-a binelea, da' ca o buruiană ce e, nu piere cu una cu două.

— S-au certat?

— Nu tocmai. Marcha are geniu la şantajul emoţional. De obicei, se impune pe loc. Dar Tod s-a cam supărat când n-a convins-o să-şi facă singură cascadele. I-a spus-o faţă că multe vedete mai celebre decât va ajunge ea vreodată s-au descurcat fără dubluri. Cât pe ce să iasă

cu scântei. Dar Marcha are un avantaj pe care ştie să-l folosească.

— Aşa…?

— Mhm! Trupul. Oricât de rău s-ar înfuria Tod pe ea, o dată să bâţâie din funduleţul ăla sexy şi vioi şi gata, îi promite madamei cerul şi pământul. De data asta, a fost vorba de o cascadoare personală.

— Înţeleg…

Gina tăcu, până când roţile maşinii sport, frânând, răscoliră pietrişul din faţa unei cârciumioare pitoreşti. Va să zică, dominaţia lui Marcha asupra lui Tod era mai precară decât se lăudase verişoara ei. Nu că asta ar fi mărit cu ceva şansele Ginei. Oricum, nu voia să facă parte dintr-o succesiune de aventuri trecătoare. Nu-i plăcea imaginea pe care i-o prezentase Greg, a unui om care refuza să se mai lase

vreodată cuprins de sentimente, căutând numai plăcerea fizică, atât de repede satisfăcută.

— Sper că-ţi place mâncarea de la cârciumă, spuse Greg, în timp ce o conducea în salon.

Pereţii erau văruiţi, iar tavanul, susţinut pe grinzi. Se aşezară într-un colţ retras şi aleseră biftecuri în sânge, cu salată. Gina nu putu rezista unei felii generoase de prăjitură *Forêt Noire*.

— Nu-ai de ce să-ţi faci griji pentru siluetă, Gina, îi zâmbi Greg, cu o privire admirativă, bătând-o pe coapsă cu un gest de stăpân pe care Gina descoperi că nu-l agrea. Tu nu eşti ca Marcha. Asta, o să se ofilească înainte de patruzeci…

Se întrerupse.

— Vorbeşti de lup! Ia uite cine-i aici!

Răsucindu-se în scaun, Gina îi văzu

pe Tod şi Marcha intrând în local. Salonul era prea mic pentru ca ea şi Greg să rămână neobservaţi şi, în orice caz, bodyguardul ridica deja mâna, într-un gest leneş de salut.

— Deci, te-ai întors! îi spuse el lui Marcha, în timp ce Tod se ducea la bar să comande de băut. Cum a fost în Italia?

— În Italia? îl privi Marcha de sus. Ce tot vorbeşti? Am fost în Franţa.

— Curios, răspunse Greg, tărăgănat. Steph şi Debbie au trecut prin Italia, acu' două săptămâni. Ziceau că te-au văzut.

— M-au confundat, replică scurt Marcha.

Gina se întrebă dacă Marcha minţea. Oare îşi petrecuse vacanţa prelungită în compania altui bărbat, a unui alt regizor de film poate? îl înşela pe Tod? Descoperi că o nădăjduia, şi spera ca Tod să afle. „Şi

la ce ţi-o folosi asta?” se întrebă ea, cu cinism. „Ştii bine că nu eşti dispusă să intri în lungul şir de? foste? din viaţa lui Tod”.

Tod reveni cu paharele şi conversaţia se orientă spre teme generale, mai mult despre filmările care aveau să înceapă în curând.

— Cum se prezintă Gina? îl întrebă Marcha, ca şi cum verişoara ei nici n-ar fi fost de faţă. Şi-a terminat instructajul?

Şi o învrednici cu un zâmbet pe cât dulce, pe atât de fals.

— Nu, răspunse Tod, dar putem începe lucrul la secvenţele mai simple. Antrenamentul ei poate decurge concomitent. Căderile cu calul nu vor pune mari probleme. Gina e o călăreaţă excelentă, iar Theresa are deja un animal antrenat. Nu mai trebuie decât să

exerseze împreună, calul şi călăreaţa.

Auzind numele Theresei, Marcha îngustă uşor ochii.

— Ai fost la grajduri în lipsa mea?

Gina simţi imediat suspiciunea şi gelozia verişoarei sale. Oare Theresa fusese una dintre predecesoarele acesteia, sau Marcha se temea că proprietăreasa grajdurilor i-ar fi putut lua locul?

— Bineînţeles că ne-am dus la Theresa. Ştii bine că are singurele dotări potrivite.

— A, a fost şi Gina cu tine?

— Tocmai ăsta a fost scopul…

Tod vorbea dintr-odată mai absent, fără s-o privească pe Marcha. În schimb, ochii săi păreau să privească locul dintre Greg şi Gina – care ar fi trebuit să fie gol; căci, terminând de mâncat, Greg se apropiase, iar acum o ţinea pe după

umeri, atingându-i coapsa cu a lui; iar Gina, deşi vecinătatea lui o lăsa rece, îi permitea s-o atingă, blindându-se intenţionat contra vulnerabilităţii faţă de Tod.

— Ei, cred că noi vă lăsăm să mâncaţi în linişte, spuse Greg, când o chelneriţă le aduse celorlalţi doi comanda.

— Vă-ntoarceţi direct la Mallions? întrebă Tod, chipurile nepăsător.

— Nu, ne gândeam să dăm o raită mai întâi. Gina n-a prea avut ocazia să vadă peisajele. Ai cam ţinut-o din scurt, de când a venit aici.

Se plimbară cu maşina cam o oră. Apoi, când începu să se întunece prea tare ca să mai admire priveliştile, Greg porni spre casă.

— E încă devreme, spuse el. Bei un

păhărel?

— Niciun strop de alcool, răspunse Gina. Nu prea ţin la băutură, cel mult un pahar de vin la masă.

— Cum vrei. Te superi dacă cu beau o bere? Nici eu nu le trag. Dac-o făceam, n-aş fi rămas în meseria asta.

— Crezi că ai lui Mantalini vor încerca din nou? întrebă Gina, în timp ce-şi sorbeau băuturile în salonul confortabil al lui Greg.

— Cine ştie? A îmbătrânit. Maria e moartă de trei ani. Cât timp poţi să ţii în tine ura, să visezi răzbunarea?

Puse halba jos.

— Dar n-am venit aici ca să discutăm despre problemele lui Tod.

— Nu ştiam că subiectul e tabu, replică Gina, intuindu-i intenţiile.

— Ştii foarte bine ce-am vrut să spun:

ar trebui să vorbim despre noi doi.

Şi, cu aceste cuvinte, Greg veni să se aşeze pe marginea fotoliului ei.

— Greg! îl opri Gina pe un ton amical dar ferm, înlăturându-i braţul. Te rog, nu-ţi face iluzii. Nu distruge o seară atât de plăcută. Nici nu poate fi vorba de „noi doi”. Am avut o întâlnire, ca între prieteni, nimic mai mult.

— Ei, haide. La cârciumă nu erai aşa de înţepată.

— A fost altceva. Acolo, eram în public. Nu voiam să fac o scenă. Acum suntem singuri şi-ţi pot spune: nu sunt o femeie neserioasă, Greg.

— Depinde ce înţelegi prin neseriozitate, răspunse Greg, cam nemulţumit. Eu aş zice că o femeie neserioasă îi face ochi dulci bărbatului în public şi-l tratează cu răceală în particular.

— Îmi pare rău dacă m-ai înţeles greşit. N-am vrut nicio clipă…

— Nu? o întrerupse Greg, pentru a continua imediat, rar, caustic. Nu, nu pe *mine* ai încercat să mă duci de nas, ci pe Tod, aşa-i? Am observat cum se uita la noi. Poate că tot e ceva între voi, în ciuda lui Marcha. Poate încercai să-l faci gelos.

— Nu fi ridicol! exclamă Gina.

— Nu, Gina! Nu-mi place să par ridicol, nici să fiu făcut ridicol.

În glasul lui Greg începea să se simtă o undă de ameninţare. Omul cel prietenos dispăruse, înlăturat de propriul său orgoliu rănit.

— De-asta am de gând să capăt măcar o compensaţie pentru astă seară.

Ameninţările de acest gen o lăsau pe Gina netulburată.

— Cred că mă confunzi cu alt soi de

femeie, răspunse ea. Nu-mi plătesc „în natură” distracţiile.

— N-oi fi făcut-o, până acum. Dar dacă te încurci cu Fallon, va trebui să-ţi schimbi principiile. Iar acum, vom face puţină instrucţie. Şi vezi că n-are rost să te zbaţi, adăugă el, înşfăcând-o într-o îmbrăţişare stângace, dar puternică. Nu te compari cu mine.

— Greg!

Disperată, Gina începu să-şi smucească dintr-o parte în alta capul.

— Te rog, nu face asta. O să-ţi pară rău, când vei fi treaz. Nu vreau să mă cert cu tine. Aş prefera să rămânem prieteni.

— Dacă vrei să rămânem prieteni, atunci cooperează, mârâi el. Nu uita, tu ai vrut întâlnirea asta…

— Nu-i adevărat, eu n-am…

Dar gura lui îi reteză cuvintele şi, în

acel răstimp de tăcere, Gina se hotărî.

În clipa următoare, creştetul lui Greg ajunse mai jos decât călcâiele, în drum spre podea, unde căzu lat. Scurută din cap, clipi şi dădu să se ridice.

— Stai pe loc! îl preveni Gina.

Niciunul dintre ei nu auzi uşa deschizându-se când Greg, neluându-i în seamă avertismentul, se ridică, pentru a sări asupra ei. Din zbor, un picior şi o mână i se opriră brusc, astfel încât se împiedică şi căzu iar, îndesat. De astă dată i se tăie respiraţia şi rămase pe jos, icnind.

— Judo, pe cinstea mea! Joci dur, în relaţiile cu bărbaţii!

Gina se răsuci în loc, pentru a-l vedea pe Tod rezemat de tocul uşii, cu o expresie de nepătruns.

— Fallon!

Greg îşi mai revenise oarecum.

— Ce naiba? E camera mea personală, mormăi el, ridicându-se cu chin cu vai în picioare.

— Pentru uzul tău personal, da. Dar este sub acoperişul meu, dă-mi voie să-ţi amintesc, şi nu-ţi permit să-ţi faci de cap aici cu toate fâşneţele...

— Cum îţi permiţi...?! începu Gina, dar Tod continuă, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o:

— Eşti concediat, Gibson.

— Da' eu...

— M-ai auzit? Eşti concediat.

Se întoarse spre Gina:

— Iar tu... ieşi naibii afară de-aici.

— Mă concediezi şi pe mine? i-o întoarse Gina, cu mândrie.

— Nu mă provoca! Asta vrei? Să pleci cu Gibson?

— N-nu... se bâlbâi ea, în niciun caz...

Eu doar…

— Atunci, fuga-marş în camera ta!

Gina, însă, nu putea să plece fără a încerca să îndrepte lucrurile. Oricât de tare o supărase Greg, nu avusese niciun motiv de teamă şi nu voise nici ca el să-şi piardă slujba.

— Greg, îmi pare rău. N-am vrut să iasă aşa…

Cuvintele îi pieriră, când bodyguardul îi întoarse spatele. Tod continua s-o privească, implacabil, ameninţător. Nu-i mai rămânea decât să-l asculte.

Capitolul 7

— Tod?

Gina îi studia profilul împietrit, în

timp ce mergeau cu maşina spre grajduri, a doua zi dimineaţă. Încă se mai simţea vinovată de concedierea lui Greg, pentru că se folosise într-adevăr de el, în propriile ei scopuri.

Tod nu-i răspunse, aşa că mai încercă o dată.

— Tod… în legătură cu Greg…

— *Ce*-i cu el? se răsti Tod, mai feroce decât se aşteptase ea.

— Chiar a trebuit să-l dai afară? Simt că…

— Da? o îndemnă el, cu aceeaşi expresie dură ca granitul. Cam ce *simţi* pentru Greg, Gina? M-ar interesa să ştiu.

Neluându-i în seamă proasta dispoziţie, Gina insistă:

— Consider că ai fost prea aspru cu el. Nu s-a purtat cu nimic mai necuviincios decât… decât…

Se opri brusc, conştientă că ajunsese pe un teren periculos.

— Da? se interesă el, ameninţător. Continuă!

— Bine! Îţi spun! Comportamentul lui n-a fost mai urât decât al tău! El, cel puţin, nu încerca decât să mă sărute. Pe când tu… tu ai…

Nici acum nu putu continua, aşa că schimbă imediat tactica:

— La sosire, mi-ai spus că dacă prezenţa mea perturba munca altcuiva, eu voi fi concediată. De ce nu…

— De ce nu te-am concediat? Foloseşte-ţi capul! Crezi că vreau să se irosească de pomană tot antrenamentul?

— Dar, desigur, mult mai importantă e siguranţa lui Melanie!

— Ce-ţi pasă ţie de ea? Nu credeam că voi, femeile „de carieră”, ţineţi prea

mult la copii.

Gina tresări. Cuvintele lui o loviseră în plin. Dar, în fond, Tod nu putea şti cât tânjea ea să aibă copii, nu ştia că această bucurie îi era refuzată pentru totdeauna.

— Ţin foarte mult la copii, iar Melanie e o scumpă. De-asta cred că ar trebui să te mai gândeşti la povestea cu concedierea lui Greg.

— Nicio grijă, răspunse el, aproape obosit N-ai să-ţi pierzi amorezul. I-am spus că poate rămâne.

Pe faţa Ginei se ivi un surâs de uşurare, dar Tod, privind-o lateral, avu impresia că vizibila ei fericire ascundea altceva.

— Şi-acum, continuă, repezit, poate ne concentrăm pe meserie?

Iar Gina îşi dădu seama că, de cinci minute, se aflau în curtea grajdurilor, fără

ca ea să fi observat, atât fusese de absorbită în discuţie.

— Azi, îl vei cunoaşte pe Clown. E un cal. Theresa l-a botezat aşa când a descoperit cât de „natural” face pe prostul, un material ideal pentru căzăturile cu caii. Unii cai sunt ţinuţi pentru anumite cascade, numai fiindcă au aptitudinile necesare. Clown-ul e un „căzător”.

În timp ce porneau spre grajd, Tod continuă să-i explice:

— A fost învăţat să cadă la comandă, însă chiar şi aşa, călăreţul trebuie să ştie să-l controleze.

— Mi se pare cam crud, spuse Gina fără convingere, în timp ce o priveau pe Theresa înşăuând calul, gata să le facă o demonstraţie.

— Câtuşi de puţin. Caii ca el sunt

foarte valoroşi şi trataţi cu cea mai mare grijă. Toate lecţiile se predau cu multă blândeţe. Nu ai nevoie decât de timp, răbdare şi cât mai mult zahăr!

A doua zi dimineaţă, Tod îi înmână Ginei cheile maşinii.

— Crezi că te descurci singură cu Theresa până la sfârşitul lecţiilor?

— Tu ce faci? întrebă Gina, cu un junghi de dezamăgire.

— Azi începem filmările. Vom lucra la secvenţele cu Marcha, prim-planuri, iar apoi, când vei fi şi tu gata, trecem la cadrele cu dublări.

Oare aveau să filmeze, în lipsa ei, şi secvenţele de dragoste dintre Marcha şi Tod? Gina spera că da. Nădăjduia din toată inima ca acestea să se termine înainte de a începe ea să filmeze. Nu voia

s-o vadă pe Marcha în braţele lui Tod; era destul de neplăcut să şi-o imagineze.

În restul săptămânii, Gina îi văzu puţin pe Tod şi Marcha. Când nu filmau, păreau să ia masa în oraş. Greg se purta civilizat şi rece ori de câte ori se întâlneau, iar Gina regreta că pierduse camaraderia lui.

Astfel, simţindu-se cam însingurată, începu să-şi petreacă timpul liber în camera fetiţei.

— Mă întreb, spuse Sally într-o seară, cam timidă, dacă ai putea sta singură cu Melanie. Eu am fost invitată la o întâlnire şi n-aş vrea să refuz.

— Du-te neapărat, răspunse pe dată Gina. Mi-ar face mare plăcere să stau cu ea.

— Nu crezi c-ar trebui să-i cerem mai întâi permisiunea domnului Fallon?

— Nu putem. Şi el e plecat. Dar, în orice caz, nu văd de ce s-ar împotrivi, câtă vreme Melanie nu rămâne singură. În seara asta, Andy e de serviciu afară, nu?

Aşa că se înţeleseră, iar Gina avu satisfacţia de a se distra cu fetiţa, dându-i ceaiul, făcându-i baie şi citindu-i o poveste până adormi. Se simţea foarte liniştită, stând în lumina slabă a lămpii de veghe. Gina se aplecă peste Melanie, privindu-i cu nostalgie faţa mică şi drăgălaşă şi ascultându-i respiraţia regulată. Cât ar mai fi dorit să aibă o fetiţă ca ea!

Era atât de absorbită în adoraţie, încât nu auzi uşa dschizându-se încet. Imediat, însă, tresări, simţind încă o prezenţă în cameră. Ştiu pe loc cine era, i-o spuneau toate terminaţiile nervoase.

După ce se asigură că fetiţa lui nu avea nicio problemă, Tod îi făcu semn s-o

urmeze în camera alăturată.

— Ce naiba faci aici? întrebă el, nervos. Unde-i Sally.

— A avut norocul s-o invite cineva în oraş, aşa că m-am oferit să-i ţin locul.

— Şi cred, replică sarcastic Tod, că nici uneia nu v-a trecut prin minte că ar trebui să-mi cereţi voie?

— Ba ne-a trecut prin minte, spuse calmă Gina, dar de vreme ce erai plecat, probabil cu Marcha, n-am avut cum să te consultăm. Era păcat ca Sally să piardă ocazia, numai fiindcă tu mergi mereu să te distrezi. Iar eu sunt absolut capabilă să am grijă de Melanie.

Tod închise uşa dintre cele două camere, după care se întoarse, studiind-o cercetător.

— Mă uimeşti, comentă el într-un târziu.

— Zău? replică nepăsătoare Gina. În ce sens?

— Toată… toată „chestia” asta faţă de verişoara ta. Să nu crezi că n-am observat modul subtil în care o denigrezi. Şi totuşi, ea n-a avut decât lucruri bune de spus despre tine.

Buza Ginei se răsfrânse. Cât de uşor se lăsau bărbaţii amăgiţi de o faţă frumoasă – iar Marcha, desigur, era o actriţă înzestrată.

— Cu excepţia afirmaţiei că aş fi „frigidă”, se pare.

— Aia, răspunse el sec, a fost un fel de recomandare, în ceea ce mă privea pe mine. Îmi cunoaşte opiniile cu privire la relaţiile dintre subordonaţi şi a spus că nu prea rişti să prezinţi un pericol pentru vreun membru al echipei; probabil nici n-ar fi trebuit să te măriţi, din moment ce nu

erai nici genul casnic, nici cel romantic.

— Vai, mii de mulţumiri, Marcha! exclamă Gina. Ca recomandare, asta le pune capac la toate. Sau, recomandare să fi fost? Pare-mi-se mai degrabă că se temea să nu ţi-o ia atenţia razna, în lipsa ei. E clar că-ţi cunoaşte slăbiciunile.

A-l acuza pe Tod de slăbiciune era un lucru periculos, provocarea unei riposte. Gina recunoscu semnalele de pericol, în subţierea buzelor şi înăsprirea privirii.

— Dar tu îţi cunoşti slăbiciunile, Gina? o întrebă el încet.

Porni spre uşa dinspre culoar şi, spre marea uimire a Ginei, răsuci cheia în broască.

— C-ce faci…? Nu înţeleg ce vrei să spui.

Din păcate, înţelegea, iar acest lucru îi înmuia genunchii.

— Lasă că ştii tu foarte bine, Gina. Se pare că Marcha s-a înşelat. Oi fi în stare să joci teatru faţă de reprezentantele propriului tău sex, dar nu şi cu un bărbat, un bărbat adevărat. Nu ştiu nimic despre soţul tău, dacă a fost sau nu capabil să-ţi sondeze profunzimile, dar ştiu că eu pot. Am ajuns foarte aproape de a o face, o dată sau de două ori, iar acum mă tentează s-o fac până la capăt.

— Nu! N-ai… n-ai s-o faci. Nu te las. Am să…

— Ai să ce? Mă tratezi cu refuz, la fel ca pe Greg? Ei, dar mă nedumereşti! Ai avut destule ocazii, Gina, însă n-ai profitat de ele. E posibil ca de fapt să *nu* vrei să mă descurajezi? Cu mine de ce nu ţi-ai folosit talentele în arte marţiale?

— Nu… n-am crezut că ar folosi la ceva, improviză ea. Spuneai că ai fost

cascador. Am… am crezut că eşti mult mai priceput decât mine.

— Întâmplător, sunt. Dar tot nu te cred. Mă pricep la femei, Gina. Nu eşti la fel de imună faţă de mine pe cât ai vrea să cred. Se simte din modul în care vorbeşti despre relaţia dintre verişoara ta şi mine. Cred că eşti geloasă – nu doar invidioasă fiindcă joacă rolul principal în film, ci şi…

— Fiindcă e amanta ta? Niciodată! exclamă Gina, cu înverşunare. În viaţa mea n-am să mă înjosesc aşa faţă de vreun bărbat. Dacă ar fi să mai am vreodată încredere în cineva de sex masculin, lucru de care mă îndoiesc, ar urma sau căsătoria, sau nimic. O fi având Marcha moralitatea unei pisici de maidan, dar nu e o trăsătură a familiei.

— Nu? se interesă el încet. Atunci cum ai califica reacţia ta, vizibil pozitivă,

faţă de erotismul meu?

— Erotism? Aşa-i zici tu? Eu l-aş numi desfrâu prăfuit. A, nu neg că ştii de minune cum să trezeşti cele mai josnice instincte ale unei femei, sunt şi eu o fiinţă omenească la urma urmei.

— Da, ştiu cum să te excit, Gina, şi e o experienţă foarte plăcută. Dar n-aş numi instinctele tale josnice, ci doar fireşti. Mai ales având în vedere îndelungata abstinenţă pe care ţi-o declari.

Era o noapte călduroasă, dar Gina ştia că nu din această cauză i se îmbrobonase pielea cu sudoare.

— Eşti caldă, Gina, murmură Tod, o fiinţă vie, cu sânge fierbinte. Ce spuneai, că oricine are nevoie de o făptură vie şi caldă pe care s-o ţină în braţe?

— Vorbeam despre Melanie şi… şi pisoi.

Dar nu-i putu înlătura mâna, care se apropie şi-i atinse pielea gingaşă, deasupra decolteului cu elastic al rochiei.

Tod se apropie, întinzându-i cu ambele mâini elasticul, până când corsajul coborâm dezvăluindu-i umerii, relieful sânilor. Încet, nespus de încet, capul i se aplecă asupra ei, gura începu să-i guste pielea, s-o savureze, străbătându-i toată fiinţa cu fiori, trezindu-i dorinţa de a cunoaşte mai mult, şi mai mult, din iscusinţa lui senzuală.

— În ultima vreme, de multe ori m-am pomenit gândindu-mă la tine, Gina, murmură Tod. Mi-am imaginat cum ar fi fost să facem dragoste până la capăt.

Glasul îi deveni mai gutural.

— Şi nu doar o dată, ci zi de zi.

Numai de-ar fi ştiut cât de des se gândise şi ea la acelaşi lucruri,

imaginându-şi asemenea momente – dar momente de emoţie sinceră, putând merge mai departe fără ruşine, până la deznodământul firesc.

Degetele lui, ajunse pe ceafă, o traseră mai aproape.

— Ţi-o poţi închipui, Gina?

Glasul îi era seducător, sugerând imaginea pe care şi-o zugrăvea în minte.

— Ştiu că poţi. Tu, în braţele mele, goală, amândoi goi. A fost cât pe ce să se întâmple, o dată, nu? Ţi-am atins trupul, l-am simţit însufleţindu-se, dar am bătut în retragere, ca un prost. O vreme, mi-a venit ideea idioată că nu eram potrivit pentru tine, că meritai altceva, mai de soi. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, nu? Mă doreai, mi te-ai fi dăruit, iar eu am dat cu piciorul norocului. Îţi poţi da seama de câte ori am regretat-o? Dar de data asta n-am să mai

renunţ. De ce-aş face-o, după povestea cu Greg?! Şi-apoi, mai e şi bărbatul ăla pe care vrei să-l vizitezi. Despre el nu pot spune nimic, desigur, dar pe Greg îl cunosc. Cred că pot fi mai subtil, mai sensibil.

Gina clătină din cap. Greşea, se înşela amarnic în insinuările lui, şi totuşi, continua să-l privească în ochi, neştiind cât de clar i se oglindeau într-ai ei emoţiile contradictorii. Neputându-şi înfrâna instinctele, îşi lăsă mâinile să lunece peste umerii laţi ai lui Tod, apoi împrejurul gâtului. În acelaşi timp, el îi cotropi gura cu o dibăcie care-o făcu să tremure din tot trupul.

Când sărutul luă sfârşit, Gina abia se mai ţinea pe picioare.

— Mă doreşti, Gina, nu-i aşa?

Glasul lui era cald, seducător.

Neputincioasă, clătină din cap, încercă să se retragă, dar fără pic de convingere. Se simţea moleşită, inertă şi observă că Tod era conştient, în chip triumfător, de docilitatea ei.

De astă dată, apăsarea buzelor lui fu mai accentuată, căutând să-i smulgă şi consimţământul rostit, pe lângă cel fizic, iar Gina ştiu că nu mai era de glumă. Trupul lui Tod îşi proclama prea sigur excitaţia, semn al unei nevoi fizice inconfundabile şi foarte puternice, şi pentru prima dată începu să-şi dea seama că era într-adevăr hotărât să şi-o satisfacă.

Scârţâitul uşii dintre camere risipi ceea ce nicio altă forţă n-ar fi putut distruge. Se despărţiră brusc, fiecare recunoscător pentru buimăceala din ochii Melaniei.

— Gina, unde mi-e pisoiul? Vreau să

dorm cu el.

— Sally l-a dus la bucătărie să mănânce, îi explică Gina cu blândeţe.

Adăugă, în şoaptă, spre Tod:

— Ne-am gândit că nu eşti de acord să doarmă în patul ei.

— Aha… ridică el din umeri nervos. Dacă-l vrea, poate să-l ţină acolo. Cobor eu acum să i-l aduc.

Gina înţelese că avea nevoie de acest pretext pentru a-şi regăsi autocontrolul. Ea, una, se concentra asupra fetiţei, luând-o în braţe. Numai de-ar fi fost a ei… a ei şi a lui Tod, născută din dragostea lor pătimaşă. Cu siguranţă, o asemenea intensitate a sentimentelor ca în seara aceea ar fi dus la… Apoi îşi aminti, îşi aminti că nu putea avea parte de aşa ceva, niciodată, cu niciun bărbat. Simţi usturimea lacrimilor amarnice.

Când îşi dăduse seama cum o minţise Keith, traumaticul şoc precipitase o pierdere de sarcină, urmată de informaţia zdrobitoare că era improbabil să mai rămână vreodată gravidă.

Multă vreme, înainte şi după divorţ, Gina fusese cu sănătatea şi moralul la pământ, prea amorţită ca să-i pese. Abia mult mai târziu, când începuse să se întremeze, descoperise profunzimea suferinţei, vătămarea psihică provocată de pierderea lui mai preţios atribut feminin al ei. Până atunci, nu-şi dăduse seama cât îi energizase cariera încrederea în propria sa feminitate. Acum, nu se mai simţea femeie decât pe jumătate, nesigură de identitatea ei.

Revenind cu pisoiul sub braţ, Tod se opri în prag, cu respiraţia tăiată şi toate măsurile de răcorire a dorinţei febrile pe

care şi le luase mistuite la vederea imaginii din faţa lui.

Cât de frumoasă era, cât de fermecătoare şi dezirabilă. Stătea cu fetiţa lui în braţe, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru… Oare ce fel de copii ar fi procreat ei doi, dacă…

Apoi, la fel ca Gina, izgoni gândul. Niciodată, îşi jură, niciodată n-avea s-o mai facă. Cei ce iubesc suferă. La moartea Mariei, jurase ca întotdeauna să-şi păstreze pentru sine o parte din el însuşi, astfel încât suferinţa să fie minimă, uşor de înlăturat. Niciodată n-avea să mai dea tribut iubirii, nici cu mintea şi sufletul, nici cu trupul.

Se mişcă, îşi drese glasul, iar micul tablou se risipi ca fumul; când însă Gina ridică privirea, Tod îi văzu luciul lacrimilor pe obraji şi voinţa i se clătină din nou.

Într-o clipă, ajunse lângă ea.

— Ce este, Gina? Spune-mi, ce-i cu tine?

— N-nimic. Cel puţin…

Nu-şi putu stăpâni micul suspin care-i tăie fraza.

— Atâta doar că… stând aici cu Melanie, mi-am amintit că nu am… nu am… un copil al meu.

I se puse un nod în gât. Nu mai putea vorbi. Nu-şi găsea cuvintele care să exprime cea mai cumplită nefericire a ei, aceea că niciodată n-avea să mai poată avea copii.

Deci, îşi regreta trecutul, nu? reflectă înverşunat Tod. Cu câţiva ani în urmă, după cum ştia de la Marcha, refuzase insistenţele soţului ei de a duce o viaţă casnică, aşa că acesta o părăsise pentru o femeie dornică să aibă copii cu el. Şi

totuşi, Tod constată că nu se putea înverşuna împotriva ei. Le cuprinse în braţe pe amândouă, pe Gina şi pe fetiţa lui, care adormise din nou.

— Nu contează, iubito, şopti, nu e prea târziu. Eşti încă tânără.

Nu-i observă gestul deznădăjduit de negaţie din cap, când o luă pe Melanie din braţele ei, ducând-o înapoi în pat.

Când reveni, o găsi pe Gina stând de vorbă cu Sally, calmă şi stăpânită ca şi cum n-ar fi vărsat nicio lacrimă.

— Da, mulţumesc, domnişoară, tocmai spunea Sally. Am petrecut o seară minunată la cinema, în Aylesbury. A, domnule Fallon, îl observă ea, în uşă. Sper să nu vă supăraţi, dar…

— Deloc, răspunse el, repezit. Mă tem că toţi am cam abuzat de bunăvoinţa ta. Sunt sigur că domnişoara Darcy te va

mai înlocui şi altă dată, adăugă, cu o privire întrebătoare spre Gina.

— A… a, da, şopti ea, lăsând capul în piept. Mi-ar face plăcere.

Tod o conduse afară din cameră, iar Gina îl urmă orbeşte, căci lacrimile pornite din nou o împiedicau să vadă pe unde mergea. Pe palierul întunecat, Tod o luă din nou în braţe.

— Aştept cinci minute, şopti, cu trupul tremurându-i lipit de al ei, apoi vin în camera ta.

„O, nu. Nu. Doamne, dă-mi putere să rezist, să-l refuz”, se rugă Gina.

— Gina? întrebă el, ridicându-i faţa, de bărbie, pentru a-i vedea expresia.

— Nu, Tod. Te rog. Aş… aş prefera să nu vii.

— Nu în seara asta?

În glasul lui se simţeau o tandreţe şi

o răbdare nemărginite.

— Atunci, în altă seară, iubito, da? Te rog.

— Nici în seara asta, nici altă dată, încercă Gina să vorbească mai categoric. Ţi-am mai spus, eu nu… nu…

— Nu va fi o legătură oarecare, Gina, insistă Tod, pe un ton sincer, făcând-o să tremure din nou. O aventură de-o noapte. Nu va fi aşa ceva, îţi jur, în viaţa mea nu va mai exista nicio altă femeie în afară de tine.

Părea preludiul unei cereri în căsătorie – şi totuşi… Oare îi spusese aceleaşi cuvinte, cândva, şi lui Marcha?

— Lasă-mă să te iubesc, Gina.

— În ce calitate? şopti ea.

Tod o strânse iar la piept.

— De iubită a mea, bineînţeles, *cea mai dragă* iubită a mea.

— Ceea ce francezii numesc o *chère amie*, cred, replică ea, cu amărăciune. Nu, Tod!

Cu stăpânirea de sine regăsită, se desprinse din braţele lui.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Noapte bună.

A doua zi, Gina începu cu adevărat munca şi fu bucuroasă de activitatea obositoare, uneori de-a dreptul chinuitoare, care îi imuniza trupul împotriva tuturor senzaţiilor.

Tod o salută posomorât, îi vorbi la fel ca tuturor celorlalţi membri ai echipei, iar Gina, deşi ştia că ar fi trebuit să fie uşurată de dispariţia oricăror urme ale dispoziţiilor lui mai tandre, simţea că i se frângea inima.

Urmau să înceapă filmarea cadrelor

de legătură, dintre imaginea în care Marcha era văzută încălecând, astfel încât camera să nu-i surprindă expresia de frică şi dezgust, până era descoperită din nou, culcată la pământ, după ce personajul căzuse cu calul. Terenul peste care Gina trebuia să galopeze fusese desţelenit şi acoperit cu bucăţi de turbă şi alte materiale amortizoare, peste care să cadă calul şi călăreaţa.

La început, nu fu nevoie decât să parcurgă cu Clown direcţia, pentru Tod şi operatori, precum şi ca să repete alergarea. Căzătura propriu-zisă n-avea să fie repetată, deşi Gina fusese prevenită că putea fi necesar s-o execute de mai multe ori, filmată, până când Tod şi echipa se declarau mulţumiţi.

Spre surprinderea ei, înainte de tragerea primei duble, Tod se apropie cu o

expresie ce părea să fie neliniştită.

— E-n regulă? întrebă el scurt. Nu ţi-e teamă?

Gina clătină din cap, strângând buzele pentru a le potoli tremurul. Nu de frică tremura, ci datorită uşoarei apăsări a mâinii lui pe spate, când încălecă.

— Deci, acum?

De data asta, chinul din ochii lui era inconfundabil. *Se temea pentru ea,* la fel cum şi Gina se temuse în trecut pentru atâtea alte persoane. Ştiu, din intuiţie şi experienţă, că ar fi preferat să fie el în şa, asumându-şi riscurile în locul ei.

— E totul în regulă, răspunse ea, calmă.

— O.K. Da, pentru Dumnezeu, fii atentă la cap când cazi. Camerele, gata? O urmăriţi? Atunci, să-i dăm drumul.

Gina îl zori pe Clown înainte. Tânărul

cal începu să galopeze tot mai repede, apropiindu-se de zona pregătită, iar Gina inspiră adânc, concentrându-se asupra tuturor elementelor învăţate. O singură greşeală putea însemna o catastrofă. Când ajunse la punctul stabilit, scoase piciorul stâng din scară, în timp ce pe dreptul îl întindea înainte, şi trase cu putere de căpăstrul, în dreapta. Simţindu-l pe Clown că începea să cadă la stânga, se asigură că piciorul stâng i se îndepărtase la maximum de trupul calului şi-şi începu propria cădere, spre pământ.

În timp ce zăcea cu faţa în jos, cam sufocată în pofida tuturor măsurilor de prevedere, auzi un ropot de paşi, după care Tod se aplecă peste ea, întorcând-o, pentru a-i scruta atent faţa, cu ochii neliniştiţi la câţiva centimetri de ai ei.

— Gina? întrebă el, agitat. N-ai păţit

nimic? Când ai rămas nemişcată, am crezut…

Cam năucită, zguduită de vecinătatea lui şi insistenţa din glas, Gina îi privi chipul bronzat.

— Credeam că nu trebuie să mă mişc, spuse ea, până…

Tod înjură, cu o expresie de furie.

— Nu ţi-a spus nimeni că am filmat restul secvenţei ăsteia nenorocite acum câteva zile? Am dat stop adineaori, de cum ai atins solul. Credeam că… Dumnezeule, am crezut…

Un moment, Gina crezu că avea s-o strângă în braţe, dar Tod nu făcu decât s-o salte în picioare, începând s-o conducă înapoi.

— Gata, pauză de masă! strigă el, în timp ce se apropiau de grupul tehnicienilor şi al actorilor.

Văzând buzele strânse şi nările dilatate ale lui Marcha, Gina îşi dădu seama că pe aceasta n-o încânta deloc vizibila îngrijorare a lui Tod pentru dublura ei. Îi auzi vocea melodioasă comentând dispreţuitor la adresa unora incapabili să ţină minte cele mai simple instrucţiuni.

În următoarele două, trei zile, Gina fu solicitată încontinuu. Mai filmară secvenţe de călărie, înot şi zbor cu micul avion Cessna. În sfârşit, după cinci zile de cascadorie neîntreruptă, Gina se revoltă, cerându-şi ziua liberă, cu precziarea că de când se afla la Mallions nu avusese niciuna. La început, crezu că Tod avea să refuze.

— Presupun că vrei să-ţi vizitezi misteriosul iubit?

Când nu-i răspunse, aşteptând doar în tăcere, Tod izbucni:

— Of, bine, cum vrei! Ia Mini-ul. Azi nu mă pot lipsi de Rolls.

Gina se concentră asupra şofatului, apăsând pe accelerator, în timp ce ieşea pe poarta mare a moşiei, spre Aylesbury şi mai departe… către Stoke Mandeville.

— Bună, Rusty!

După o clipă de tăcere, fotoliul rulant se învârti în loc, ocupantul său privind-o cu ochi neîncrezători.

— Gina! Chiar tu eşti! Credeam că te-ai săturat să mă tot vizitezi. Au trecut veacuri…

Scaunul porni spre ea, iar Gina se aplecă pentru o îmbrăţişare şi un sărut.

— Iartă-mă, Rusty, iubitule. Ar fi trebuit să-ţi scriu dar, sincer, am crezut că

urma să am timp s-o fac înainte de a veni, mai ales de vreme ce locuiesc foarte aproape.

— Locuieşti în apropiere? Ai renunţat la apartament? Dar e extraordinat! exclamă băiatul, cu chipul său pistruiat luminându-se. Înseamnă că…

— Mă rog, poate nu tocmai „locuiesc”. Mai bine zis, lucrez. Însă munca îmi cere să şi stau aici, temporar.

Îşi trase un scaun şi se aşează lângă el, ţinându-l cu un braţ pe după umeri.

— Nu mai ai agenţia?

Nici chiar Rusty nu ştia că Gina preluase rolul Reginei Fanteziei, iar ea se îndoia că mai urmărea emisiunea. N-ar fi vrut să-şi amintească incidentul de pe urma căruia ajunsese în spital, cu leziuni la măduva spinării.

— O mai am. Dar lucrez cu o echipă

de filmare, pe moment.

Ezită, întrebându-se dacă să-i spună sau nu. Oricum, însă, tot avea să afle odată şi-odată.

— Fac cascadorie.

Aşa cum se temuse, ochii căprui ai băiatului se tulburară, în timp ce-şi trecea singura mână sănătoasă prin părul roşcovan de unde i se trăgea şi porecla.<$F – Rusty = ruginiu; Roşcatul (n.tr.) >

— O, nu, Gina! mai bine n-ai face asta. Dacă ţi se întâmplă ceva?

— Am multă grijă, îl încredinţă ea. Luăm toate măsurile de prevedere posibile.

Rusty se strâmbă.

— La fel au spus şi despre figura mea cu Mick, şi uite ce ni s-a întâmplat!

— Domnişoară Darcy?

Prin salon se apropia o soră.

— Un domn întreabă de dumneavoastră. Poate intra?

— Un domn…?

Gina se întrerupse când recunoscu silueta cu umeri laţi ce se apropia în urma surorii. Tod Fallon! Ce căuta acolo? se întrebă ea, nemulţumită. Însemna că o urmărise… iar. Nu avea încredere s-o lase singură? Sau dorea să afle pe cine vizita? Ce impertinenţă! Nu-l privea ce făcea ea în timpul liber.

— Ai de gând să-ţi faci un obicei din a mă urmări? întrebă ea iritată, dar enervarea îi trecu neluată în seamă, când Tod îi zâmbi prietenos lui Rusty.

— Nu mă prezinţi prietenului tău?

În ochii lui Tod lucea un licăr de umor. A, îşi putea permite să fie amuzat, acum când ştia că „iubitul” ei era doar un

adolescent.

— Sau e fratele tău? continuă, privind de la părul Ginei la cârlionţii roşcaţi ai lui Rusty.

— Oho! exclamă Rusty. Aş vreau eu ca Gina să fie sora mea. Atunci, aş putea locui cu ea. Sora mea nu-şi bate capul cu mine.

— Dar ştii bine că-ţi place aici, Rusty, îi aminti cu blândeţe Gina. La mine, te-ai simţi îngrozitor de părăsit, stând singur în apartament toată ziua.

Se întoarse spre Tod, nemulţumită, făcând prezentările necesare:

— El e Peter, numit de prieteni Rusty, din motive evidente. Rusty, dumnealui este domnul Fallon, patronul meu. E regizor de film.

— I-auzi!

Peter era vizibil impresionat.

— Am auzit de dumneavoastră. Faceţi nişte filme extra, palpitante. Şi Gina chiar joacă într-unul din filmele dumneavoastră?

— Nu te repezi! interveni Gina, cu o privire acră spre Tod. Nu mi se vede faţa în film. Sunt doar o dublură a actriţei principale.

— Aşa? întrebă Rusty, curios. E o vedetă celebră? O ştiu?

— Nu! se grăbi Gina să răspundă.

— Domnule Fallon? ridică Rusty privirea spre Tod, cu chipul său pistruiat plin de îngrijorare. Cascadoria e foarte periculoasă. Nu veţi lăsa să i se întâmple nimic Ginei, aşa-i? E singura mea rudă.

— Parcă spuseseşi că ai o soră? îi aminti Tod.

Băiatul se strâmbă dispreţuitor.

— Nu se pune la socoteală. Mă doare-n cot dac-am s-o mai văd. Dar, domnule

Fallon, aveţi grijă ca Gina să nu păţească nimic?

Tod se lăsă pe vine, cu mâna dreaptă întinsă.

— Pe cuvântul meu, Rusty. Ca între bărbaţi... vom avea cea mai mare grijă de ea. Valorează cât propria ei greutate în aur.

Da, îşi spuse Gina cu amărăciune, ca o cascadoare instruită, nu ca femeie.

Chipul lui Rusty se destinse.

— A, bun! N-aş suporta să păţească şi ea una ca asta, spuse, arătându-şi scaunul cu rotile.

— Ce ţi s-a întâmplat, tinere?

— N-am putea discuta despre ceva mai vesel? propuse Gina.

— Nu mă deranjează să povestesc, o asigură Rusty.

Gina spera ca relatarea să nu dezvăluie numele complet al lui Rusty, Peter Durrant, şi faptul că era vărul ei şi fratele vitreg al lui Marcha.

Prea tânăr ca să conducă, Peter dorise să fie pasager într-o maşină de mare viteză. Scrisese la „Regina Fanteziei” şi se aranjase să fie dus de un cascador, într-o secvenţă de urmărire. Gina, care pe-atunci era doar consultantă, protestase că era prea periculos, dar Marcha îi luase în râs temerile, fără să-i pese că era în pericol viaţa fratelui ei mai mic.

Ar fi trebuit să fie o cascadorie simplă, maşina mergând spre altele cinci care veneau din sens contrar şi trecând în slalom printre ele.

După ce trecuse pe lângă primul autovehicul, maşina se ciocnise de al

doilea, cu o forţă zdrobitoare. Nimeni nu aflase cauzele exacte ale accidentului, dar expertiza sugerase o posibilă defecţiune a sistemului de cotire.

Impactul cu volanul spărsese plămânii lui Mick; nu era de mirare că murise. Rusty, slavă Domnului, supravieţuise, dar fusese grav rănit.

— Mick, şoferul, a murit, îi spuse Rusty lui Tod, iar eu am ajuns aici. Paraplegic, cum se spune.

— Ştiu, fiule, răspunse Tod, vizibil mişcat, întorcându-se apoi spre Gina. Iar mizeria asta s-a întâmplat în emisiunea ta? Cum ai putut permite o asemenea…

— N-a fost vina ei! se repezi Rusty, indignat. Ea era consultantă şi n-a vrut s-o fac. Mai bine i-aş fi urmat sfatul. Nu, a fost…

— Rusty, îl întrerupse Gina, nu

trebuie să dăm vina pe nimeni. A fost un accident.

Băiatul zâmbi trist.

— Eşti prea miloasă, Gina. Cred că tu l-ai apăra şi pe dracul în persoană.

— Rusty, răspunse ea cu blândeţe, poate-ar fi mai bine ca domnul Fallon şi cu mine să mergem acum. Nu vrem să te obosim.

— Obosesc eu vreodată? pufni băiatul. Ştii că întotdeauna stai la masă şi la ceai şi mă scoţi în oraş.

— Ascultaţi, propuse Tod, dacă nu vă deranjează că mă amestec, ce-ar fi să mergem toţi trei undeva, împreună? Maşina mea e mare şi comodă. Te pod duce chiar la mine acasă, ca să vezi cum se face un film.

Iar acolo era Marcha!

— Nu! interveni Gina grăbită. Nu

cred că ar fi o idee prea bună. E prea obositor pentru o singură zi.

— O.K., acceptă Tod, bine dispus. Atunci, doar o plimbare scurtă… şi masa la o cârciumă? Ai mâncat vreodată la cârciumă, tinere?

Rusty era încântat, iar ieşirea se aranjă rapid. Gina, însă, avea nervii întinşi la limită, de teamă să nu pomenească despre Marcha.

La masă, Rusty continuă să povestească despre internarea în spital, despre lunile de fizioterapie obositoare.

— Cred c-aş fi renunţat de mult, lăsându-mă să devin o legumă, dacă nu era Gina, mărturisi el. Ea mi-a spus că voi progresa încontinuu, dacă mă străduiesc. A zis: „Trebuie să-ţi spui mereu, într-o zi voi merge iar, chiar dacă vor trece ani de zile. N-am să mă las învins de prostia

asta”. Deşi, de fapt, a zis „căcănărie”, adăugă el, aruncându-i Ginei o privire amuzată, care-i topi inima.

— Că bine a mai zis-o, comentă grav Tod.

— Aşa că acum pot scrie şi mânca. Nu suportam să-mi dea cu linguriţa, ca unui ditamai bebeluşul. Pot chiar şi să stau în picioare, cu cârjele. Într-o bună zi, am să merg, aşa cum a spus Gina.

Tod dădu din cap cu convingere:

— Fii sigur de asta!

În timp ce Mini-ul, urmat de Rools, intră în parcare, apăru Marcha, mergând cu paşi mai repezi decât îi stătea ei în fire. Se opri bătând din picior, nervoasă, până când Tod şi Gina ieşiră din maşini.

— Unde naiba ai umblat toată ziua? Ai fost cu ea?

— Da. Ne-am dus la Stoke Mandeville, ca să vizităm un tânăr foarte interesant şi curajos.

O, Doamne! Acum Marcha avea să creadă…

Într-adevăr. Bocănitul tocurilor urmărind-o îi confirmă supiziţiile. Marcha îi puse o mână pe umăr, oprind-o în loc, şi o răsuci cu faţa spre ea.

Furia făcuse viaţa verişoarei ei de nerecunoscut. Trăsăturile ei armonioase erau schimonosite de ură… şi teamă.

— L-ai dus să-l vadă pe Rusty? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Cred că i-ai spus totul. Ţi-am prins jocul, Gina. Vrei să mi-l sufli pe Tod. Să nu crezi că nu recunosc semnele, javră intrigantă ce eşti! Dar filmul ăsta-i al meu, iar Tod e tot al meu.

— Marcha! Pentru Dumnezeu,

calmează-te. Nu i-am spus nimic. Ştie despre accidentul lui Rusty, dar nu şi cine e. Te rog, nu-mi atribui metodele murdare pe care le foloseşti tu.

— Bine, mormăi Marcha ursuză, nu i-ai spus. Ai grijă să n-o faci, şi pe viitor să nu se mai apropie de Rusty, altfel o să afle. Puşlamaua aia mereu mi-a purtat sâmbetele. Nu ştiu de ce-ţi baţi capul cu el. Nu ne e rudă decât prin alianţă.

— Îmi bai capul cu el pentru că e un copil bun, pentru că mama ta vitregă a fost o femeie cumsecade şi, de când ea şi tatăl tău au murit, eşti singura rudă care i-a rămas lui Rusty.

— Poţi să mă tai de pe listă, replică Marcha. N-am chem să-mi încurc cariera dădăcind un ţânc schilod. Nu vreau să-l mai văd în viaţa mea – şi, ţine mine, nici Tod nu trebuie să-l vadă.

— N-are nicio şansă, se răsti Gina, răsucindu-se pe călcâie, fără să mai suporte comentariile fără suflet ale verişoarei sale.

Dar niciuna dintre ele nu putea să controleze destinul, nici să prevadă acţiunile unui om care nu-şi cunoştea decât propriile legi.

Capitolul 8

Realizarea unui film părea să nu aibă nicio raţiune. Secvenţele nu se filmau în ordine cronologică. Unele momente ulterioare erau filmate înaintea celor anterioare, iar acţiune nu se putea urmări în succesiunea sa firească decât după ce toate erau montate la un loc.

Gina descoperi acest lucru când Tod

îi spuse că acum aveau să filmeze începutul scenariului, un moment când eroul şi eroina erau în conflict, fiecare încercând să-l întreacă pe celălalt în faptele lor îndrăzneţe, iar eroina ajungând la o ciocnire cu bandiţii.

— Deci, va fi nevoie de mine? întrebă Gina.

— Cu siguranţă! răspunse Marcha, înainte ca Tod să spună ceva. Au loc tot felul de brutalităţi şi n-am de gând să le încasez. Nu-mi pot permite să rămân cu vânătăi, continuă ea, mângâindu-şi obrazul. Şi de fapt, încheie ea, cu o privire semnificativă spre Tod, pe lângă câteva secvenţe de amor torid, eu am cam terminat.

— Atunci te gândeşti să-ţi mai iei o vacanţă? întrebă Stephanie, blonda cea înaltă. Tot în Italia te duci? Poate la La

Spezia?

— Nu! se răsti Marcha. De câte ori vrei să-ţi spun? N-am fost în Italia, ci în Franţa… la Nisa.

În ultima vreme, Gina fusese cam dezamăgită de Tod. Trecuse o săptămână de când îl vizitase pe Rusty şi, în pofida promisiunilor, Tod încă nu-i oferise următoarea zi liberă pentru a-l vizita. Iar când era aducea vorba, el evita abil subiectul.

Scenariul cerea ca unul dintre gangsteri s-o bată pe eroină, reuşind să-i aplice un pumn care o ameţea. Nu era de mirare că Marcha o lăsa cu plăcere să joace în locul ei. Tod, în chip de protagonist, îi venea în ajutor, îl învingea pe adversar şi nu se alegea cu niciun cuvânt de mulţumire din partea eroinei orgolioase şi independente.

Confruntarea avea loc la baza unei scări largi, semicirculare. După lovitură, Gina trebuia să se rostogolească înapoi pe trepte.

Secvenţa de luptă merse perfect, însă chiar când ajunse în punctul unde Gina trebuia să primească lovitura decisivă, Tod dădu stop.

Nedumerită, Gina şi partenerul ei se aplecară peste balustradă, pentru a-i vedea pe Tod discutând aprins cu asistentul de regie. În cele din urmă, asistentul dădu din cap, învins, şi urcă treptele două câte două spre Gina.

— Şefu’ nu vrea să faci tu cascada asta. Zice că-i prea riscantă pentru o începătoare. Unul dintre băiaţi îşi pune o perucă şi…

Nu apucă să termine. Gina îl dădu la o parte.

— Ba nici să nu se gândească! explodă ea, luând-o la fugă spre Tod, care stătea la baza scării, şi se opri în faţa lui, cu picioarele depărtate şi aruncând scântei din ochi. Dacă nu eşti mulţumit de felul cum lucrez, ai măcar bunul simţ de a mi-o spune tu însuţi. M-am antrenat pentru cascada asta şi am s-o fac.

— Ba dacă cu zic nu, n-o faci.

Stăteau faţă în faţă, privindu-se furioşi, în timp ce echipa şi actorii aşteptau cu interes deznodământul duelului.

— M-ai acuzat odată de laşitate, murmură Gina, încer dar aprig.

— A, *asta* era! răsunse Tod, plictisit. Dumnezeule mare, fato, mi-ai dovedit de nu ştiu câte ori din ce aluat eşti plămădită. Ştiu că eşti curajoasă ca o leoaică, dar nu e nevoie să mori sau să rămâi infirmă

numai ca să…

În timp ce vorbea, fermitatea îi şovăi.

— Vrei să ajungi ca Rusty? întrebă el, într-o şoaptă feroce.

— În niciun caz, dar eu m-am instruit. Rusty n-o făcuse şi, în plus, el a fost rănit accidental.

— Oare? Sau din cauza indiferenţei crase faţă de măsurile de siguranţă? întrebă Tod, pe un ton provocator. Din câte-am auzit, numai nepăsarea egoistă şi înfumurarea flagrantă a Reginei Fanteziei au fost de vină.

O privi atent. Ce avea să-i răspundă?

Gina îi simţea încordarea şi era nedumerită. Ce aştepta să-i spună? Ce mai aflase despre accident şi de la cine?

— Cine… cine ţi-a spus asta? întrebă ea, încet. Rusty?

Nu, nu avusese când.

— Marcha mi-a spus! răspunse brutal Tod.

— Marcha?

Era complet descumpănită. S-ar fi putut să-şi fi judecat greşit verişoara? îşi găsise Marcha rectitudinea morală de a-şi mărturisi greşeala? Discutaseră despre Rusty într-un moment de intimitate?

— Nu uita, continuă Tod, de la Marcha ştiu că verişoara ei era celebra Regină a Fanteziei, când am propus s-o dublezi, datorită asemănării dintre voi.

— Marcha ţi-a spus că a fos vina mea?

— Da!

Tod continua să-i urmărească atent reaţiile.

— Înţeleg!

Cu ochii aprinşi şi obrajii împurpuraţi, Gina şuieră:

— Dacă asta crezi, atunci am cu atât mai mult motive să fac cascada. N-am decât să greşesc şi să ajung eu însămi oloagă, în ochii tăi ar fi doar un act de dreptate.

Şi, înainte ca Tod să mai protesteze, porni spre scară, strigând peste umăr către ceilalţi:

— Nu refuz cascada asta. Am muncit pentru ea, fir-ar a naibii, şi-am s-o fac!

— S-a făcut! mugi Tod, gata să explodeze. Atunci dă-i drumu' şi fă-o odată, fi-ţi-ar ochii-ai dracu' să-ţi fie!

Gina urcă scara, sperând să nu se vadă cât îi tremurau picioarele. Tod nu ştia că Marcha fusese predecesoarea ei în rolul Reginei Fanteziei. Iar Marcha o cunoştea pe Gina prea bine, ştiind că verişoara ei nu s-ar fi înjosit niciodată să se apere dezvăluindu-i vinovăţia. Aproape

cu un sentiment de fatalism, reîncepu secvenţa de luptă.

Pumnul partenerului izbi. Era o lovitură „retrasă”, dar totuşi destul de puternică pentru a o durea. Însă nu avea timp să dea atenţie durerii. Cădea, se rostogolea, se prăvălea la nesfârşit… Era o senzaţie oribilă, cu care simţea că n-avea să se deprindă niciodată – iar ea n-avea să se aleagă cu nimic, nici măcar cu numele scris pe generic. Toţi, cu excepţia câtorva profesionişti, rămâneau cu impresia că Marcha îşi făcuse singură toate cascadele, la fel de Mary Pickford şi Helen Gibson, în anii de aur ai cinematografiei.

— Gina?

Tod stătea aplecat asupra ei, cu mâna întinsă s-o ajute.

— E totul O.K? Sigur? Dacă ai vreo îndoială, cea mai mică durere, chemăm

doctorul să te examineze imediat.

— Doar nu eşti mulţumit de dubla asta? interveni Marcha, tărăgănat. A ieşit extrem de stângace. Ar trebui s-o mai tragem o dată.

Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar voia să-şi frângă gâtul? se întrebă Gina, ameţită.

— La urma urmei, continuă verişoara ei, e în joc imaginea mea.

Gina nu fu singura surprinsă de furia sălbatică de pe chipul lui Tod, când acesta se întoarse spre Marcha:

— Eu sunt perfect mulţumit! se răsti el. Gina îşi ştie meseria. Ai noroc că n-am insistat să-ţi faci singură cascadele.

Cu această secvenţă, Gina îşi terminase munca la film. În ultimele săptămâni, nu voise să se gândească la sfârşitul acestei perioade din viaţa ei. Nu

dorea să revină în izolarea liniştită de acasă, ar acum îşi dădu seama că nu avea idee ce urma. Avea să fie reţinută pentru alte cascade, sau se terminase totul?

Seara, în timp ce stătea cu Melanie, lăsând-o pe Sally să se ducă la întâlnirile ei cu un cameraman, care deveniseră regulate, îl văzu pe Tod lângă uşa camerei.

— După o zi atât de grea, ar trebui să te culci devreme, mârâi el, apucându-i strâns braţul.

— Am destul timp de odihnă, acum când filmul e gata, replică Gina, dar cu vocea tremurătoare şi ochii înlăcrimaţi.

— Despre asta voiam să vorbim, îi spuse Tod. Despre planurile tale de viitor. Le putem discuta în linişte, la un pahar.

Şi deschise uşa masivă a unui salon, confortabil dar strict funcţional, fără niciunul dintre micile accente feminine pe

care le-ar fi aplicat personalitatea unei femei.

— Chiar te interesează? întrebă obosită Gina, refuzând paharul cu alcool. Credeam că acordul nostru e valabil doar pe perioada realizării acestui film. Dacă „steaua” ta are nevoie de o dublură în următoarea producţie, pe mine să nu contaţi.

— Ai un contract cu T.L.M. Enterprises, îi aminti el, iar acum, tehnic vorbind, *eu* sunt T.L.M. Enterprises.

Concluzia era clară. Rămăsese legată de el. Desigur, putea cere rezilierea contractului, şi i-o şi spuse.

Răspunsul lui fu însoţit de un zâmbet care o nelinişti – şi pe bună dreptate.

— Trebuia să citeşti mai atentă clauzele. Contractul e încheiat pe trei ani şi, deşi aş putea să-l anulez, trebuie să te

previn că nu am intenţia s-o fac.

— L-aş putea rezilia eu, unilateral, plecând pur şi simplu!

— În care caz, aş putea să te concediez. Dar, dacă-mi faci dificultăţi, există o cale mult mai simplă. Ţii minte măsurile de pază a proprietăţii? Ele pot împiedica nu numai intrarea, ci şi ieşirea.

Îl privi cu ochii dilataţi de neîncredere. Era melodramatism curat.

— Ai fi în stare să mergi până la… la…

— Da, răspunse el, simplu.

Gina era gata să izbucnească în lacrimi. Doar nu-i putea face aşa ceva, nu? Era un lucru ilegal, imoral.

— Ăsta… ăsta-i…

— Şantaj, completă Tod, pe neaşteptate. Înţelegi, Gina…

Se aşează pe canapea, atât de aproape

încât se atingeau.

— Înţelegi, n-am de gând să te las să pleci din viaţa mea. Acum, mi-ar fi imposibil.

O cuprinse în braţe, iar Gina simţi cum i se moleşea tot trupul. Ochii ei păreau incapabili să se desprindă de acea gură atrăgătoare care-i zâmbea strâmb.

— Trebuie să căutăm o soluţie.

— Tod… eu…

Îşi linse buzele, frământată.

— Nu-ţi poate face *plăcere* să reţii pe cineva cu forţa…

— Nu, îi dădu el dreptate, aş prefera să stai de bunăvoie. Rămâi, Gina?

— Nu, gemu ea, nu pot… mi-e…

— Ţi-e frică, o acuză Tod. Te temi să recunoşti adevărul, că *vrei* să rămâi. Încă mă mai doreşti, Gina, oricât ai încercat să te prefaci.

— Te rog, lasă-mă să plec, şopti ea. Ai… ai spus că venim aici ca să discutăm probleme profesionale.

— Te-am adus aici, replică Tod, cu glasul îngroşat de o emoţie nedisimulată, fiindcă vreau să fac dragoste cu tine. Fiindcă o voi face.

— Nu! Nu, fir-ai al dracului! De ce nu te mulţumeşti cu Marcha? strigă ea, deznădăjduită. Sau te excită atât de mult asemănarea dintre noi? Ei bine, nu semănăm deloc, decât la suprafaţă!

— Sunt absolut sigur, îi dădu el dreptate, misterios. Asta n-are nicio legătură cu Marcha. E vorba de tine, Gina, de tine şi de mine.

Gina făcuse o baie, pentru a-şi mai alunga febra musculară rămasă de la filmări. Nu se aşteptase să-l întâlnească pe Tod, aşa că venise în camera Melaniei

îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi halat.

Mâinile lui îi îndepărtară cu dibăcie reverele halatului, desfăcându-le înainte ca Gina să-l poată preveni.

Raţiunea şi mândria îi spuneau că ar fi trebuit să-l respingă – dar trupul îi acţiona independent de creier, sânii se întăreau sub materialul moale, iar un fior de plăcere sufocantă îi risipi toată voinţa, când capul lui se aplecă să îndepărteze cu gura obstacolele subţiri, până-i găsi brazda parfumată dintre sâni.

— Tod! Te rog! Nu!

Dar nu era decât un protest simbolic şi o ştiau amândoi. În timp ce braţele ei îl cuprindeau de gât, Tod o ridică, dintr-o mişcare, pornind cu ea spre uşa unui dormitor alăturat.

Ştia că nu era nevoie s-o ia cu

binişorul, ca pe o fecioară neînvăţată. Gina era femeie, o femeie coaptă şi flămânzită să mai cunoască posesiunea unui bărbat.

— Tod, iubeşte-mă… o, iubeşte-mă!

Rugămintea ei şoptită aproape se pierdu în umărul lui cald şi umed, înrourat de sudoare.

— Da… am s-o fac… abia se auzi răspunsul, fierbinte.

Mâinile lui îi conturară şoldurile, arcuindu-se dedesubt, pentru a o ridica. În lumina ce intra pe uşă, Gina îi distinse vag trăsăturile, ştiind că-i privea faţa, în aşteptarea reacţiei.

— Cu soţul tău a fost vreodată la fel ca acum? întrebă Tod pe neaşteptate, apăsându-i trupul cu al ei într-un mod care o împiedica să răspundă afirmativ.

— Nu…

Abia mai putea vorbi. Numai de

vorbe nu mai avea chef; nu voia decât să-i umple acea cavernă dureros de goală dintr-însa.

— În noaptea asta te voi face să uiţi că ai avut vreodată un alt bărbat în viaţa ta, îi făgădui el, cu glas răguşit.

Între coapsele Ginei se aduna o fierbinţeală de metal topit, tot trupul îi tânjea după acea împreunare supremă, şi începu să se mişte sub el, în convulsii involuntare ale nervilor agitaţi.

— O doream de-atâta timp, gemu el, senzual. De-atâta vreme te doresc…

Şi imediat, parcă în semn de răspuns la strigătul mut prin care cerşea îndurare, ajunse între coapsele ei, imobilizând-o cu braţele, pe când începea să se mişte în ritmul posesiunii.

Înăuntrul Ginei ceva păru să cedeze, toate lunile de emoţii acumulate, de refuz,

de convingere că ei nu-i mai era sortită dragostea, şi-şi eliberă satisfacţia printr-un ţipăt, în aceeaşi clipă în care Tod îi rosti numele; era un sunet de extaz uimit.

Câteva momente, nu mai domni decât o dulce împăcare, urmare a letragiei. Apoi, Gina începu să-şi dea seama ce făcuse. În ciuda tuturor jurămintelor ei contrare, devenise una dintre amantele lui Tod. Ceea ce simţise pentru el era iubire, o nevoie de a dărui din acea iubire, de bunăvoie, cu generozitate; dar, cu toate acestea, din partea lui nimic nu indicase altceva decât nevoia fizică.

Pradă unui brusc acees de dezgust de sine însăşi, se smulse în braţele care o încercuiau, acoperindu-i cu o mână sânul încă inflamat de dragoste.

— Gina? Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Într-o clipă intrat în alertă, Tod se

ridică s-o privească.

— Ştii bine ce s-a întâmplat, lua-te-ar dracu'! şopti ea, căutându-şi capotul pe jos. Lua-te-ar dracu' pentru că… că m-ai făcut să…

— Pentru că te-am făcut să mă doreşti? N-a fost nevoie să fac nimic. Mă doreai de mult, Gina. Eu te-am ajutat doar să-ţi alungi inhibiţiile, te-am făcut s-o recunoşti.

— Şi la ce mi-a folosit? Am impresia că numai tu ai avut de câştigat, potolindu-ţi pofta sexuală. Trebuia musai să mă ai şi pe mine, pe lângă Marcha?

— Nu! răspunse el încet, mângâind-o cu glasul şi privirea. În locul ei!

— În locul…

Gina se întrerupse, chinuită de întrebări. Se părea că şi Marcha căzuse în aceeaşi cursă ca predecesoarele ei,

începuse să fie prea posesivă, iar Tod se retrăgea pe poziţii defensive; şi cum s-ar fi putut apăra mai bine, decât aducând altă femeie în locul ei? Numai că Gina nu avea de gând să se lase folosită astfel.

— Regret, Tod, spuse ea, încercând să-şi menţină vocea calmă, în timp ce se retrăgea spre uşă. Dar va trebui să-ţi cauţi în altă parte înlocuitoarea. Seara asta a fost… a fost…

— O splendoare pentru amândoi, cum ştii foarte bine.

Senzualitatea din glasul făcu s-o străbată fiori pe şira spinării.

— Voiam să spun că a fost o greşeală, continuă Gina, pe un ton mai ferm. Ai profitat de mine în mod necinstit, m-ai surprins obosită şi nepregătită. Dar nu se va mai repeta.

Tod nu făcu nicio mişcare, spunând

doar, ironic:

— A, ba se va mai repeta, Gina. Ai să vezi. Acum, când ştii cât de minunat poate fi, o vei dori, ca pe un drog, ori de câte ori suntem împreună.

Iar Gina ştiu că avea dreptate; de-asta nu trebuia să mai rămână împreună.

— Voi găsi o cale de a pleca de-aici, îi spuse ea, sfidătoare. O soluţie de a rezilia contractul. Trăim în secolul douăzeci. N-ai cum să mă ţii captivă la nesfârşit.

— Nu?

Amuzamentul şi aroganţa din glasul lui începeau s-o neliniştească.

— N-am vrut să ţi-o spun. Putea fi împotriva propriilor mele interese, dar acum cred că nu mai e cazul. Singura cale de a ţi se anula contractul e aceea de a rămâne gravidă. Evident, o cascadoare în această situaţie nu e de prea mult folos.

Gina îl privi cu ochi mari. Ce ironie crudă!

— Pe de altă parte… O sarcină ar putea să te reţină aici la fel de sigur. Oricum, câştigul e de partea mea. Nu eşti de acord?

Şi, înainte de a apuca să-i răspundă:

— Mi-aş dori un fiu.

— Pentru asta, trebuie să… să apelezi la Marcha.

Cuvintele aproape o înecau. Dacă Tod ar fi căutat anume s-o lovească, n-ar fi reuşit mai bine.

— La Marcha?

Fără să-i observe dezădejdea crescândă, Tod zâmbea l-ar.

— Marcha e o carieristă. Nici nu s-ar gândi să-şi rişte viitorul… sau silueta.

— Nici chiar pentru şansa de a se mărita cu tine?

— N-am intenţia s-o iau de soţie pe Marcha, răspunse el, rece.

— Şi nici pe altcineva?

Gina simţi un fior de gheaţă, când îl văzu aplecând capul a încuviinţare.

— Dar, Gina… continuă el, întinzându-i mâna.

— Nu!

Nu-l lăsă să termine. Nu îndrăznea. Toţi nervii din trup i se întinseseră la limită.

— Ai vorbit destul, Tod. Mi-e foarte clar… şi vreau s-o ştii. Te dispreţuiesc. Da, întări ea, văzându-l gata să protesteze, te dispreţuiesc… dar la fel de mult mă dispreţuiesc şi pe mine. Când mi s-a destrămat căsnicia, am jurat că niciodată nu voi mai risca să mă încurc cu alt bărbat. Sexul fără iubire, fără devotament, nu e decât poftă, şi tocmai am săvârşit un

păcat de moarte.

— Gina, stai o clipă. N-am…

— Nu! repetă ea. Retrăgându-se spre uşă. Oi fi crezând tu că ai avantajul, dar mâine am să rup contractul. Nu mai rămân aici, să-ţi dau şansa de a mă lua pe nepregătite…

— Şi dacă ai rămas însărcinată?

Cuvintele lui fură retezate de un râs sălbatic, isteric.

— Nici chiar *tu* nu eşti destul de viril pentru asta!

— I-auzi! Măi jăvru…

— A, nu-ţi face griji. Oricât aş dori să-ţi ştirbesc orgoliul ăsta insuportabil, nu m-aş coborî la nivelul unor asemenea insulte. Ceea ce nu ştii… ce n-am spus nimănui…

Începuse să suspine, spasmodic.

— E că nu pot rămâne gravidă… nici cu tine… nici cu oricare alt bărbat. Sunt

sterilă. Mă auzi? Stearpă! Nu-s de folos nimănui… nici chiar mie însămi… şi-n niciun caz ţie! Caută-ţi altundeva fiul…

Şi, cu aceste cuvinte, fugi. Îi administrase un şoc destul de mare pentru a-i întârzia reacţiile până ajunse în camera ei, unde încuie uşa.

Capitolul 9

Deşi se aşteptase să nu închidă ochii toată noaptea, Gina dormi până târziu. Buimacă, se săltă într-un cot să privească deşteptătorul pe care uitase să-l pună să sune, întrebându-se ce anume o trezise în sfârşit.

Din curte se auzeau voci sonore, certându-se. Trează de-a binelea, întrucât unul dintre acele glasuri nu avea ce să

caute acolo, Gina alerga la fereastră şi o deschise. Jos, avea loc o scenă foarte ciudată.

Maşina lui Tod avea portierele larg deschise. Lângă maşină, în fotoliul rulant, stătea Rusty. Tod îi ţinea o mână pe umăr şi amândoi o priveau pe Marcha, care scuipa venin.

— Deci, despre asta era vorba! Despre plodul ăsta schilod! Straşnică grămadă de gogoşi trebuie că ţi-a mai turnat, îndrăznesc să spun… în cârdăşie cu Gina!

— Să nu-ndrăzneşti să scoţi o vorbă contra Ginei, curvo! începu Rusty, dar Tod îl potoli:

— Nu, Rusty. Nu merită să-ţi răceşti gura cu ea. Gina, continuă el aspru, fără să strige, dar vorbind mai tare decât miorlăielile de furie frustrată ale lui

Marcha, Gina are mai multă decenţă şi loialitate în degetul mic de la picior decât ai tu în tot trupul. Nicio celulă de răutate nu are. Ceea ce ştiu despre tine, Marcha, am aflat din alte surse, iar Rusty n-a făcut decât să-mi confirme. Mă întreb cum a putut fi o fiinţă atât de lipsită de scrupule încât să-l expună pe un băiat de vârsta lui Rusty unui risc atât de mare şi, în ciuda a ceea ce mi-ai spus, n-aş putea asocia un asemenea comportament cu tot ce am descoperit despre caracterul Ginei.

— Rusty a insistat… reuşi Marcha să strecoare o scuză.

— Poate! Însă tu, ca rudă a lui cea mai apropiată, aveai dreptul să refuzi. Gina a insistat să nu se permită, dar ţie ţi-a convenit riscul, nu?

Tonul lui Tod deveni dispreţuitor.

— În ceea ce te privea, merita să fie

asumat, şi nu numai pentru a-ţi creşte rata de audienţă. Numai că n-a prea ieşit, aşa e?

— Nu înţeleg ce vrei să spui…

Marcha începuse să tremure vizibil, nu de furie ci, după cum i se părea Ginei, pierită de frică.

— Adunând laolaltă ceea ce mi-a spus Rusty şi informaţiile de la avocatul răposatului tău tată… faptul că el i-a lăsat toată averea fratelui tău vitreg… mi se pare că moartea lui Rusty ţi-ar fi convenit de minune. Nu mă mir că ai fugit mâncând pământul de la locul accidentului. Nici chiar tu, draga mea Marcha, nu erai destul de tare ca să vezi cu ochii tăi rezultatul riscului tău „calculat”. Mă întreb cum au fost acele câteva ore când, până ţi-au spus că Rusty avea să trăiască, te-ai simţit ca o criminală?

— Toate astea-s vorbe goale, ghiceli! ţipă ascuţit Marcha. Cum să fi ştiut că avea să se întâmple un accident aşa groaznic? Nu poţi dovedi una ca asta!

— Nu, îi dădu Tod dreptate, nu puteai şti, dar puteai să speri… Şi, nu, n-am nicio dovadă, spre norocul tău. Dar, în ce mă priveşte, nu mai încape nicio îndoială. Ieşi afară din casa mea, Marcha! Ai o oră ca să dispari.

— Am şi un contract! strigă ea, victorioasă. Mi-au mai rămas de făcut două filme. Te dau în judecată!

— N-ai decât. Merită orice sumă, ca să scap de tine. Dar nu cred că vei reuşi. De fapt, cred că nici n-ai să-ncerci, nu de alta, da’ s-ar putea să-mi scape câteva zvonuri…

Cu respiraţia tăiată, Gina aşteptă reacţia verişoarei sale. Avea să continue

cu sfidarea?

Dar Marcha părea să fi înţeles că pierduse. Totuşi, îşi păstră destul din trufia ei obişnuită ca să întrebe:

— Cred că am voie să dau câteva telefoane, ca să mă pregătesc?

— Evident, trebuie să chemi un taxi, răspunse Tod, de vreme ce n-am de gând să te duc nicăieri cu maşinile mele.

Ginei îi veni să chiuie, când Marcha se întoarse şi dispăru în casă, dar acum principala ei grijă era să facă un duş, să se îmbrace şi să coboare la parter, pentru a-l întâlni pe Rusty. Era clar ce căuta acolo. Tod îl adusese pentru a-l pune de faţă cu sora lui vitregă – dar de când aflase Tod că Rusty erau fraţi prin alianţă?

De pe scară, Gina o auzi pe Marcha vorbind la telefon.

— O.K…

Vocea ei suna îmbufnată şi nervoasă.

— Da, a sosit în sfârşit momentul. Da, azi! N-am decât o oră.

Evident, profita de accesul la telefon ca să-şi anunţe amicii, pe lângă taxiul de care avea nevoie.

Îi găsi pe Tod şi Rusty în sufrageria pentru micul dejun, unde se serveau cafeaua de dimineaţă. Prin jur forfoteau mulţi alţii, spre uşurarea Ginei. Tod nu avea cum s-o abordeze cu conversaţii personale; şi, până pleca ultimul membru al echipei, avea să se retragă şi ea, căci îşi făcuse planurile şi ştia cum putea să evadeze.

— Bună, Rusty iubitule!

— Gina! Mamă, ce bine-mi pare că te văd. Am atâtea să-ţi spun, n-o să-ţi vină să crezi!

Cuvintele i se rostogoleau ca o

avalanşă, iar Gina încercă să se arate potrivit de surprinsă în timp ce-i relata conversaţia dintre Tod şi Marcha, pe care ea în mare parte o auzise.

— Iar Tod spune că voi sta aici… chiar voi *locui* aici, ca la mine acasă, şi la spital am să merg numai pentru tratament. E un tip extra, Gina! declară el, privindu-l cu ochi plini de admiraţie pe Tod, care stătea de vorbă cu cineva din echipă.

„De parcă cu n-aş ştiu”, îşi spuse Gina, amărâtă. După părere ei, era aproape perfect, cu o singură excepţie – hotărârea de a nu se mai căsători. Şi totuşi, nu-l putea învinui pentru aversiunea pe care cândva o cunoscuse şi ea.

— De-atunci, m-a vizitat aproape în fiecare zi. Am făcut tot felul de planuri,

nici nu-ţi imaginezi. Şi zice că şi tu ai să stai aici, Gina! Aşa e?

— Nu, răspunse ea scurt, după care, la vederea expresiei surprinse a băiatului, continuă pe un ton mai blând: mă tem că e imposibil. Ştii ce ocupată sunt… iar eu locuiesc în apartament.

Chipul pistruiat al lui Rusty se posomorî, dar nu pentru mult timp.

— Ei, lasă, spuse el vesel, cred că a înţeles greşit. Dar cred că tot vei mai veni în vizită.

— Păi… eu…

Până să se gândească la un răspuns potrivit de echivoc, care să-l mulţumească, în cameră năvăli Sally, roşie de agitaţie.

— Vai de mine, domnule Fallon! Slavă Domnului că v-am găsit pe toţi la un loc. Acum, o s-o puteţi căuta.

— Pe cine s-o căutăm? întrebă tăios

Tod. Nu cumva…

— Ba da, pe Melanie! N-o găsesc nicăieri.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Acu’ vreo juma’ de oră. Am descoperit că-i dispăruse pisoiul. Era aşa de necăjită, şi i-am… i-am spus să stea-n cameră că i-l caut eu. Da’ asta-i o casă aşa de mare, şi el era aşa de micuţ… Nu mi-am dat seama cât am întârziat şi când… şi când mi-am întors în cameră, Melanie nu mai era acolo.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap că probabil caută singură mâţa aia? Lighioană nenorocită, am ştiut eu c-o să creeze probleme! Las-c-o găsim noi, Sally, curând. Unii căutăm în casă, alţii în grădină.

Sosise momentul, îşi spuse Gina. Toate instinctele o îndemnau să participe

şi ea la căutarea Melaniei dar, cum spusese Tod, n-ar fi dovedit nimic. Măcar acum, trebuia să-şi vadă şi de interesele ei.

— Eu mă uit în grădină, murmură ea şi, în zarva generală, se strecură afară din casă.

Mişcându-se la început încet, chipurile ca şi cum s-ar fi uitat în jur, ajunse în sfârşit la liziera copacilor şi o luă la fugă, pentru a ieşi la marginea pistei de decolare. Deschise uşa hangarului şi intră. Oare micul Cessna avea destul combustibil ca s-o ducă până într-un loc potrivit pentru aterizare, destul de departe de Tod? Se urcă în carlingă, apăsă butoanele şi inspectă neliniştită cadranele. Răsuflă uşurată. Rezervoarele erau pline.

Gând se gândea că zborul fusese cândva un motiv de groază, iar acum avea

să fie salvarea ei. Ieşi pe pistă şi, nu peste mult, decolă.

Nu avea idee încotro se îndrepta. Principala ei preocupare fusese aceea de a decola înainte ca Tod să-i descopere planul şi să i-l zădărnicească.

Traiectoria o purtă peste casă şi poarta principală. Tocmai scotea un mic oftat de nostalgie, când ceva ciudat îi atrase atenţia. Batantele mari ale porţii, care când stăteau închise încheiau circuitul dispozitivelor electrice de alarmă, erau acum deschise, nesupravegheate.

Uitându-şi graba de a se îndepărta, Gina descrise un ocol. Curiozitatea îi fu răsplătită, când din ghereta porţii ieşiră două persoane, o femeie şi un copil… Marcha şi Melanie!

Avusese la dispoziţie aproape o oră în care să-şi pregătească răzbunarea, iar

norocul fusese de partea ei, prin dispariţia pisoiului. Sau… contribuise şi la aceea? Gina nu prea credea în coincidenţe.

Nimic nu-i era mai uşor decât să ajungă neobservată la punctul de control, când Andy şi Greg participau la căutarea prin casă şi zona din jur. Dar cum o convinsese pe Melanie s-o urmeze, când antipatia dintre ele era atât de puternică? Foarte simplu, evident! Nu trebuia decât să susţină că văzuse pisoiul în apropierea porţii!

Iar acum, Marcha stătea lângă poartă, în aşteptare, ţinând-o cu forţa pe Melanie, care părea să se zbată. În momentul următor, se întâmplară două lucruri simultan. Pe drum apăru o limuzină mare, oprindu-se lângă poartă doar atâta cât femeia şi fetiţa să e înghesuie înăuntru. Apoi îşi continuă drumul,

înainte, pe proprietatea Mallions. Nu era un taxi!

Al doilea eveniment îi lămuri Ginei această manevră stranie. La dreapta, puţin mai sus de ea, apăru un elicopter. Cobora în mod clar spre pista de unde ea însăşi decolase.

Imediat ce înţelese intenţiile intruşilor, Gina întoarse avionul spre bază, zburând mai repede decât ar fi putut elicopterul.

Limuzina neagră ajunsese pe pistă şi staţiona, aşteptând sosirea elicopterului. Gina nu avea de ce să aterizeze. Nu le-ar fi putut face faţă oamenilor din maşină. În schimb, când elicopterul se apropie de sol, îşi dădu seama ce avea de făcut. Fără să stea pe gânduri, se lansă în cea mai periculoasă cascadă din cariera lui de până atunci.

Coborî în picaj şi-şi continuă zborul pe deasupra maşinii, în raiduri, coborând când o aripă, când pe cealaltă, mereu între maşină şi elicopter, împiedicându-i pe ceilalţi să coboare.

Nu se mira să audă împuşcăturile. Un glonţ ricoşă din fuzelajul avionului. Recunoscătoare că nu lovise fereastra, Gina se întrebă totuşi cât timp mai putea continua până când un proiectul avea să nimerească motorul… sau pe ea.

Dar ajutoarele soseau. Spre pistă goneau două, trei maşini: a lui Tod, şi cele ale lui Greg şi Andy. Mai trecu o dată pe deasupra maşinii, după care pilotul elicopterlui se îndepărtă, preferând discreţia în locul vitejiei. Fără ajutorul lui, ocupanţii maşinii înţeleseră că degeaba ar mai fi continuat, iar Gina văzu uşurată că Melanie şi Marcha erau împinse afară din

limuzină, care apoi demară cu viteză.

Pe când Greg şi Andy se lansau în urmărire, Tod coborî şi o luă la fugă spre fiica lui, care tocmai se ridica în picioare. Gina mai aşteptă doar atât cât să vadă că fetiţa era în siguranţă, apoi întoarse aparatul, fără să vadă semnele înnebunite ale lui Tod, zburând orbeşte, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Oare Tod ştia cine jucase acel rol decisiv în salvarea fiicei lui? îi păsa?

— Ei bine, domnişoară… doamnă…? Ăă, domnişoară Darcy, nu ştiu dacă e o veste bună sau rea.

Gina stătea aşezată pe marginea scaunului, cu mâinile încleştate. Gâtul îi palpita convulsiv, în aşteptarea verdictului.

— Concluzia e clară. Sunteţi

însărcinată!

Chipul blajin al doctoriţei se posomorî, când Gina izbucni în plâns.

— Vai de mine! Vai de mine şi de mine!

— C-cum se poate? întrebă Gina, înghiţindu-şi nodul din gât, după ce-i explicase femeii că plângea de fericire. Mi… mi-au spus că niciodată nu voi mai putea rămâne gravidă.

Înţelegătoarea doctoriţă îi spuse că medicii se mai şi înşelau uneori, câteodată situaţia remediindu-se de la sine. Fiziologia umană avea încă prea multe necunoscute.

— Dar nu cred că trebuie să ne batem capul cu asta, nu-i aşa? Trebuie să te ocupi de situaţia dumitale şi a copilului. Ăsta-i un pseudonim profesional, draga mea? Eşti măritată?

— Nu, nu sunt, şi tatăl nu va afla nimic. Acest copil va fi al meu… numai al meu.

Dacă Tod afla vreodată, cu siguranţă avea să şi-l revendice, mai ales dacă era băiat.

— Alo? Gina Darcy la telefon!

Auzise sunetul insistent al telefonului în timp ce ieşea din lift şi descuia uşa apartamentului.

— O, domnişoară Darcy, slavă Domnului! se auzi vocea secretarei. Chiar după ce aţi plecat de la birou, ne-a sunat un client. A zis că are o cerere urgentă, insistând că nu poate vorbi decât cu dumneavoastră.

Gina oftă obosită. Avusese o zi grea şi-i era foame. În ultima vreme, o cam părăseau puterile.

— I-ai notat numărul? Am să-l sun.

Fata de la celălalt capăt al firului păru să ezite, parcă aşteptându-se la o mustrare pentru ceea ce urma.

— Nu… nu mi-a dat niciun număr. A spus că vrea să discutaţi personal.

— Doar nu i-ai dat adresa mea?! se răsti Gina.

— A spus… a spus că ştie unde locuiţi, c-o să vă facă o vizită. Eu am spus că vă telefonez, ca să vă anunţ, dar a spus că nu trebuie. Era… era foarte sever. M-am speriat. Domnişoară Darcy, vreţi să chem poliţia…? Domnişoară Darcy?… *Domnişoară Darcy?*

— Da? O, iartă-mă. Nu, fetiţo, nu cred că e nevoie. Dar ai făcut bine că m-ai prevenit. Îţi mulţumesc.

Tod era. El trebuia să fie. Numai el şi Jimmy Riley îi cunoşteau adresa de-acasă,

iar Jimmy nu ştia că se întorsese la Londra.

Graţie secretarei, dispunea de câteva minute în care să decidă ce avea de făcut. Se putea preface plecată, sau o putea face cu adevărat. Dar de ce să fugă, să se lase alungată din casa ei? Şi, oricum, n-ar fi câştigat decât puţin timp, provizoriu.

Când auzi soneria, inima i se opri în loc. Tod sosise, iar ea nu apucase nici măcar să-şi pună la punct înfăţişarea. Purta rochia gri elegantă, dar cam austeră, de la birou. Farduri nu-şi aplicase deloc, iar părul… Gemu. Intenţionase să şi-l spele chiar în acea seară.

Dar ce importanţă mai aveau toate astea? se întrebă ea cu severitate, în timp ce mergea să deschidă uşa, unde sunatul fusese înlocuit cu bătăi insistente.

— Gina! Deschide! Fir-ai să fii, ştiu că

eşti acasă!

Gina deschise larg uşa, surprinzându-l cu amândoi pumnii ridicaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei s-audă toţi vecinii?

— Aici? pufni el, strecurându-se atât de abil în antreu, încât nu l-ar fi putut împiedica nici dacă ar fi dorit. Sunt convins că ai o izolaţie fonică atât de bună, încât aici se poate comite şi o crimă fără să audă nimeni.

Gina era hotărâtă să nu aducă ea vorba despre motivul vizitei. Rămase cu mâinile împreunate şi privirea fermă, dând o impresie înşelătoare de dezinteres rece.

— Nu mă întrebi de ce am venit? se răsti Tod, când tăcerea deveni insuportabilă.

— Nu, de vreme ce sunt convinsă că ai să mă lămureşti până la urmă.

Vorbea pe un ton înnebunitor de distant, iar Tod făcu un efort să se stăpânească.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut, pentru rolul jucat în salvarea Melaniei.

— Ajungea şi o scrisoare.

— Ba *n-ajungea nicio scrisoare!* Ţi-ai asumat un risc enorm, zburând atât de jos. Minimum ce puteam face era să-ţi mulţumesc personal.

— A cam durat, observă ea, fără să dea semne de ranchiună.

— Cei care au încercat s-o răpească pe Melanie au fost prinşi. Li s-au intentat acţiuni penale, lor şi… şi lui Marcha. Apoi, am zburat în Italia, ca să discut cu socrul meu.

În sfârşit, îi captase interesul. Gina se aplecă uşor în scaun, dar fără să

vorbească.

— Mantalini organizase tentativa. Într-adevăr, Marcha îşi petrecuse acea vacanţă în Italia… la La Spezia. Debbie şi Steph au avut dreptate: o văzuseră acolo.

— Dar de ce? nu mai putu Gina păstra tăcerea. De ce să coopereze Marcha cu el? Cum ar fi putut complota contra ta, când se aşteptase să vă căsătoriţi?

— Marcha nu intenţiona să i se divulge complicitatea la răpire. Aşa se înţelesese cu Mantalini. Nu-i plăceau copiii, nu voia să se deranjeze cu fiica mea. Nu ştiu din ce motiv, crezuse că mă putea convinge s-o iau de soţie.

— Şi a recunoscut toate astea?

— La început, nu. Numai după ce i-am întâlnit pe băieţii lui Mantalini şi am auzit varianta lor. Fiii nu erau implicaţi.

Vendeta tatălui lor nu-i mai interesa. Oricum, a murit. Când a aflat despre eşecul ultimei tentative, a făcut o criză de furie de la care i s-a tras un infarct.

— Călătorie sprâncenată! replică Gina. Nu-mi pare rău pentru el, nici pentru Marcha. Amândoi le-au cauzat prea multe probleme, prea multe suferinţe unor oameni pe care îi…

— Da? o îndemnă Tod încordat când se întrerupse, roşie în obraji. Nu cumva voiai să spui, „unor oameni pe care îi iubesc”?

— Îl ador pe Rusty, ştii bine… şi m-am ataşat foarte mult de Melanie, adăugă ea.

— Atâta tot?

— Ce altceva ar mai putea fi?

— Şi eu cum stau, în toată povestea asta? întrebă Tod, iar stomacul Ginei trecu

printr-o serie de palpitaţii rapide. Şi-l apăsă instinctiv cu mâna, ceea ce-i aduse aminte de viaţa care-i pâlpâia în abdomen. Când îl văzu pe Tod privindu-i gestul, îşi retrase mâna imediat.

— Îmi pare rău, desigur, că ai trecut prin atâtea griji. Dar acum totul s-a terminat, nu?

— Nici pe departe! mârâi el sălbatic, aplecându-se spre Gina, pentru a o apuca de umeri. Am avut eu ceva griji la viaţa mea… dar nimic nu mă îngrijorează mai mult ca tine.

Gina refuză să-l privească, simţind că nu putea vorbi. Dar trebuia să spună ceva, fie şi numai ca să-i deturneze atenţia, să câştige timp.

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg, spuse, uimită să audă cât de calm vorbea, e de ce m-ai dorit ca dublură pentru

Marcha, când ea se opunea atât de categoric.

Diversiunea reuşi, temporar. Mâinile lui Tod îşi slăbiră strânsoarea.

— Indiferent ce spunea, zise el simplu, avea nevoie de tine. Nu puteam găsi atât de repede o femeie care să semene la fel de bine cu ea şi n-o puteam convingă să-şi facă singură cascadele. Şi-acum, Gina, să nu mai umblăm cu ocolişuri. Când te întorci la Mallions… la Rusty… la *mine*?

Întrebarea lui, atât de neaşteptată şi directă, o luă complet prin surprindere.

— Niciodată! Nu am niciun motiv. Mi-am terminat munca la film şi ţi-am spus că nu mai lucrez pentru tine, chiar dacă mă dai în judecată pentru încălcarea clauzelor din contract.

— Gina! Puţin îmi pasă dacă mai

apari în alt film sau nu, iar un lucru e sigur, cascadorie n-ai să mai faci.

— De ce? întrebă ea bănuitoare. Avea vreo bănuială? Nu, imposibil.

— Pentru că am văzut o femeie pe care o iubeam murind. N-am de gând să mai îngădui aşa ceva.

Acum, n-o mai împiedicau să răspundă nici încăpăţânarea şi nici râca. Efectiv, îi tăiase respiraţia.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă e, zguduind-o uşor de umeri.

— Am auzit…

— Şi?

— Şi, ce? Te-aştepţi să-ţi cad la picioare de recunoştinţă? Ţi-am spus de mai multe ori că nu-mi plac concepţiile tale despre dragoste. Bine, ai scăpat de Marcha… ducă-se. Precis cunoşti o mulţime de alte femei care umblă cu limba

scoasă să-i ia locul. Numai că eu nu fac parte dintre ele. Idealul meu este să-i fiu tovarăşă de viaţă unui bărbat, şi amantă dar şi prietenă, să avem interese comune, să ne respectăm…

— Stai aşa! Stai! o opri Tod, cu o vibraţie stranie în glas. Vrei să spui că *doreşti* căsătoria?

— Da. Şi din moment ce tu nu…

— Taci! Ce naiba credeai că am încercat să-ţi spun ultima dată… ultima dată când am făcut dragoste? Ţi-am spus că te iubeam. Cred că te iubeam de mult timp, dar uitasem să recunosc sentimentul.

Neîncrezătoare, Gina replică pe un ton acuzator:

— Ai spus că nu ai intenţia să te mai căsătoreşti… nici cu Marcha, nici cu altă femeie.

— Aşa e, dar nu m-ai lăsat să termin. Cu nicio altă femeie în afară de tine, voiam să adaug, dar te-au apucat istericalele. Mi-ai dat de înţeles că ai acest blocaj faţă de bărbaţi pentru că nu mai poţi rămâne însărcinată. Gina, ştiu că ţi-am spus că vreau un fiu, dar nu contează. Nu e important, nu e la fel de important cu a te avea pe tine. Am o fiică. Va fi a noastră, a amândurora. Îl… îl vom adopta şi pe Rusty. Cel puţin, aşa mă gândeam. Gina, te rog, spune că te ariţi cu mine. Scapă-mă de tortura asta prin care trec de câteva săptămâni, neputând veni la tine, întrebându-mă ce faci… O vreme, nici măcar n-am ştiut dacă aterizaseşi cu bine, dacă aveam să te mai văd. Iar acum, când sunt aici, când te-am găsit, n-am rezolvat nimic. E… e ca şi cum m-aş lovi cu capul de un zid.

— Tod!

Fu nevoită să-i rostească numele de două ori, încercând să-i stăvilească torentul cuvintelor. În sfârşit, strigă:

— Taci din gură!

Şocul îl amuţi.

— Taci, Tod, şi lasă-mă şi pe mine să spun ceva. N-am niciun blocaj contra bărbaţilor, sau, cu siguranţă, în privinţa unuia dintre ei… Te iubesc, Tod, şi dacă spuneai „mărită-te” cu mine imediat ce ai intrat pe uşă, în loc de… în fine… Oricum, aş fi răspuns imediat: „da”.

Tod înghiţi în sec.

— Aşa ai fi spus”

Apoi, puţin mai sigur:

— Ai fi spus-o, Gina?

— Altceva nici nu voiam s-aud, idiotule! replică ea, cu afecţiune.

— Chiar *sunt* un idiot, nu? Dar nicio

clipă nu mi-a trecut prin minte că-ţi inspir altceva decât o reacţie fizică.

— Mi se pare, spuse încet Gina, că nu ţi-o pot dovedi decât într-un singur fel.

Desfăcu braţele, iar Tod se lăsă cuprins de bunăvoie. Gura ei o căută pe a lui, caldă, dornică.

— Te iubesc, Tod Fallon. Te-am iubit cu mult timp încă înainte de a te fi *plăcut*. Tu eşti toată viaţa mea, de-acum încolo.

Tod râse încetişor, mulţumit, dar şi cu neîncredere.

— După cum te cunosc, va trebui să mă dau mai încolo, ca să las loc şi pentru cariera ta.

— Poate. Dar, un timp, nu. Cred că voi avea un program destul de plin, cu tine şi cu… fiul tău.

— Cu fiul meu? ridică Tod capul s-o privească. Gina, de-ai şti numai cât îmi

doresc… Un rod al iubirii noastre. Dar mi-ai spus că e imposibil.

— Ştiu. Aşa credeam. Se pare, însă, că nu e. O, Tod…

Genele i se ridicară tremurând sfios.

— Sunt… sunt însărcinată în săptămâna a şasea.

O mână îi prinse bărbia, agitată.

— E adevărat? scrâşni el. De ce nu mi-ai spus până acum? Doamne, dacă te bruscam…

— Dacă mă bruscai?

Ochii ei verzi străluceau în lacrimi de fericire.

— Tod, tu nu-mi poţi face niciun rău. Dragostea ta e mai puternică decât orice medicament. De fapt…

Pe buze îi apăru un mic zâmbet ştrengăresc, în timp ce formula cu mâinile o invitaţie clară.

— Vrăjitoare mică! Ispititoareo! gâfâi el. O, Gina, iubirea mea. Nu se poate s-o doreşti mai mult decât mine. Dar eşti sigură…?

— Cât se poate de sigură, răspunse Gina, senină.

— Ţi s-a dat un nume nepotrivit, şopti Tod. Nu eşti fantastică, nu eşti Regina Fanteziei… eşti Regina Fanteziilor mele!